ஓம்

அறிவுரைக்கொத்து

INSTRUCTIVE ESSAYS

(இரண்டாம் பதிப்பு)

இது

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர்

மறைத்திருவாளர்

சுவாமி வேதாசலம் என்னும்

BY SWAMI VEDACHALAM

மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்டுப்,

Pallavaram

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தின்கண் உள்ள

டி. எம். அச்சுக்கூடத்திற்

T. M. Press,

பதிப்பிக்கப்பட்டது;

August, 1931.

All Rights Reserved.] [விலை ரூபா 2 - 4 - 0

ஓம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமி வேதாசலம் என்னும்
மறைமலையடிகளால்
இயற்றப்பட்ட தனிச் செந்தமிழ் நூல்கள்

மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் ரூபா	10	0	
கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள் 2-ஆம்பதிப்பு	3	0	0
மனிதவசியம்	2	8	0
சாகுந்தல நாடகம் 2-ஆம் பதிப்பு	2	8	0
மரணத்தின்பின் மனிதர்நிலை	2	4	0
பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவசமயம்	1	12	0
சிந்தனைக்கட்டுரைகள்	1	8	0
பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சியுரை 3-ஆம்பதிப்பு	1	8	0
முல்லைப்பாட்டாராய்ச்சியுரை 4-ஆம்பதிப்பு	1	4	0
சாதி வேற்றுமையும் போலிச் சைவரும்	1	[illegible]	0
வேளாளர் நாகரிகம்	1	4	0
பொருந்தும் உணவும் பொருந்தா உணவும்	1	4	0
கடவுள் நிலைக்கு மாறான கொள்கைகள் சைவம் ஆகா	1	4	0
சோமசுந்தரக்காஞ்சியாக்கம்	0	12	0
தமிழ்நாட்டவரும் மேல்நாட்டவரும்	0	8	0
சைவசமயத்தின் நெருக்கடியான நிலை	0	6	0
தென்புலத்தார் யார்?	0	6	0
ஞானசாகரம் 12 இதழ்உள்ள 15-ஆம் பதுமக் கையொப்பம்	4	0	0

அச்சிலிருக்கும் நூல்கள்

சைவசித்தாந்தஞானபோதம் (3-ஆம்பதிப்பு), திருக்குறள் ஆராய்ச்சி, சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி, தொலைவிலுணர்தல், மக்கள் நூறுண்டு உயிர்வாழ்தல் எப்படி? பண்டைக்காலத் தமிழர் ஆரியர் (3-ஆம் பதிப்பு), யோகநித்திரை, குமுதவல்லி 1, 2-ஆம்பாகம், (2-ஆம்பதிப்பு).

முதற்பதிப்பு, 1921.
இரண்டாம் பதிப்பு, 1931

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

முதற்பதிப்பில் இல்லாத ஐந்து நீண்ட கட்டுரைகள் இப் பதிப்பின்கட் புதியவாய்ச் சேர்க்கப்பட் டிருக்கின்றன. அவை: 'கடவுள் நிலை,' 'கல்வியுங் கைத்தொழிலும்,' 'பகுத்துணர்வும் மாதரும்,' 'தனித்தமிழ் மாட்சி,' 'தமிழ் நாட்டவரும் மேல் நாட்டவரும்' என்பனவாகும். இதனால் இப் பதிப்பில் ௮0-பக்கங்கள் மிகுதியாகச் சேர்ந்துள்ளன.

முற்பதிப்பிற் சிற்சில கட்டுரைகளிற் கலந்திருந்த சிற்சில வடசொற்களும் இப் பதிப்பின்கண் அறவே களைந்தெடுக்கப்பட்டன. அதனால் இந்நூற் கட்டுரைகளின் உரைநடை இன்னும் மிகுதியான செந்தமிழ்ச் சுவை வாய்ந்து நடத்தல் காணலாம்.

பல்லாவரம்,
பொதுநிலைக்கழகம்,
திருவள்ளுவர்யாண்டு, க௯௫க.

இங்ஙனம்,
மறைமலையடிகள்.

ஓம்

முதற்பதிப்பு முகவுரை

கற்றோர் கல்லாதார் என்னும் இருதிறத்தார்க்கும் பயன்படும் பொருட்டுச், சென்ற பல ஆண்டுகளாக யாம் இடை யிடையே வெளியிட்டுவந்த துண்டுத் தாள்களிற் போந்த கட்டுரைகளே பெரும்பாலும் இந்நூலின்கண் தொகுக்கப்பட் டிருக்கின்றன. அவை: 'சைவசமயப்பாதுகாப்பு,' 'திருக் கோயில் வழிபாடு,' 'சிறுதேவதைகட்கு உயிர்ப்பலி யிட லாமா?,' 'சீவகாருணியம்,' 'தமிழ்த்தாய்,' 'அறிவுநூற் கல்வி,' 'உடன்பிறந்தார் ஒற்றுமை,' 'கூட்டுவாணிகம்,' 'பெண்மக்கள் கடமை' என்பனவாகும். இவை பல்லாயி ரக் கணக்கான துண்டுத் தாள்களில் அச்சிடப்பட்டுத் தமிழ் வழங்கும் நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் விலையின்றி வழங்கப்பட்டன. இவற்றைப் பதிப்பிட்டபோது இவற் றின் அச்சுக்கூலி கடிதக்கூலிகளை மட்டும் ஆங்காங்கு உள்ள நண்பர்கள் சிற்சிலர் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

இனித், துண்டுத் தாள்களாக அல்லாமல், எமது **ஞானசாகர** இதழில் யாம் இடையிடையே எழுதிவெளி யிட்ட வேறு சில கட்டுரைகளும் இந்நூலின்கண் ஊடே ஊடே சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவை: 'கடவுளுக்கு அருவுருவம் உண்டு,' 'கல்வியே அழியாச் செல்வம்,' 'தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு,' 'பெற்றோர் கடமை' என் பனவாகும். இவற்றுட் 'கல்வியேஅழியாச்செல்வம்' என் பதும், 'பெற்றோர் கடமை' என்பதும் எம் அருமைத் திருமகள் நீலாம்பாள் அம்மை அவைக்களத்தில் விரிவுரை நிகழ்த்தும்பொருட்டு எழுதப்பட்டனவாகும்.

இந்நூலின்கண் அடங்கிய பதின்மூன்று கட்டுரைகளுந் தூய தனித்தமிழில் எழுதப்பட்டிருத்தலோடு, எல்லோரும் எளிதிற் கற்றுணரத்தக்க எளிய நடையிலும் அமைந்திருக்கின்றன. மேலும், இவற்றிலுள்ள பொருள்களும் எல்லார்க்கும் விளங்குவனவாய், அவர்க்கு மேலும் மேலும் அறிவை வளர்க்கும் இயற்கை வாய்ந்து மிருக்கின்றன. யாம் எழுதிய மற்றை நூல்களிற் பெரும்பாலன சிறிதேனுங் கல்வியறிவு பெற்றவர்களுக்கே பயன்படுவனவாயிருக்க, இந்நூற் கட்டுரைகள் மட்டும் எல்லார்க்கும் பயன்படும் இயல்புகண்டு எமக்கு நண்பராய் உள்ளாரீர் பலரும் இவற்றையெல்லாம் ஒருங்குதிரட்டி ஒரு நூலாக வெளியிடல் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டதற் கிணங்கி, அவற்றை இங்ஙனம் வெளியிடலானேம்.

பல்லாவரம்,
சமரச சன்மார்க்க நிலையம்,
சாலிவாகனசகம்,௧௮௬௩,
தைமீ

இங்ஙனம்,
வேதாசலம்.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
கடவுள் நிலை	௧
சைவசமயப் பாதுகாப்பு	௯
திருக்கோயில் வழிபாடு	௧௭
சிறுதேவதைகட்கு உயிர்ப்பலி இடலாமா?	௨௬
சிவகாருணியம்	௩௪
கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு	௪௨
கல்வியே அழியாச் செல்வம்	௫௨
கல்வியுங் கைத்தொழிலும்	௬௩
பகுத்துணர்வும் மாதரும்	௭௧
தமிழ்த்தாய்	௮௭
தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு	௯௬
தனித்தமிழ் மாட்சி	௧௧௩
அறிவுநூற்கல்வி	௧௨௮
தமிழ்நாட்டவரும் மேல்நாட்டவரும்	௧௩௬
உடன்பிறந்தார் ஒற்றுமை	௧௪௮
கூட்டுவாணிகம்	௧௭௬
பெண்மக்கள் கடமை	௧௮௪
பெற்றோர் கடமை	௧௯௩

ஓம்

அறிவுரைக்கொத்து

கடவுள் நிலை

'சைவசமயம்' என்பது இவ் விந்தியநாடு எங்கும் உள்ள தமிழ் நன்மக்களால் எத்தனையோ ஆயிர ஆண்டுகளுக்கு முன்னேதொட்டுக் கைக்கொள்ளப்பட்ட கடவுட் கொள்கையாகும். அஃது அவர்களை அறிவிலும் உருக்கத்திலும் ஒழுக்கத்திலும் மேலேறச் செய்து, மற்றை நாட்டவர்க்கு இல்லாத் தனிப்பெருஞ் சிறப்பினை அவர்கட்கே தந்து, மற்றைச் சமயங்களுக் கெல்லாம் மேலான தனி நிலையில் வைகி விளங்குவது.

அது, தமிழ் நன்மக்களை அறிவில் மேம்பட்டு விளங்கச்செய்தது எப்படியென்றாற், கூறுதும்: இந் நிலவுலகத்தில் எங்கும்உள்ள எல்லாமக்களும், அவர்கள் நாகரிகத்திற் சிறந்திருப்பினும் நாகரிகம் இல்லாக் காட்டுவாழ்க்கையி லிருப்பினும், எல்லாருங் 'கடவுள் ஒருவர் உண்டு' என்னும் உணர்ச்சியும் அக்கடவுளை வணங்கும் விருப்பமும் உடையராய் இருக்கின்றனர். மக்கட் பிரிவினர் எல்லார் வரலாறுகளையும் மிக நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து வரலாற்றுநூல்கள் எழுதியிருக்கும் ஆங்கில ஆசிரியர்கள் 'கடவுளுணர்ச்சி யில்லாத ஒரு மக்கட் கூட்டத்தாரை ஓரிடத்துங் காண்டல் இயலாது' என்று முடிவுகட்டிச் சொல்லுகின்றார்கள். நமது நாட்டிலும் மிகத் தாழ்ந்தோர்

முதல் மிக உயர்ந்தோர் ஈறாக உள்ள எத்திறத்தவருங் கடவுளுணர்ச்சியும், அவ்வுணர்ச்சிக்கு ஏற்ற பலவகையான வணக்கமுறைகளும் உடையராய் இருத்தலை நாடோறும் நாம் எங்குங் கண்டுவருகின்றேம். ஆகவே, கடவுளுணர்ச்சியுங் கடவுள் வணக்கமும் இல்லாமல் மக்களாய்ப் பிறந்தவர்கள் உயிர்வாழ்தல் இயலாதென்பது இனிது விளங்கும்.

இனி, மக்கள் எல்லாரும் ஏன் இங்ஙனங் கடவுள் உணர்ச்சியுங் கடவுள் வணக்கமும் உடையராயிருக்கின்றனரென்றால், அவர்களனைவரும் இந்த உடம்பின் துணையும், இந்த உடம்பு உலவும் நிலத்தின் துணையும், இந்த உடம்புக்கு வேண்டும் பொருள்களின் துணையும் வேண்டியவர்களா யிருக்கின்றனர். வியப்பான இந்த உடம்பையும் இந்த உலகத்தையும் இந்த உலகத்துப் பொருள்களையும் மக்கள் தாமாகவே உண்டாக்கிக்கொள்ள வல்லவர்களாய் இல்லை. ஆகவே, இத்தனை வியப்பான பண்டங்களையுந் தமக்கு ஆக்கிக் கொடுக்கத்தக்க பெருவல்லமையும் பேரறிவும் பேரிரக்கமும் உள்ள ஒரு முழுமுதற் கடவுள் கட்டாயம் இருக்கவேண்டுமென்னும் உணர்ச்சி எல்லார் உள்ளங்களிலும் இயற்கையாகவே தோன்றா நிற்கின்றது.

இனி, எவராலும் படைக்கமுடியாத இத்தனை உடம்புகளையும் இத்தனை உலகங்களையும் இத்தனை அரும்பொருள்களையுந் தமக்குப் படைத்துக்கொடுத்த எல்லாம்வல்ல இறைவன் ஒருவன் உண்டு என்னும் உணர்ச்சி வந்தவுடனே, அவனைக் காணுதற்குங் கண்டு வணங்குதற்கும் எல்லாருக்கும் பேரவா உண்டாதலும் இயல்பே யாம். சலவைக் கல்லில் திருத்திச் சமைக்கப்பட்ட மிக அழ

களை ஓர் உருவத்தையேனும், பலவண்ணங்களாற் குழைத்துத் திறமாக எழுதப்பட்ட ஓர் ஓவியத்தையேனும், வானத்திற் பறக்கும் ஒரு மயிற்பொறியையேனுஞ், சுவைத்த சொல்லும் பழுத்த பொருளும் நிறைந்த ஒரு நூலையேனும் இயற்றிய, கைத்தொழிலாளரும் நல்லிசைப் புலவருந் தமது காலத்தில் உயிரோடிருக்கின்றனர் என்று தெரிந்தால் அவர்களைக் காண்டற்குங் கண்டு வணங்குதற்கும் மக்கள் எவ்வளவு விழைவுடையராய் விரைந்து செல்கின்றனர்! சென்று, அவர்களை மனம் உருகி வணங்கி வாழ்த்தி எவ்வளவு இன்புறுகின்றனர்! சிற்றறிவுடைய மக்கட்பிறவி யெடுத்தாரிலேயே சிறிது சிறந்த அறிவு வாய்த்த கைத்தொழிலாளரையும் நல்லிசைப் புலவரையும், அவர் அமைக்கும் உருவ அமைப்பு நூல் அமைப்பின் அழகால் மனம் இழுக்கப்பட்ட மக்கள் தேடிச்சென்று கண்டு வணங்கப் பேராவல் கொள்வார்களானால், எவராலும் அமைக்கமுடியாத எண்ணிறந்த உடம்புகளையும் எண்ணிறந்த உலகங்களையும் எல்லையற்ற உலகத்துப் பொருள்களையும் நாம் கேளாமலே அமைத்துக் கொடுத்து, மற்றைத் தொழிலாளரும் புலவரும் அழிந்தொழிவது போல் அழிந்தொழியாமல், எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் நம்மோடு உடனிருக்கும் எல்லாம்வல்ல பெருமானைக் காண்பதற்குங் கண்டு வணங்குதற்கும் மக்களாகிய நாம் இன்னும் எவ்வளவு மிகுந்த பேராவல் உடையவர்களாய் இருக்கவேண்டும்! மக்களிற் சிறந்தாராயுள்ள சிலரைக் கண்டு வணங்குதலாலேயே, நம்மனோர்க்கு அத்தனை யன்பும் இன்பமும் உண்டாகுமானால், எல்லாச் சிறப்புக்குந் தலைவனாய் நிற்கும் இறைவனைக் கண்டு வணங்குதலால் நமக்கு இன்னும் எவ்வளவு மிகுதியான அன்பும் இன்ப

மும் உண்டாகல் வேண்டும்! ஆதலால், மக்களுக்குக் கடவுளுணர்ச்சியுங் கடவுளை வணங்குதலும் வேண்டா வெனக் கரைவாரது வெற்றுரை மக்களுக்குச் சிறிதும் பயன்படாதென்று உணர்ந்துகொள்க.

இனி, 'விருப்பு வெறுப்பில்லாக் கடவுள் தன்னை மக்கள் வணங்கல் வேண்டுமெனவுந் தனக்குத் திருக்கோயில்களுந் திருவிழாக்களும் எடுத்துத் தன்னை அவர்கள் வழிபடுதல் வேண்டுமெனவும் விரும்புவரோ' என வினவிச் சிலர் நம்மனோரை எள்ளனஞ் செய்கின்றார். கடவுள் தம்மை மக்கள் வணங்கல் வேண்டுமெனத் தமது திருவுள்ளத்திற் கருதுவது, அதனால் அவர் தமக்கு ஒரு பெருமை தேடிக் கொள்ளுதற்கு அன்று. ஒருவன் பிறனொருவனை வணங்குவது அச்சத்தினாலும் நிகழும்; அன்பினாலும் நிகழும். செல்வத்தினாலேனுங் கல்வியினாலேனுந் தலைமையினாலேனும் வலிமையினாலேனுஞ் சிறந்தானாயிருக்கும் ஒருவனைச், செல்வமுங் கல்வியுந் தலைமையும் வலிமையும் இல்லாத பிறர் பெரும்பாலும் அச்சத்தால் வணங்காநிற்பர்; சிறுபான்மை அன்பினாலும் வணங்காநிற்பர். மேற்சொன்ன வளங்களுடையோன் தன்னையே பெரியனாக மதித்துத் தன்னை வணங்குவோரை மதியாது ஒழுகும்வரையில், அவனை வணங்குவோர் அவன்பால் என்றும் அச்சமே கொண்டு நிற்பர். அங்ஙனஞ் செல்வம் முதலிய வளங்களால் உயர்ந்தோன் தன்னை மேலாகக் கருதாது, தன்னை வணங்குவா ரெல்லாரிடத்தும் அன்பும் இரக்கமும் உடையனாய் ஒழுகுவனாயின், அவனை வணங்குவார் தமக்குள்ள அச்சந் தீர்ந்து அவன்பாற் பேரன்புடையராய் உளங்குழைந்து உருகி யொழுகுதலுங் காண்கின்றோம். இவ்வியல்பை உற்றுநோக்குங்

கொற், கடவுளை அச்சத்தால் வணங்குவோர் நிலைக்கும், அன்பினால் வணங்குவோர் நிலைக்கும் உள்ள வேறுபாடு நன்கு விளங்காநிற்கும். "கடவுள் ஒப்புயர்வு அற்ற செல்வமும் அறிவுந் தலைமையும் வலிமையும் உடையர்; அவரை வணங்காது ஒழியின் நமக்குத் தீங்குண்டாம்" என்னும் அளவே கருதி, அவரை அச்சத்தால் வணங்குவோர் தாழ்ந்த நிலையினராவர். "மேற்குறித்த வளங்களையுடைய துதலுடன், எம்பெருமான் ஒன்றுக்கும் பற்றாத எளியேங்களிடத்தும் அளவிறந்த அன்பும் இரக்கமும் உடையன்" எனக் கருதி அவனை அன்பினால் வணங்குவோர் உயர்ந்த நிலையினராவர். அன்பினால் வணங்கும் உயர்ந்த நிலையினரே கடவுளின் உண்மையை உணர்ந்தாராவர். ஏனென்றால், கடவுள் எல்லையற்ற செல்வமும் அறிவுந் தலைமையும் வலிமையும் மட்டுமே யுடையரல்லர்; அறியாமையுந் துன்பமும் உடைய எல்லா உயிர்களுக்கும் அவ் விரண்டையும் நீக்கி, அறிவும் இன்பமுந் தருதற்கு அவர் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளின் அருமையை எண்ணிப் பார்க்கப் பார்க்க அவர் எல்லா உயிர்களிடத்தும் எல்லையற்ற அன்பும் இரக்கமும் உடையரென்பது தெளிவாக விளங்குகின்றது. நம் உடம்பிலுள்ள உறுப்புகளிற் கண்ணினுஞ் சிறந்தது பிறிதில்லை; கண் இல்லையானால் நமது அறிவு முக்காற்பங்குக்குமேல் விளங்காது ஒழியும். இத்துணைச் சிறந்த கண்ணையும், இதற்கு அடுத்த சிறப்பிலுள்ள ஏனை உறுப்புக்களையுந் தாமாகவே படைத்துக்கொள்ள வல்லவர்கள் எங்கேனும் உளரோ? இல்லையன்றே! எவராலும் படைக்கமுடியாத இவ்வரும்பெறல் உறுப்புக்களை, நாமே கேளா திருக்கையிலும் நமக்குப் படைத்துக் கொடுத்தவன் நம்பால் எவ்வளவு அன்பும்

எவ்வளவு இரக்கமும் உடையனாயிருக்கவேண்டும்! இது பற்றியன்றோ மேனாட்டிற் சிறந்த மெய்ந்நூலாசிரியரான ஒருவர் (Bergson) கண்ணின் வியப்பான அமைப்பை ஆராய்ந்துகாட்டிக் கடவுளின் அறிவாற்றலையும் அருளை யும் நிலைநாட்டினர். ஆகவே, கடவுள் வகுத்த இவ் வியற்கை யமைப்பின் திறங்களை ஆராயுந்தோறும் ஆரா யுந்தோறும் நாம் அவன்றன் ஆற்றலையும் அருளையும் அறிந்தறிந்து மெய்யறிவு விளங்கப் பெறுகின்றேம் அல் லமோ? பேரறிவுடையோன் ஒருவன் வகுத்த ஒரு நீராவி வண்டியின் அமைப்பையேனும், அல்லது அதுபோன்ற பிறிதொரு வியத்தகு பொறியையேனும் நாம் ஆராய்ந்து நோக்குந்தோறும், அவனது அறிவின் திறம் நமக்குப் பெரியதோர் இன்பத்தை விளைத்து நமதறிவையும் விரிவு செய்து விளக்குதல்போல, இறைவன் படைத்த படைப் பின் வழியே அவனது அறிவின் ஏற்றத்தைக்கண்டு நாம் வியந்து மகிழுந்தோறும் நமதறிவும் முறை முறையே விரிந்து பேரொளியோடும் விளங்காநிற்கும். இவ்வாறு இறைவன்றன் அறிவாற்றல் அருளாற்றல்களை அறியு முகத்தா னன்றி, நமக்கு உயர்ந்த அறிவுவிளக்கம் உண் டாதற்கு வேறுவழி இல்லையாதலால், நமக்குக் கடவு ளுணர்ச்சி வேண்டாமென்பாரின் வழுக்குரை ஏழைமக் களை அறியாமைப் பாழ்ங்குழியில் ஆழ்த்தி அழிப்பனவா மென் றுணர்மின்கள்! இவ்வாற்றாற் சைவசமயமானது, மக்களுக்கு உரிய அறியாமையும், பிறப்பு இறப்பும் இல் லாப் பெருமுதற் கடவுளான சிவபெருமான்றன் அறி வாற்றல் அருளாற்றல்களை விளக்கும் வழியே மக்களெல் லாரையும் பேரறிவுநிலைக்குச் செலுத்துவதோர் ஒப்பற்ற கொள்கையாதலை உணர்ந்து கொண்மின்கள்!

இனிக் 'கடவுள் ஒருவர் இருந்தால், அவர், தம்மை மக்கள் வணங்கல் வேண்டுமெனக் கருதார்' என்னுங் கருத்துப்பட உரைப்பார் உரையும் பாழுரையாதல் காட்டுதும்: எல்லாம்வல்ல இறைவன் இவ் வுலகத்தையும் இவ் வுலகத்துப் பொருள்களையும் படைத்து, அவற்றின் நடுவே இவ்வியப்பான இவ்வுடம்புகளிற் புகுத்தி நம்மை வாழச்செய்திருக்கும் வகையினை உற்றுநோக்கும் நுண்ணறிவாளர், இங்ஙனம் அவன் செய்திருப்பது ஒரு சிறந்த நோக்கம்பற்றியே யல்லாமல் வெறும் பாழுக்காக அன்றென உணர்வர். அச் சிறந்த நோக்கம் யாதோவென்றால், நாம் அறிவும் இன்பமும் இவையென உணர்ந்து, நமக்கு இயற்கையாய் உள்ள அறியாமையுந் துன்பமுங் களைந்து, என்றும் அழியாப் பேரின்பத்தில் நாம் நிலைபெறுயிருக்கவேண்டு மென்பதே யன்றோ? உலகத்தின்கண் உள்ள அரிய காட்சிகளையும், இனிய ஒலிகளையுந், தீஞ்சுவைகளையும், நறுமணங்களையும், மென்பொருள்களையுங் கண்டுகேட்டுச் சுவைத்து உயிர்த்துத் தொட்டு உணர்தலாலும், அறிவால்மிக்க சான்றோரொடு பழகி அவர் ஆக்கிய நூல்களை ஆராய்ந்து அறிதலாலும் யாம் நாளுக்குநாள் அறிவும் இன்பமும் இவையென உணர்ந்து அவற்றால் மேன்மேல் உயர்ந்து வருகின்றனம் அல்லமோ? ஆகவே, இறைவன் இவ்வுலகவாழ்க்கையினை வகுத்தது, நாம் அறிவில் வளர்ந்து அவனது பேரின்பத்திற்சென்று நிலைபெறுதற்பொருட்டேயாமென்பது நன்கு துணியப்படும். நாம் கடவுளின் பேரறிவினையும் பேரின்பத்தினையும் அறிதற்குக் கருவிகளாகவே அறிவையும் இன்பத்தினையுஞ் சிறிது சிறிதே காட்டும் இவ் வுலகத்துப் பொருள்களையும் இவ் வுடம்புகளையும் இறைவன் அமைத்தனனே யல்லாமல்,

இப் பொருள்களும் உடம்புகளுமே பேரறிவையும் பே ரின்பத்தையும் அளிக்குமென அமைத்தானல்லன். ஆத லாற், சிற்றறிவு சிற்றின்பங்களைத் தரும் இவற்றிற் பற்று வையாமற், பேரறிவு பேரின்பங்களைத் தருங் கடவுளிடத் தில் நாம் பற்றுவைத்தல் வேண்டு மென்பதே அவனது அரும்பெரு நோக்கமாதலால், அந் நோக்கத்தை யுணர்ந்த வர்களல்லாமல் மற்றையோர் இவ் வுலகப்பற்றை விடார். ஆகவே, இறைவனைச் சார்ந்து வணங்கி அவன்றன் பே ரின்பத்தை நாம் பெறுவது அவனது நோக்கத்தோடு ஒத் திருத்தலால், அதுகண்டு இறைவன் திருவுளம் மகிழ்வன். மகன் உயர்ந்தநிலை யடைதல் கண்டு மகிழாத தந்தைதாய ரும் உளரோ? எனவே, நாம் இறைவனை வணங்குவது நமக்குப் பெரும் பயன் தருதலோடு, இறைவற்கும் மகிழ்ச்சி தருவதாகலின், அவற்குத் திருக்கோயில்களுந் திருவிழாக்களும் அமைத்து வணங்குதலே சிறந்த முறை யாமென்க. இஃது உணர்த்துதற்கே அப்பரும்,

"குறிகளும் அடையாளமுங் கோயிலும்
நெறிகளும் அவன் நின்றதோர் நேர்மையும்
அறிய ஆயிரம் ஆரணம் ஓதினும்
பொறியிலீர் மனம் என்கொல் புகாததே" என்

று அருளிச்செய்தா ரென்பது.

"காகம் உறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர்! அகண்டாகாரசிவ, போகம்என்னும் பேரின்பவெள்ளம் பொங்கித்ததும்பிப் பூரணமாய், ஏகஉருவாய்க் கிடக்குதையோ! இன்புற்றிட காம் இனிஎடுத்த, தேகம் விழும்முன் புசிப்பதற்குச் சேரவாரும்! செகத்திரே!" தாயுமானசுவாமிகள்.

'சைவசமயம்' என்பது 'சிவத்தை ஆராய்ந்து அறிந்த பொழுது அல்லது கொள்கை' என்று பொருள்படும்; இந்தக் கொள்கையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதலே சைவ சமயப் பாதுகாப்பு ஆகும். உலகத்திலே அளவிறந்த கொள்கைகள் இருந்தாலும், அவை யெல்லாவற்றுள்ளுங் கடவுளைப் பற்றிய கொள்கையே **சமயம்** என்று பெரும் பான்மையும் எல்லாராலுங் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. மக்கள் நிலையில்லாத வாழ்க்கை உடையராய் இருத்தலாலும், நோயுந்துன்பமுங்கவலையும் அடுத்தடுத்து வந்து அலமரை வருத்துதலாலுங், தமக்குத் துணையாக நினைத்த மக்களுந் தம்மைப்போலவே நோய் முதலியவற்றால் வருந்தி நிலையின்றி மறைந்துபோதலாலும், அவர்கள், தம்மினுந் தம்மைப் போன்ற எல்லா உயிர்களினும் மேற்பட்டு உயர்ந்த ஒரு பேரறிவுப் பொருளான கடவுளின் துணையை நாடினவராய் இருக்கின்றார்கள். கடவுள் இல்லையென்று வலியுறுத்திப் பேசிவந்தவர்களுங் கூடப் பெருந் துன்பங்கள் வந்து தம்மை மூடிக்கொண்ட காலத்தில்

தாம்கொண்ட கொள்கையைப் பிசகென உணர்ந்து கட்வுளை நம்பத் தலைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். கடவுளிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாத அருகரும், பௌத்தருங் கூடத் தமக்கு மேற்பட்டதுணையை நாடினவர்களாய்த் தம் சமய குரவரையே கடவுளாகஎண்ணி வழிபட்டுவருகின்றனர். தம்மையே கடவுளாக நினைப்பவர்களுங் கூடத் தமது கொள்கையை உண்மைப்படுத்திக் கொள்ள முடியாமை கண்டு ஏதாவதொன்றைத் தமக்கு மேற்பட்டதாகவைத்து வணங்கிவருகின்றார்கள். இங்ஙனமாக ஒன்றோடொன்று மாறுபட்ட கொள்கைகள் உடையவர்களெல்லாருங் கடைசியாகக் கைக்கொண்டது 'தமக்கு மேற்பட்ட ஒரு பேரறிவுப் பொருள் வணக்கமே' ஆகும். இம் முடிந்த கொள்கையில் எல்லாச் சமயிகளும் உடன்பாடு உடையவராய் இருக்கின்றனர்.

இனி, மக்கள் எல்லாரும் இங்ஙனந் தம்மின் மேற்பட்ட ஒரு பேரறிவுப் பொருளின் உதவியை விரும்பி நிற்றல் எதன் பொருட்டு என்று ஆழ்ந்து ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், அவர் தமது துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்ளுதற்கும் இன்பத்தைப் பெறுதற்குமேயாம் என்னும் உண்மை புலனாகும். மக்கள் மட்டுமே யல்லர், மக்களினுந் தாழ்ந்த எல்லா உயிர்களுங் கூடத் தமது துன்பத்தைப் போக்கி இன்பத்தை ஆக்கிக் கொள்ளவே முயன்று நிற்கின்றன. இங்ஙனம் நம் கண்ணெதிரே காணப்படுகின்ற இவ் வுண்மையைக் கொண்டு, எல்லா உயிர்களும் இப்போது துன்பக் கயிற்றாற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், இக் துன்பக் கயிற்றை அறுக்கவும் இன்பவெள்ளத்தைப்பெருக்கவுந் தம்மால் ஆகாமையின், துன்பத்தினின்றுந் தம்மை விடுவித்து இன்பத்தை

விட்ட வல்ல முழுமுதற்கடவுளின் உதவியைப் பெறுதற்கு அவை பெரிதும் விரும்பி நிற்கின்றன வென்றும் நாம் தெளிவாக அறிந்துகொள்கின்றனம் அல்லமோ? இன்னும், இறப்புப் பிறப்பு நோய் மூப்புக் கவலை இழப்பு முதலான பலதிறப்பட்ட வடிவங்களிற் றுன்பங் துன்பங்கள் அத்தனையும் எல்லா உயிர்களையும் வருத்தி வரக் காண்கின்றோ மாதலால், இத் துன்பங்கள் உடையோர் வேறுவகையில் எவ்வளவு உயர்ந்தோராயினும் உயிர்களே யல்லாமற் கடவுளாகமாட்டார். இவ்வுயிர்களை இத் துன்பத்தினின்றும் மீட்டு, இவற்றிற்கு இன்பத்தைத் தருங் கடவுள் ஒருவரே எவ்வகைத்துன்பமும் இல்லாதவர், எல்லா இன்பமும் ஒருங்குடையவர். இதுவே கடவுளுக்கு உண்மையான தன்மையென்பதை எல்லாச் சமயிகளும் உடன்பட்டு உரைப்பார்களாயினுஞ், சைமசமயத்தில்மட்டும் அவ்வுண்மை முன்னுக்குப்பின் மாறில்லாமற் காணப் படுகின்றது; மற்றைச் சமயத்தவர்களோ இறப்புப் பிறப்பு முதலான மேற்கூறிய துன்பங்களிற் கிடந்து உழன்றவர்களை, அவரவரிடத்துள்ள சிற்சில சிறந்த தன்மைகளைக் கண்டும் வலிய செய்கைகளைக் கண்டும் முழுமுதற் கடவுளாகத் துணிந்து வணங்கி வருகின்றனர். நாடக அரங்கத்தில் அரசகோலந்தாங்கிவந்து ஆடுவோன் உண்மையில் அரசன் ஆகாமைபோல, இறைவனருளாற் சிற்சில உயர் நலச் செய்கைகளைப் பெற்றவர்கள் அவற்றால் அவ்விறைவனைப்போற் கருதப்படினும் அவர் உண்மையில் அவ் விறைவனாகமாட்டார். சைவசமயிகள் வணங்கிவருவது, இன்பவடிவான கடவுளே யல்லாமற் பிற உயிர்களுள் ஒன்றும் அன்றென்பதற்கு அடையாளம் என்னென்றால், அன்பு அல்லது இன்பம் என்று பொருள்படுஞ் சிவம்

என்னுஞ் சொல்லையே முழுமுதற்கடவுளுக்குச் சிறப்புப் பெயராகவைத்து வழங்குவதும், அச் சிவத்திற்கு இறப் புப் பிறப்பு முதலான எவ்வகைத்துன்பமுஞ் சிவபுராணங் களிற் காணப்படாமையுமேயாம். இவ்வுண்மையை வலி யுறுத்தும்பொருட்டே,

> "யாதொரு தெய்வங்கொண்டீர் அத்தெய்வமாகி
> யாங்கே, மாதொருபாகனார் தாம் வருவர்; மற்று
> அத் தெய்வங்கள், வேதனைப்படும் இறக்கும்
> பிறக்கும் மேல்வினையுஞ் செய்யும்; ஆதலால்
> இவையிலாதான் அறிந்தருள் செய்வனன்றே"

என்பது சிவஞானசித்தியாரிலும் அருளிச் செய்யப் பட்டது.

இங்ஙனம் இன்பவடிவாக விளங்கும் முதல்வனையே வணங்குஞ் சைவசமயிகள் எவ்வுயிர்க்கும் இன்பத்தையே செய்யக் கடமைப்பட்டவர்களா யிருத்தலால், இன்பத் திற்கு மாறான துன்பத்தைத்தருங் கொலைத்தொழிலை எவ் வுயிர்க ளிடத்துஞ் செய்யாதவர்களாயும், அக் கொலைத் தொழிலால் வரும் ஊனைத் தின்னாதவர்களாயுஞ் சீவகாரு ணிய ஒழுக்கத்தில் தலைசிறந்து நிற்கின்றார்கள். சீவகாரு ணிய ஒழுக்கம் மற்றைச் சமயத்தவராலுங் கைக்கொள் ளப்படினும், அது சைவசமயிகளுக்கே பழமைக்காலந் தொட்டுச் சிறந்த உரிமையாகி வருகின்றது. மற்றைச் சமயத்தவருந் தம்மிற் புலால்தின்னாத ஒருவரைப்பார்த்து 'அவர் சைவராகிவிட்டார்' என்று சைவப்பெயராற் கூறு தலிற், சீவகாருணிய வொழுக்கஞ் சைவசமயிகளுக்கே சிறப்புரிமைப் பொருளாய் விளங்குகின்றது.

இனி, இங்ஙனமெல்லாம் பலவகையாலும் உயர்ந்த சைவசமயத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் வழிகள் என்

என்றும், சைவசமயத்திற்பிறக்கும் பெருந்தவம்பெற்றவர்கள் முதலில் தம்மால்வணங்கப்பட்டுவரும்முழுமுதற்கடவுளான சிவத்தின் இயல்புகளை அறிந்தோரிடத்தும் நூல்களிடத்துங் கேட்டும் படித்தும் நன்கு அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். பெண்பாலாரே பிள்ளைகளின் நல்லறிவு வளர்ச்சிக்கும் நல்லொழுக்கத்திற்குங் காரணராக இருத்தலாற், பெண்மக்களுக்குச் சைவசமய நூல்களையும் நல்லொழுக்கங்களையும் அறிந்தோர் வாயிலாகக் கற்பித்து வருதல் வேண்டும். ஆண்பிள்ளைகள் மற்றக் கல்வியொடு சைவசமய உணர்ச்சியும் பெற்றுவரும்படி கல்விச்சாலைகள் ஆங்காங்கு திறப்பித்து, அதனைச் செவ்வையாகப் புகட்டி வருதல்வேண்டும். தேவார திருவாசகங்களுக்குப் பொருள் தெரிந்துகொள்வதோடு, இனிய குரலில் அவற்றை இசையுடன் ஓதுதற்கும் ஒவ்வொருவரும் பழகிக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இனி, ஓர்உயிரைக் கொலைசெய்யாமையுங்,கொன்று அதன் ஊனைத் தின்னுமையுஞ் சைவசமயத்திற்குச் சிறந்த அறமா யிருத்தலால், எல்லாருஞ் சீவகாருணிய வொழுக்கத்தைக் கைப்பற்றி யொழுகும்படி எவ்வெவ்வகையால் முயற்சிசெய்தல் வேண்டுமோ அங்ஙனமெல்லாஞ் செய்து அதனை எங்கும் பரவச்செய்தல் சைவர்க்கு இன்றியமையாத கடமையா யிருக்கின்றது.

இனித், தமிழ்மொழியின் அமைப்பும் அதன் இபற்கையுஞ் சைவசமய உண்மையொடு மிகவும் ஒன்றுபட்டிருத்தலால், அதனை எல்லாரும் நன்றாக்க் கற்று வேறுமொழிக் கலப்பில்லாமற் செவ்வையாகப் பேசவும் எழுதவும் அதிற் புதிய புதிய நல்லநூல்கள் இயற்றவும் பழகிக்கொள்ளுதல் வேண்டும். தமிழ்அல்லாத மற்றமொழிக

ளில், வருத்தப்பட்டுச்சொல்லுஞ்சொற்களுஞ், சினந்துன்பம் வந்தாற் பிறக்கும் உரத்த ஓசைகளும், இளைத்த ஒலிகளும் நிரம்பிக் கிடத்தலால் அவையெல்லாஞ் செயற்கைமொழிக ளென்றுந், தமிழில் வருத்தமின்றி இயல்பாற பிறக்குஞ் சொற்களே நிறைந்து சினத்தாற் பிறக்கும் வெடுவெடுப்போசையுந் துன்பத்தாற் பிறக்கும் இளைப்பொலியும் இன்றி, எல்லாம் இனிய குணத்திற் பிறக்கும் மெல்லோசைகளாய் இருத்தலின், தமிழ் இன்பவடிவாய் விளங்குஞ் சிவத்தோடு ஒத்த இன்பம் வாய்ந்த தெய்வமொழியாம் என்றுஞ் சைவசமயிகள் இவ்வுண்மையைக் காதிற் பதியவைத்து அதனை வளரச்செய்தற்கான எல்லா முயற்சிகளையுங் குறைவறச் செய்தல்வேண்டும்.

நம் செந்தமிழ்மக்களில் நூறாயிரம்பேர்க்கு இரண்டு மூன்று பேரே சிறிது படித்தவர்களா யிருக்கின்றார்கள்; மற்றவர்கள் எல்லாருங் கல்வியறிவு இல்லாதவர்களாயும், அறியாமைச் சேற்றிற் புதைந்துகிடப்பவர்களாயும் இருக்கின்றார்கள். உலகத்தில் இவ்விந்தியநாட்டைத் தவிர மற்றைப் பெரும்பாகங்களில் இருப்பவர்களெல்லாருங் கல்வியிலும் ஞானத்திலும் உழவிலுங் கைத்தொழிலிலும் வாணிகத்திலும் நாளுக்குநாள் மேம்பட்டுவர, நமதுநாட்டிலுள்ளவர்களோ—அவர்களிலுந் தமிழர்கள், இவற்றில் மிகவுந் தாழ்ந்தநிலைமையிலிருக்கின்றார்கள்! இவர்களை இனிக் கல்விச்சாலைகளுக்கு அனுப்பிக் கல்வி கற்பித்தல் இயலாதாகலின், ஊர்கள்தோறும் நகரங்கள்தோறுங் கழகங்கள்வைப்பித்து அவற்றின்வாயிலாகத் தமிழுஞ்சைவமும் உணர்ந்த அறிஞரைப் பல இடங்கட்கும் அனுப்பித், தமிழ்நூற்பொருள்களையுஞ் சைவநூற்பொருள்களையும் விளக்கமாக அறிவுறுத்திவருதல் இப்போது உடனே செயற்பாலதான

நன்முயற்சியாகும். தமிழ் கற்றோர் தொகை மிகவுஞ் சுருங்கிப்போதலால், 'தமிழ் அறிஞர்க்குப் பொருள் ஏன் வேண்டும்?' என்று ஏளனமாய் உரையாமல், அவர்க்கு ஏராளமாய்ப் பொருளுதவி செய்து, கல்வியில் எல்லையின்றிக் கற்று. அதனைப் பிறர்க்கும் பயன்படுத்தும்படி அவருக்கு மனக்கிளர்ச்சியினை விளைவித்தல் வேண்டும்.

இனிச், சிவபிரான்கோயில்களில் நிறுத்தப்பட்டிருக்குந் திருவுருவங்கள், இறைவனுக்கு என்றும் உரிய அருளுருவத்தையும், அன்பர்க்கு அருள்செய்யும் பொருட்டு முதல்வன் ஓரொருகாற்கொண்ட திருவுருவத் தோற்றங்களையும் அன்பர்க்கு நினைவில் எழுப்புதற் பொருட்டு 'அமைத்தவடிவங்களே' யாகும். இவ்வடிவங்களை வணங்கச்செல்லும் அன்பர்கள் இவற்றைக் கண்டவுடன் ஐயன் அருள்உருவங்களை நினைந்தவராகி அகங்குழைந்து உருகுவர். ஆண்டவனதருளுருவத்திற்குச் செய்யும் எண்ணத்துடன் தம் அன்பினாற் பூவும் நீரும் இட்டு ஆடையணிகலன்கள் சாத்தி அவ்வடிவங்களை வணங்குதலும் அவ் அன்பிற்கு அடையாளமாகும். இறைவனருளைப் பெறுதற்கு ஞானமும் அதன்வழித் தோன்றும் பேரன்புமே வாயில்களாதலாலும், இக்காலத்தில் மக்களிற் பல்வகைக் கூட்டத்தாரும் அறிவைப் பெருகச்செய்து, அறிவாலும் அன்பாலும் ஆண்டவனை அடைதற்கு மிக முயன்றுவருதலாலுஞ் சைவசமயிகளான அறிஞரும் ஞானநெறியிற் றமது கருத்தை மிகுதியாய்ச் செல்லவிடுதல் வேண்டுமேயல்லாமல், வெறுங் கன்மநெறியிற் புகுந்து ஒப்பனைகளின் பொருட்டுந் திருவிழாக்களின்பொருட்டும் ஆயிரக்கணக்காகவும் இலட்சக் கணக்காகவும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பொருள்களைச் செலவழித்துச் செருக்கடைய

லாகாது. எல்லாஉலகங்களையும் எல்லாப்பொருள்களை யும் உடைய பெருஞ் செல்வரான நம் ஆண்டவனுக்கு, ஏழைமக்கள் நல்லஅல்லா வழிகளில் ஈட்டியபொருளைத் திரள் திரளாகக் கொடுத்தாலும், அவன் அதனைக் கண்டு ஏமாந்து தனது அருளைக் கொடுத்துவிடுவான் அல்லன். நம்மையனுக்குவேண்டுவன அன்பும்அன்பொழுக்கமுமே யாகும். அதுபற்றியன்றோ திருநாவுக்கரசு நாயனாரும்,

"நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுளே
புக்கு நிற்கும் பொன்னார்சடைப் புண்ணியன்
பொக்கம் மிக்கவர் பூவும் நீருங்கண்டு
நக்கு நிற்பன் அவர்தமை நாணியே" என்று

அருளிச்செய்தனர்.

ஆதலால், திருக்கோயில்களுக்குச் செய்யுஞ் செல வை இயன்றமட்டுஞ் சிறுகவேசெய்து, மிச்சப் பெரும் பொருளைச் சிவஞான வளர்ச்சிக்குஞ், சிவஞானிகட் கும், பழுதுபட்ட கோயில்கள் சத்திரங்கள் குளங்கள் சோலைகள் பாட்டைகள் முதலியவற்றின் திருப்பணிகட் குஞ் செலவுசெய்து சைவர்கள் எல்லாருஞ் சிவபெரு மான் திருவருளைப் பெறுவார்களாக!

திருக்கோயில் வழிபாடு

"மூர்த்தி தலந்தீர்த்தம்முறையாற்றொடங்கினர்க்
கோர், வார்த்தைசொலச்சற்குருவும்வாய்க்கும்
பராபரமே" - தாயுமான சுவாமி.

தெய்வத்தன்மைபொருந்திய ஔவையார் "ஆலயந்தொழு வது சாலவும் நன்று" என்று அருளிச்செய் திருக்கின் றார். 'கோயிலுக்குச் சென்று கடவுளை வணங்குவது மிகவும் நல்லது' என்பதே அத் திருமொழியின் பொரு ளாகும். மற்ற இடங்களிலிருந்து செய்யும் வழிபாட் டைக் காட்டிலுங் கோயிலுக்குச் சென்று அங்கே கடவு ளுக்குச் செய்யும் வழிபாடு ஒன்றே சிறந்ததாம் என்பது அதனால் தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. கடவுளை யன்றி வேறெதனையுங் காணமாட்டாத முற்றுணர்வுடையோர்க் குக் கோயிலிற் செய்யப்படும் வழிபாட்டிற்கும் வேறிடங் களிற் செய்யப்படும் வழிபாட்டிற்கும் வேறுபாடு சிறிதுந் தோன்றாதாயினும், உலகங்களையும் உலகத்துப் பொருள் களையுமே எந்நேரமும் நினைந்துகொண்டிருக்கும் மற்றை எல்லார்க்குந் திருக்கோயில் வழிபாட்டைத் தவிரக் கட வுளை நினைந்து உருகுதற்கு வேறுவழி சிறிதுமே இல்லை. கோயில் அல்லாத மற்ற இடங்களெல்லாம் உணவு தேடு தற்கு இசைந்த முயற்சிகளுந், தேடிய பொருள்களை வைத்து நுகர்தற்கு இசைந்த முயற்சிகளுமே நடை பெறுந் தன்மை யுடையனவாய் இருக்கின்றன. அந்த முயற்சிகள் நடக்கும் இடங்களிலே செல்பவர்களுக்கு

அங்கேயுள்ள பொருள்களைப் பற்றிய நினைவும், அம் முயற்சிகளைப் பற்றிய நினைவுகளுமே அடுத்தடுத்து உள்ளத்தில் தோன்றும். மாம்பழம் விற்குங் கடைப்பக்கமாய்ச் செல்வோனுக்கு மாம்பழத்தைப்பற்றிய நினைவும், சாராயம் இறைச்சி கஞ்சா அவின் முதலான தீய பண்டங்கள் விலையாகும் அங்காடி வழியே செல்வோர்க்கு அவற்றைப்பற்றிய நினைவுகளும், புழுகு மருக்கொழுந்து சந்தனக்கட்டை முதலான நறுமணங் கமழும் இனிய பண்டங்களுள்ள இடங்களிற் செல்வோர்க்கு அவற்றைப் பற்றிய நினைவுகளும், பயன் மிகுந்த கல்விப்பொருளை யூட்டும் பள்ளிக்கூட வழிச் செல்வோர்க்குக் கல்வியின் அருமையைப் பற்றிய நினைவும்; ஒருவர் பிணமாய்க் கிடக்க அவரைச் சூழ்ந்து சுற்றத்தார் ஓவென்றலறும் வீட்டின் ஓரமாய்ச் செல்வோர்க்கு நிலையாமையைப் பற்றிய நினைவும், அழகுமிக்க இருவர் மணஞ்செய்ய அவரைக் கண்டு எல்லாரும் மகிழ்ந்திருக்கும் வீட்டின் பக்கத்தே செல்வோர்க்கு அவ் வின்பத்தைப் பற்றிய நினைவுந் தோன்றுதலைத் தெளிவாக அறிந்திருக்கின்றனம் அல்லமோ? இவற்றைப் போலவே கடவுளைத் தொழுதற்கென்று ஆங்காங்கு அமைத்திருக்குங் கோயில்களான தூயஇடங்களுக்குச் செல்லும் நல்லோர்க்குங் கடவுளைப் பற்றிய நினைவு இடைவிடாது தோன்றுவதாகும். உலக வாழ்வென்னுந் துன்பத்திற் கிடந்து உழன்றுகொண்டு கடவுளை நினைத்தற்கு இடமின்றி வருந்தும் மக்களுக்கு இடையிடையே நம் ஐயனைப்பற்றிய எண்ணத்தை எழுப்புதற் பொருட்டாகவே ஓர் ஊரிற் பல இடங்களிலுங் கோயில்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோயில்களை இல்லாத நாடு நகரங்களில் இருப்பவர்களுக்குக் கடவு

ளைப் பற்றிய நினைவு சிறிதுந் தோன்றாதாகையால் அவர்கள் விலங்குகளினுங் கடைப்பட்டவராவார்கள்; உயர்ந்த நினைவில்லா அவர்கள் தங்கியிருக்கும் அவ் விடங்கள் விலங்குகள் குடிகொண்ட காடுகளையே ஒப்பனவாகும். இவ் வுண்மையினை உணர்த்துதற்கன்றோ,

"திருக்கோயில் இல்லாத திருவில் ஊரும் திருவெண்ணீறு அணியாத திருவில் ஊரும், பருக்கோடிப் பத்திமையிற் பாடா ஊரும் பாங்கினொடு பலதளிகள் இல்லா ஊரும், விருப்போடு வெண்சங்கமூதா ஊரும் விதானமும் வெண்கொடியு மில்லா ஊரும், அருப்போடு மலர்பறித்திட் டுண்ணா ஊரும் அவையெல்லாம் ஊரல்ல அடவி காடே" என்னுந் திருப்பாட்டும் எழுந்தது?

"திருநீறு அணியாத நெற்றியைச் சுடு, சிவாலயம் இல்லாத ஊரைக் கொளுத்து." என்னும் உபநிடதத் திருமொழியும் இவ்வுண்மையினையே அறிவிப்பதாகும்.

இனி, மனஉறுதி உடையவர்கள் எந்த இடத்திலிருந்துங் கடவுளை நினைக்கலா மாகையால், கடவுளைத் தொழும் பொருட்டுக் கோயிலுக்குத்தான் செல்லல் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி யுரைத்தல் என்னையெனின்; மேலே சொல்லியபடி கோயிலைத் தவிர மற்ற எல்லா இடங்களும் வேறுவேறு நினைவுகளை உள்ளத்தில் எழுப்பி மனவுறுதியைச் சிதைப்பனவாய் இருத்தலால், நம்மனோரில் எவ்வளவு மனத்திட்பம் வாய்ந்தவர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் மற்ற இடங்களிலிருந்து கடவுளை நினைக்கப் புகுவார்களாயின், அவர்களைச் சுற்றிலும் நடக்கும் உலக முயற்சிகளாலும், அவ்வவ் விடங்களைப்பற்றிய எண்ணங்களாலும் அவர்களுடைய நினைவு கலைந்து பழுதுபட்டுப்

போகும். மேலும், அத்தனை மனவுறுதி வாய்ந்தவர்கள், பலருங் கடவுளைத் தொழுதற்கென்று இடமாக வகுக்கப் பட்டமையாற் பலரின் தூயநினைவுகளால் மிகவும் புனித மாய் விளங்குந் திருக்கோயிலின் உள்ளே சென்று நம் ஆண்டவனை வணங்குதற்குப் பின் வாங்குவதுங் கூசு வதும் அருவருப்பதும் ஏன்? மிகப் புனிதமான கோயிலை வெறுப்பது மனவுறுதிக்கு அழகாகுமா? பலருடைய நினைவாற் கடவுளுக்கென்றே சிறப்பாக அமைக்கப்பட்ட கோயிலிற் சென்று வணங்குவதால் மனவுறுதி யுடை யார்க்கு அவ்வுறுதி மேன்மேலும் உரம்பெற்று விளங்குவ தோடு, அவரது நினைவும் அங்குள்ள இறைவன் திருவுரு வத்தை நேரே கண்டு மகிழ்ந்து திருவருள் இன்பத்திற் படிந்திருக்குமன்றோ? ஆகையால், மனவுறுதி யுடைய வர்களுக்குந் திருக்கோயில் வழிபாடு இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதே யாம் என்க. அளவற்ற மனவுறுதியுங் கரைகடந்த அன்புந் தூய உள்ளமுந் தூய அறிவும் நிறைந்த திருஞானசம்பந்தர் அப்பர் சுந்தரர் மாணிக்க வாசகர் முதலான மேலோரே கோயில்கடோறுஞ்சென்று நம் ஐயனை வணங்கி வந்தனராயின், தாழ்ந்தநிலையிலுள்ள மற்றவர்கள் திருக்கோயில் வழிபாட்டைக் குறைவாகக் கருதுவதும், அதனை எளனஞ் செய்வதும் எவ்வளவு பொல்லாத குற்றமாய் முடியும்!

அப்படியானாலும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளுக்கும் மனத்திற்கும் புலனாகாமல் அறிவுவடிவாய் எள்ளுக்குள் எண்ணெய்போல் எங்கும் பிரிவற நிறைந்துநிற்கும் இறைவனை அவ் அறிவுவடிவா கவே நினைந்து வணங்காமற், கல்லினாலுஞ் செம்பினாலும் உருவாக்கப்பட்ட உயிர் அற்ற வடிவங்களில் வணங்கு

வது குற்றமாகாதோ வெனிற்; குற்றமாகாது. சிறு குழக்தையாய் இருந்த காலத்திலே தன் தாய் தந்தையரைப் பிரிந்து நெடுந் தொலைவிலுள்ள ஓர் இடத்திற் பிறரால் வளர்க்கப்பட்ட ஒரு சிறுவன் ஆண்டு முதிரமுதிர அறிவும் முதிரப் பெற்றவனாய்த் தன் தாய்தந்தையரைக் காண விரும்பியபோது, அவனை வளர்த்து வந்தவர் அவன் றாய் தந்தையர்தம் ஓவியத்தைக்காட்ட அவன் அதில் அவர்களைக்கண்டு வணங்கி அகம்மகிழ்தல்போல, எல்லையின்றி எங்கும் நிறைந்த இறைவனைப் பிரிந்து அவனது திருவருள் வடிவைக் காணமாட்டாமல் அறியாமையிற் கட்டுண்டு கிடக்கும் நம்மனோர்க்குச் சிறிது சிறிதாக அறிவை விளங்கச் செய்து வரும் **திருஞானசம்பந்தர், மெய்கண்டதேவர்** முதலான நம் வளர்ப்புத் தந்தைமார் நமது அவாவினை அறிந்து, தாம் கண்ட நம் ஐயன் அருள்வடிவைக் கல்லிலுஞ் செம்பிலும் அமைப்பித்துக்காட்ட அதனைக்கண்டு வணங்கி அதன்வழியே நம் ஐயனை அறிந்தவர்களாய் அகங்களித்து வருகின்றனம் அல்லமோ? ஓவியத்தின்கண்ணே தம் உருவங்களைக்கண்டு தம் புதல்வன் மனம்மகிழ்ந்து வணங்குகின்றான் என்பதைச் சேய்மைக்கண் உள்ள அவன் பெற்றோர்கள் அறிந்து, அவனது அன்பிற்குத் தாமும் மனம் மகிழ்வார்களே யல்லாமல் அவன்மேற் சினங்கொள்வார்களோ? இங்ஙனமே, நாமும் நம் ஐயன் அருள்வடிவை நேரே காண இயலாமையால், அதனை நம் ஆசிரியர் உதவிகொண்டு கல்லிலுஞ் செம்பிலுங் கண்டு அன்பால் அகங்குளிர்ந்து வழிபட, அதனை அறியும் நம்ஆண்டவன் அதற்கு மகிழ்ந்து அவ்வழிபாட்டினை ஏன்று கொண்டு நம்மைப் பாராட்டிச் சீராட்டி வருவான் என்பது திண்ணம். நம் முழுமுதற் றந்தை

யின் இரக்கத்திற்கு ஒரு வரம்பேயில்லை. சிற்றறிவினரும் ஏழை மக்களுமான நாம் நம் பெருமானை அடைதற் பொருட்டு, இத் துன்பக்கடலின்கண் அவன் திருவுருவ அடையாளங்க ளாகிய தெப்பங்களைக் கைப் பற்றிக் கொண்டு தத்தளித்து வருவதைக்கண்டு, அவன் நம்மேல் மிகவும் இரக்கம் உடையனாகி நமக்குத் தனது அருளை வழங்கி நம்மை இப் பிறவிக் கடலினின்றுங் கரையேற் றித் தனது பேரின்பநாட்டில் வாழ்விப்பனே யல்லது, நம்மேற் சினந்து நம்மை அதன்கண் அமிழ்த்தித் தாழ் விப்பன் அல்லன். ஆதலால், முழுமுதற் கடவுளான நம் ஐயனைச் சேருங் கருத்தோடு அவன் அருள்வடிவிற்கு அடையாளங்களாகக் கல்லிலுஞ் செம்பிலும் அமைத்த திருவுருவங்களை வணங்கி வருதல் சிறிதுங் குற்றமாக மாட்டா தென்க. திருக்கோயிலிலுள்ள திருவுருவங்கள் இறைவனை யறிதற்கு வைத்த குறிகளே யல்லாமல் வேறு அல்ல. இவ்வுண்மை,

“குறிகளும் அடையாளமுங் கோயிலும்
நெறிகளும் அவன் நின்றதோர் நேர்மையும்
அறிய ஆயிரம் ஆரணம் ஓதினும்
பொறியிலீர் மனம் என்கொல் புகாததே.” என்

னுந் திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருமொழிக்கண் நன்கு விளக்கப்பட்டமை காண்க.

இனி, முழுமுதற்கடவுளாகிய நம் சிவபெருமானை யன்றி, வேறு நம்போன்ற சிற்றுயிர்களின் வடிவங்களைக் கல்லிலுஞ் செம்பிலுஞ் செய்து வைத்துக்கொண்டு அவற் றை வணங்குதலே பெரிதுங் குற்றமாவதாம். மாரி கூளி காசக்கி கறுப்பண்ணன் மதுரைவீரன் முதலிய ஆவிக ளெல்லாம் நம்போற் குற்றமுடைய சிற்றுயிர்களாதலின்

அவற்றைத் துணையாகக் கொள்வது, ஒரு குருடன் மற்றொரு குருடனைத் துணைகூட்டிச் சென்று இருவரும் பள்ளத்தில் வீழ்வதற்கே ஒப்பாம். விவிலிய நூலிலுங் கடவுளுக்கு மாறான உருவுங்களை வணங்குதல் ஆகாதென்று சொல்லப்பட்டதே யல்லாமற், கடவுளின் திருவுருவத்தை வழிபடுதல் வழுவென்று கூறப்பட்டதில்லை. ஈசாவாசியோப நிடதத்தின் ஒன்பதாவது மந்திரமும் "அறியாமையொடுகூடிய சிற்றுயிரின்வடிவங்களை வணங்குபவர்கள் இருள்நிறைந்த நிரயத்திற்குச் செல்கின்றார்கள்." என்று இங்ஙனமே கூறுகின்றது. ஆகையால், முழுமுதற் பழம்பொருளின் உண்மை அருள்வடிவாய் அம்மையப்பராய் நின்ற திருவுருவத்தையும், அம் முதற்பொருளின் பேர்அருள் விளக்கத்திற்கு இடமாய் மேலோரால் பண்டைக்காலந் தொட்டு வணங்கப்பட்டு வரும் பிள்ளையார் முருகப்பிரான் முதலானோர் திருவுருவங்களையும், இவர்களின் அருள்வழிப்பட்ட அடியார் திருவுருவங்களையும் அன்றி வேறு எவற்றையும் வணங்குதல் சிறிதும் ஆகாது என்று கடைப்பிடித்தல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் மிகவும் புனிதம் உடையதாய் விளங்குந் திருக்கோயிலினையும், அதனுள் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் அருள் அடையாளங்களையுஞ் சிவமென்றே நினைத்து உள்ளங் கரைந்துருகி வணங்கவே, கன்றை நினைந்த புனிற்றாப்போல இறைவன் அக் குறிகளில் விளங்கி யிருந்து அவர்க்கு அருள்வழங்குவன். இதற்குத்,

"திருக்கோயில் உள்ளிருக்குந் திருமேனி தன்னைச், சிவனெனவே தேறினர்க்குச்சிவன்உறைவன் ஆங்கே". என்னுந் திருப்பாட்டே சான்றாகும். பகலவன் ஒளியில் எங்கும் உள்ள நெருப்பானது

காந்தக் கண்ணாடியில் விளங்கித் தோன்றினாற்போல, எங்குமுள்ள இறைவன் அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி இத் திருக்கோயிலின் திருவுருவத்தின் கண்ணும் விளங்கித் தோன்றினான் என்று உண்மையாக எண்ணி வழிபடுவார்க்கு அவன் அங்கு முனைத்துத் தோன்றி அருள்புரிதல் திண்ணம். ஆனால், நம்மனோரிற் பலர் தாம் கோயிலுக்குச் சென்று கடவுளை வணங்குவதாக வெளியே பெருமை பேசிக் கொண்டாலும், உண்மையில் அவர்கள் அவ்விடத்தைக் கோயிலாகவும் அதனுள்ளிருக்குந் திருவுருவத்தைக் கடவுளின் அருளுருவ அடையாளமாகவும் நினைந்து நடக்கின்றார்களென்று நம்மால் நம்பக்கூடவில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் கோயிலின் உட்சென்றால் அடக்க ஒடுக்கமும், ஐயன் திருவடியில் நினைவும் வையாமல், வீண் கதையும் வம்பு வழக்குகளும் மணச்சடங்கு பிணச்சடங்குப்பேச்சுகளுந் தமக்கு முன் உபசாரஞ் செய்யவில்லையென்னும் வீம்புப்பேச்சும் பேசுபவராய் ஒருவரோடொருவர் சிரித்துப் பகடி பண்ணுதலிலும், அன்பர்கள் அருவருக்கத்தக்க இன்னும் பல வீணானவைகளைச் செய்வதிலும் உள்ளத்தை வைத்துப் பெருங் குற்றங்களை மூட்டை மூட்டையாகத் தொகுத்து வைக்கின்றார்கள். அந்தோ! உலகத்திலே அழிந்துபோகுஞ் செல்வப்பொருள் சிறிது உடையவர்களைக் கண்டாலும் அவர்கள் முன்னிலையிற் கைகட்டி வாய் புதைத்துச் செல்லும் மாந்தர்கள், அளவிறந்த உலகங்களையும் அவ்வுலகங்களில் உள்ள அளவற்ற பொருள்களையும் உடைய எல்லாம்வல்ல தலைவனான நம் ஆண்டவன் முன்னிலையிற் செல்லுங்கால் எவ்வளவு அடக்க ஒடுக்கமும் அன்பும் பணிவும் உடையராக இருத்தல்வேண்டும்! தம்

தலைவராகிய கடவுள் இத் திருக்கோயிலினுள் எழுந்தருளி யிருக்கின்றாரென்று அவர்கள் உண்மையாகவே நினைந்திருந்தால் ஆ! இப்படியெல்லாஞ் செய்வார்களா! இதற்கு முன்னெல்லாம் இவர்கள் இங்ஙனம் அறியாமையாற் குற்றமாக நடந்தாலும், இனியேனுஞ் செருக்கற்று அடக்கமும் அன்பும் பணிவும் பூண்டு, ஐயன் முன்னிலையில் நெஞ்சம் நெக்கு நெக்கு உருகக் கண்ணீருங் கம்பலையும் உடையராய் அவன் புகழ்பாடி அவனது திருவருட் பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்றுப் பிழைத்திடுவாராக!

சிறுதேவதைகட்கு உயிர்ப்பலி யிடலாமா?

"எவ்வுயிரும்என்உயிர்போல்எண்ணிஇரங்கவும்நின்
தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே."—

தாயுமானசுவாமி.

கல்வியறிவும் நல்லோர் சேர்க்கையும் இரக்கமான நெஞ்சமும் இல்லாமையால், நிரம்பவுந் தாழ்ந்த நிலைமையிலுள்ள மாந்தர்கள் தாம் தாம் தமது குலதெய்வமாகக் கும்பிட்டுவருங் காளி பிடாரி மாரி குரங்குணி எசக்கி கறுப்பண்ணன் மதுரைவீரன் முதலான சிறுதெய்வங்களுக்கு அளவிறந்த ஆடு கோழி எருமை முதலான குற்றமற்ற உயிர்களை வெட்டிப் பலி இடுகின்றார்கள். தாழ்ந்த நிலைமையில் உள்ள மக்கள் பலரும் இங்ஙனஞ் செய்து வருதலைப் பார்த்துப், 'பன்றியொடு கூடிய கன்றுஞ்' செயல் மாறுபட்ட பான்மைபோற் சைவ வேளாளர் சிலரும் பார்ப்பனர் சிலரும் இச் சிறுதெய்வங்களை வணங்கப் புகுந்து இவர்களும் மேற்சொன்ன ஏழை உயிர்களின் கழுத்தை அறுத்து அவற்றைப் பலி ஊட்டுகின்றார்கள். உயிர்க்கொலையாகிய புலைத்தொழிலைச் செய்யுந் தாழ்ந்த வகுப்பாரைப் போலவே உயர்ந்த வகுப்பாருஞ் செய்யத் தலைப்பட்டால் உயர்ந்தோர் இவர் தாழ்ந்தோர் இவர் என்று எங்ஙனம் பகுத்துச் சொல்லக்கூடும்? உயர்ந்தோருந் தாழ்ந்தோராய் மாற உலகம் எங்குந் தீவினையாகிய இருள் அன்றோ பரவும்! மக்களிற் பலர் தாழ்ந்தோர் ஆனதும் சிலர் உயர்ந்தோர் ஆனதும் அவரவர் இயற்கையினாலுஞ் செய்கையினாலும் அறிவினாலு

மே என்பது எல்லார்க்கும் எல்லா நூலுக்கும் உடன்பா டாம். தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த திருவள்ளுவரும் இதனு லன்றோ,

"பார்ப்பான், பிறப்பொழுக்கங் குன்றக்கெடும்" என்றும்,

"பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா, செய்தொழில் வேற்றுமையால்" என்றும்,

"மேலிருந்தும் மேல்அல்லார் மேலல்லர் கீழிருந்தும், கீழ்அல்லார் கீழ் அல்லவர்" என்றும் அருளிச்செய்தனர்? இழிந்த தன்மைகளும் இழிந்த செய்கைகளும் உலகிற் கணக்கற்றனவாய்ப் பெருகி இருப்பினும் இவை எல்லாவற்றுள்ளும் மிகக் கொடியவை இரக்கம் அற்ற வன்னெஞ்சமுங் கொலைத்தொழிலுமே யாகும். உயிர்களைக் கொலைசெய்தலும் அவற்றின் ஊனைத் தின்னுதலுமாகிய புலைத்தொழில் எல்லாத் தீவினைத் தொழிலினுங் கடைப்பட்ட தென்னும் உண்மை,

"நன்றாகும்ஆக்கம்பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக், கொன்றாகும் ஆக்கங் கடை" என்னுந் தமிழ்வேதமான குறளினாலும்,

"உயிர்களைக் கொல்லச் சொன்னவன், கொன்றவன், ஊனை அறுக்கிறவன், அதனை விற்கிறவன், அதனை வாங்குகிறவன், அதனைச் சமைக்கிறவன், பரிமாறுகிறவன், தின்கிறவன் என்னும் அவர்கள் அனைவருங் கொலைகாரர்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள்." என்னும் வடமொழி மனுமிருதியினாலுந் தெளியப்படும்.

இவ்வளவு இழிந்ததாக இருத்தலினாலேதான் உயிர்க்கொலை செய்பவர்களும் அதற்கு ஏதுவாய் இருப்பவர்களும் இழிகுலத்தவ ரென்றும், அப் புலைத்தொழிலை விட்

டுச் சைவவொழுக்கம் பூண்டவர்கள் உயர்குலத்தவரென் றும் வகுக்கப்படுவா ராயினர். கொலையாகிய தீவினைக் கடலைத் தாண்டி அருளொழுக்கமாகிய நல்வினைக் கரை மேல்ஏறின மேற்குலத்தவர்கள் கொல்லா அறத்தின் மேன் மையை'எடுத்துச் சொல்லுதலாகிய படகைக் கொண்டு சென்று அத் தீவினைக் கடலிற் கிடந்து தத்தளிக்கும் மற் றைத் தாழ்ந்தகுலத்தாரை எடுத்து உயர்த்திக்கரைசேர்த் தலே புகழும் அறமும் ஆகும். கொலையையும் புலால் தின்னுதலையும் ஒருவன் அறவே ஒழித்துவிடுவனாயின், அதனால் எத்தனையோ ஆடு மாடுகள் கோழி குருவிகள் மான்கள் மீன்கள் உயிர்பிழைக்கு மல்லவோ? இங்ஙன மே ஒவ்வொருவராய்ப் புலைத்தொழிலைப் பலரும் நீக்க நீக்க எண்ணிறந்த உயிர்களுந் தத்தம் உடம்புகளில் நிலை பெற்று நின்று இனிது உயிர்வாழும் அல்லவோ? நம் முடைய உயிர்வாழ்க்கை நமக்கு இனிதாய் இருத்தல் போலவே எல்லா உயிர்களுக்குந் தத்தம் உயிர்வாழ்க்கை இனிதா யிருக்கின்றது. எல்லா அறங்களினும் மேல தாய் விளங்குங் கொல்லா அறத்தைக் கைப்பற்றி ஒழு கும் நல்வினை வாய்ந்து அதனைப் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தும் நிலையிலுள்ள சைவரும் பார்ப்பனருந் தமதுயர்வைமறந்து, தாமும் ஆடு மாடு கோழி வெட்டிப் பலியிடுந் தீவினைப் படுகுழியில் வீழ்ந்தால் இனி உலகத்தில் நல்லறம் நிலைக் குமோ சொல்லுங்கள்! கொல்லா அறத்திற்கு ஒரு பாது காவலாய் அமைந்த மேற்குலத்தவரே அதனை அழித்தால் அதனினும் பெருந் தீவினை வேறுண்டோ? 'வேலியே பயிரைத் தின்றால் விளைவதெப்படி?'

இனி, இச் சிற்றுயிர்களை நம்பொருட்டுக் கொல்லா மற் சிறு தெய்வங்களின் பொருட்டுக் கொல்விக்கின்றோ

மாதலால் அது தீவினையாகமாட்டாதெனின், அது பொருந்தாது. பிடாரி கூரங்குணி எசக்கி மதுரைவீரன் முதலானவை யாவை? தாம் உயிரோடிருந்த காலங்களிற் பல வகையான கொடுஞ் செயல்களைச் செய்து அவற்றிற்காக அரசனாலும் பிறராலும் ஒறுக்கப்பட்டுக் காலம் முதிரா முன்னரே இறந்தொழிந்த மக்களின் பேய்வடிவங்களே யாகும்; இனிவை தாம் செய்த தீவினையால் இந்த நிலவுடம்பை விட்டுப் பேய் உடம்பிற் புகுந்து இருள் உலகத்தில் அலைந்து திரிகின்றன; தாம் செய்த தீவினை பேய் உடம்பில் தாம் அடையுங் கொடிய நிரயத் துன்பத்தால் தீர்ந்தவுடன், முழுமுதற்கடவுளின் திருவருளாணையால் மறுபடியும் அவை மக்களுடம்பிற் பிறக்கும். அறிவில்லா மாந்தர்கள் வணங்கிவருஞ் சில்லறைத் தெய்வங்களிற் பல இப்போது மக்களாய்ப் பிறந்திருக்குமாதலால், அவைகள் இவர்களாற் செய்யப்படும் நேர்த்திக் கடனை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டாதனவாய் இருக்கின்றன. 'இப்போது இத் தெய்வத்தின் ஆட்டம் இங்கே ஓய்ந்துபோயிற்று' என்று அவற்றை வணங்குவோர் சிலகாற் சொல்லுஞ் சொற்களே இதற்குச்சான்றாம். மக்களாய் இருந்தபோது கொலை களவு காமங் கட்குடி முதலான தீவினைகளைச் செய்து சடுதியில் இறந்து கடவுளின் ஆணையாற் பேய் வடிவங்களாய் அலைந்துதிரியும் அவ் ஆவிகளை வணங்குதலே குற்றமாகும். ஏனென்றாற் கொலைகாரர்களொடு பழக்கஞ் செய்பவன் அக் கொலைஞராலுங், கள்வரொடு நேசஞ்செய்பவன் அக் கள்வர் கூட்டத்தாலும், வேசிக் கள்வரொடு சேர்க்கையுள்ளவன் அவ் வேசிக் கள்வராலுங், கட்குடியரொடு சேர்ந்தவன் அக் கட்குடியராலுஞ் சூழப்பட்டுப் பெரிதுந் துன்புறுதல்போல, இத்தீய பேய்

வடிவங்களைத் தெய்வங்களாக வணங்குவோரும் இவ் ஆவிகளால் எந்நேரமுஞ் சூழப்பட்டு அவற்றால் மிகவுந் துன்புறுத்தப்படுவார்கள். கொலை முதலான தீவினைகளைச் செய்வோர் நல்லோரை அணுகாமல் அஞ்சி விலகிப்போதல் போல, எல்லாம்வல்ல முழுமுதற் கடவுளான சிவத்தை வழிபடும் நல்லோரைக்கண்டு இக் கொடும்பேய்கள் அஞ்சி விலகி ஓடும். இவ் இயல்புகளெல்லாம் யாம் எழுதிய '**மரணத்தின்பின் மனிதர்நிலை**' என்னும் நூலில் விரிவாக எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றேம்; அவை எல்லாம் இங்கு விரிப்பதற்கு இடம் இல்லாமையால் அதிற் கண்டுகொள்க. நம்போன்ற சிற்றுயிர்களிற் சேர்ந்த இப் பேய்களையும் மற்றெல்லா உயிர்களையும் ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லது சிவம் ஒன்றேயாம். தீவினைகளைச் செய்து பிறப்பிலும் இறப்பிலுங் கிடந்து சுழன்று வருந்தும் பேய்கள் எதனையும் ஆக்கவேனும் அழிக்கவேனுஞ் சிறிதும் வல்லன அல்ல. இத்தகைய பேய்களைத் தெய்வங்களாக வணங்குவது எதுபோலிருக்கின்றதென்றால், ஓர் அரசன்கீழ் இருந்து வாழுங் குடிகள் தம் அரசனை வணங்காமல் அவ்வரசனால் ஒறுக்கப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்குங் குற்றவாளிகளை அவ்வரசனாகக் கருதி வணங்குதலையே ஒத்திருக்கின்றது. ஆக்கவும் அழிக்கவும் வல்லவனான இறைவனாற் படைக்கப்பட்டு அவ்விறைவனுக்குப் பிள்ளைகளாய் உள்ள எல்லா உயிர்களுள்ளும், பக்களென்னும் உயிர்கள் மற்ற ஏழையுயிர்களான ஆடு மாடு கோழி பன்றி முதலியவற்றை வெட்டி அவற்றிற்குப் பலியிடுவது எதனை ஒத்திருக்கின்றதென்றால், ஓர் அரசனுக்குரிய குடிமக்களிற் சிலர் தம்மினும் வலிகுறைந்த மற்றவர் சிலருடைய கைப் பொருள்களைப் பறித்துக்

கொண்டு போய் அக் குற்றவாளிகளுக்குக் கொடுத்து அவர்களை அரசராகக் கருதி வணங்குவதையே ஒத்திருக்கின்றது. ஆன்றல் ஒறுக்கப்பட்ட குற்றவாளிகளை இங்ஙனம் வணங்குபவர் இன்னார் என்று தெரிந்த அளவானே, அரசன் அவர்களைக் கொடுந் துன்பத்திற்கு உள்ளாக்குவதுபோல, இறைவனுந் தன்றால் ஒறுக்கப்பட்ட பேய்களுக்குத் தான் படைத்த உயிர்களைக் கொன்று பலியூட்டும் அறிவில்லாமாந்தரைக் கூற்றுவனைக்கொண்டு மிகவுங் கடுமையாகத் துன்புறுத்துவன் என்பது திண்ணம். சிறு தெய்வங்களுக்கு உயிர்களைக்கொன்று பலியிடுவோர் இம்மையிலே தம் பிள்ளைகளைப் பறிகொடுத்து வருந்துவர்; தாமும் நச்சுக்காய்ச்சல், அம்மை, தொழுநோய், கக்கற்கழிச்சல் பொருட்கேடு முதலான துன்பங்களுக்கு ஆளாகிப் பதைபதைப்பர்; மறுமையிலுங்,

"கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லிடு காரர் வரிகயிற் றாற்கட்டிச்
செல்லிடு நீரென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடு மென்று நிறுத்துவர் தாமே" என்றும்,
"கொன்றி லாரைக் கொலச்சொல்லிக் கூறினர்
தின்றிலாரைத் தினச்சொல்லித் தெண்டித்தார்
பன்றியாய்ப் படியிற்பிறந் தேழ்நரகு
ஒன்றுவார் அரன் ஆணையி துண்மையே" என்

றுந் திருமூலமுனிவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வண்ணங் கூற்றுவன் தமரால் அனல் நிறைந்த நிரயத்திலும் மற்ற எழுவகை நிரயங்களிலும் அழுத்தப்பட்டு மிக நொந்து திரும்பவும் இந்நிலவுலகத்திற் பிறக்குங்காற் பன்றியாய்ப் பிறந்து நைவார்கள். எல்லா வுயிர்களையும் படைக்கும் இறைவன் ஒருவனே அவற்றின் காலு எல்லை அறிந்து

அவற்றை அழித்தற்கும் உரியவன் அன்றி, மற்றமக்கள் தம்போன்ற உயிர்களான பேய்வடிவங்களின் பொருட்டு வாய்அற்ற ஏழை உயிர்களின் கழுத்தை வெட்டிப் பலியூட்டுதல் மன்னிக்கப்படாத பெருங் குற்றமுந் தீவினையுமாய் முடியும் என்று அறிந்துகொள்ளுங்கள்! முழுமுதற் பொருளான சிவபெருமானை நேரே வணங்கும் நல்வினையும் நல்லறிவும் இல்லாதவர்கள் காளி கூளி எசக்கி கறுப்பண்ணன் மதுரைவீரன் முதலான சில்லறை வடிவங்களை வணங்கினாலும் அவற்றிற்கு ஆடு கோழி மாடு முதலிய உயிர்களைப் பலியிடாமல் வணங்குதலே செயல் வேண்டும்; அங்ஙனம் இன்றி அவற்றைப் பலியிட்டால், அவ் வுயிர்ப்பலிக் கடனை அவைகள் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டா. ஏனெனில், நிலவுலகத்தில் தாம் செய்த தீவினைகளுக்காக இறைவனால் ஒறுக்கப்பட்டு முன்னமே அலறித் திரியும் அப் பேய்கள் மாந்தர்கள் அறியாமையாற் செய்யும் உயிர்ப்பலியை ஏற்றுக்கொள்ளுமாயின், இறைவன் படைத்த உயிர்களை மக்கள் கொலைசெய்யுந் தீவினைக்கு ஏதுவாய் இருந்தமைபற்றி அப் பேய்களை நம் பெருமான் இன்னுங் கடுமையாகத் துன்புறுத்துவன். ஆனதுபற்றி மக்கள் உயிர்ப்பலி இடுங் காலங்களில் எல்லாம் அப் பேய்கள் இறைவனது ஒறுப்புக்கு மிக நடுநடுங்கி அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அப்பால் விலகி ஓடிப்போகும். அதனால் அத் தீவினைக்கு அவைகள் ஆளாவதில்லை; அவற்றைச் செய்யும் மாந்தர்களே அத் தீவினைக்கு முற்றும் உரியவராகின்றார்கள். அப்பேய்கள் மக்கள்மேல் ஏறிநின்று ஆடிய சில நேரங்களில் யாம் அவற்றின் நேரேயிருந்து கேட்டபோது அவை தமக்கு உயிர்ப்பலி ஆகாதென்றே கூறின. பொய்யாக மருள்

கொண்டு ஆடும் பொல்லாத மாந்தர்களே உயிர்ப்பலியிட வேண்டும் என்று சொல்லிப் பழிக்குந் தீவினைக்கும் ஆளாகி இவ்வுலகத்திலும் மேலுலகத்திலுஞ் சிவபெருமானால் ஒறுக்கப்படுகின்றார்கள். ஆகலாற் சைவராய்ப் பிறந்த மேன்மக்களே, சிறு தெய்வ வணக்கத்தையும் உயிர்ப்பலியையும் அறவே விடுத்து, மற்றக் கீழ்மக்களும் அவற்றை விடும்படி செய்வித்துப் புகழையும் அறத்தையும் வளர்த்து எல்லாச் செல்வங்களோடும் பொலிந்து நம் முழுமுதற் சிவத்தின் திருவருளுக்கு உரியராய் வாழ்மின்கள்!

சீவகாருணியம்

"கொல்லாமற் கொன்றதைத் தின்னாமற் குத்திரங் கோள்களவு, கல்லாமற் கைதவரோ டிணங்காமற் கனவிலும்பொய், சொல்லாமற் சொற்களைக் கேளாமற் றோகையர் மாயையிலே, செல்லாமற் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே"

"சீவகாருணியம்" என்பது இரண்டு சொற்களால் ஆகிய ஒரு சொற்றொடராகும். இதனைப் பிரித்தால் ஜீவ என்றுங் காருணியம் என்றும் இரண்டு சொற்கள் பெறப்படும். சீவர்கள் என்பன யாவையோவென்றால், தொட்டால் அறியும் ஓர் அறிவு மட்டும் உடைய புல் மரஞ் செடி கொடி முதலியனவுந், தொட்டால் அறிவதொடு நாவினாற் சுவைக்குஞ் சுவைபுணர்வும் உடைய ஈரறிவு உயிர்களான நத்தை சங்கு கிளிஞ்சில் முதலியனவுந், தொட்டறிந்து நாவாற் சுவைத்தலொடு மூக்கால் நாற்றத்தை புணரும் மூன்றறிவுயிர்களான கறையான் எறும்பு ஈசல் முதலியனவுந், தொடுதலுஞ் சுவைத்தலும் முகருதலும் என்னும் உணர்வுகளொடு கண்ணாற் காணும் அறிவுமுடைய நான்கறி வுயிர்களான நண்டுந் தும்பியும் வண்டுந் தேனீயும் முதலியனவுந், தொடுதல் சுவைத்தல் முகருதல் காணல் என்னும் நான்கு உணர்வுகளொடு காதாற் கேட்டுணரும் அறிவும் உடைய ஐந்தறி வுயிர்களான விலங்குகள் பறவைகள் காட்டு மிராண்டிகள் முதலியனவுந், தொடுதல் சுவைத்தல் முகருதல் காண்டல் கேட்டல் என்னும் ஐந்தறிவுகளொடு நல்லதிது தீயதிது என்று

பகுத்துணரும் மனவுணர்வும்உடைய ஆறறிவுயிர்களான மக்களும் என்று சொல்லப்பட்ட இந்த ஆறுவகையில் அடங்கிய உயிர்கள் அத்தனையுஞ் சீவர்களென்றே சொல்லப்படும்.

இனிக், காருணியம் என்பது அருள் அல்லது இரக்கம் என்னும் பொருளைத் தருவதாகும். இவ்விரக்கம் என்னும் உயர்ந்த குணமானது இது நல்லது இது தீயது என்று பகுத்துக்காணும் உணர்ச்சிவாய்ந்த மக்களிடத்து மட்டுங் காணப்படுகின்றதே யல்லாமல், மக்கள் அல்லாத மற்ற ஐந்து வகைப்பட்ட உயிர்களிடத்துங் காணப்படவில்லை. இவ் வைந்துவகை உயிர்களிற் சில பசியெடுத்த காலங்களிலெல்லாந் தம்மினுங் கீழ்ப்பட்ட உயிர்களைச் சிறிதும் இரக்கமின்றிக் கொன்று அவற்றின் உடம்பைச் சிதைத்துத் தின்னுகின்றன. ஆகலால், இரக்க குணம் மக்கள் அல்லாத மற்றைய உயிர்களிடத்தில் இல்லை என்பது இனிது விளங்குகின்றதன்றோ?

இனி, இவ் விரக்க குண மென்பது எந்த உயிர்களிடத்து இல்லையோ அந்த உயிர்கள் எல்லாங் கொடிய வன்னெஞ்சமுங் கொலைத் தொழிலும் உடையனவாய் இருக்கின்றன. இரக்க குணம் எந்த உயிர்களிடத்து இருக்கின்றதோ அந்த உயிர்கள் இனிய மென்னெஞ்சமும் எல்லாரும் விரும்பத்தக்க இனிய செய்கையும் உடையனவாய் இருக்கின்றன. இந்தக் காரணத்தினாலேதான் இரக்க குணம் இல்லா உயிர்களின் தன்மை விலங்கின்றன்மை என்றும் இரக்க குணம் உள்ள உயிர்களின் தன்மை தெய்வத்தன்மை என்றும் வழங்கி வருகின்றோம். இனி, மக்களின் றன்மையோ இவ் விரண்டிற்கும் நடுவில் நிற்கும் இயல்பு வாய்ந்ததாய் இருக்

கின்றது. பசிநோய் தீருதற்பொருட்டுக் கொடிய வன்னெஞ்சம் உடையராய்ப் பிற உயிர்களிடத்துச் சிறிதும் இரக்கம் இன்றி அவற்றைக் கொலைசெய்து அவற்றின் ஊனைத்தின்பவர்கள் விலங்கின்றன்மையை அடைகின்றார்கள். தமக்குக் கடும்பசி உண்டான காலத்துந் தம்முயிர்போல் மன்னுயிரை எண்ணி அவற்றிற்குச் சிறிதுந் தீங்கு செய்யாமல் தமக்குக் கிடைத்த காய் கனி கீரை கிழங்கு பயறு முதலியவற்றை உணவாகக் கொண்டு எல்லாவுயிர்களிடத்தும் இரக்கம் வைத்து ஒழுகுபவர்கள் தெய்வத்தன்மையுடையராகின்றார்கள். எல்லா உயிர்களிடத்தும் இரக்கமுடையவரான ஆண்டவனது பேரின்பத்தை நாம் நுகரவேண்டுமாயின் அவர்போல் அளவிறந்த இரக்க குணமாகிய தெய்வத்தன்மையை அடைதல் வேண்டும். எவர்கள் மென்மையான இனிய இரக்க குணம் உடையவராகின்றார்களோ அவர்களுக்கே எல்லாம்வல்ல கடவுள் அருள்புரிவன். இது,

''கல்லால்எறிந்துங் கைவில்லால்அடித்துங் கனி
மதுரச், சொல்லாற்றுதித்தும்நற் பச்சிலைதூவி
யுந் தொண்டரினம், எல்லாம் பிழைத்தன அன்
பற்றநான்இனி ஏதுசெய்வேன், கொல்லா விர
தியர் நேர்நின்ற முக்கட் குருமணியே'' என்று

அருட்பெருஞ் செல்வரான தாயுமான அடிகள் கூறிய வாற்றானும், திருவருட்செல்வரான இராமலிங்கஅடிகள்,

''வன்புகலந் தறியாத மனத்தோர் தங்கள்
மனங்கலந்து மதிகலந்து வயங்குகின்ற
என்புகலந் தான்கலந்து புலன்களோடும்
இந்திரிய மலைகலந்துன் இயங்குகின்ற

> அன்புகலக் தறிவுகலக் துயிரைம் பூதம்
> ஆன்மாவுங் கலக்துகலக் தண்ணித் தூறி
> இன்புதலக் தருள்கலக்து துளும்பிப் பொங்கி
> எழுங்கருணைப் பெருக்காறே இன்பத்தேவே''

என்னும் அருட்பாவினுற் கொலைக்குணமில்லாதவர்களின் உடம்பு உயிரெல்லாம் இறைவன் கலந்துநின்று பொலிகு வான் என்று கூறியவாற்றுனும் நன்கு விளங்கும்.

இன்னும் பேரிரக்கத்துணையான கொல்லாமை உடையவர்களுக்கு எல்லா நற்குணங்களுந் தாமே வந்து பொருந்து மெனவும், அவ் விரக்க குணம் இல்லாதவர்களுக்கு எல்லாத் தீய குணங்களும் மேன்மேற் கிளைத்தெழுந்து அவர்களைத் தனி விலங்குகளாக்கி விடுமெனவும் இனிது விளக்கும் பொருட்டே நம் தாயுமான அடிகள்,

> ''கொல்லாமை எத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும்''

என்றும்,

> ''கொல்லாவிரதம்ஒன்று கொண்டவரே நல்லோர்
> மற், றல்லாதார் யாரோ அறியேன் பராபரமே''

என்றும் அருளிச் செய்தனர்களாயிற் கொல்லா விரதமாகிய தெய்வத்தன்மையின் மேன்மையையுங் கொலைக்குணமாகிய விலங்கின்றன்மையின் தாழ்மையையும் யாம்விரித்துச் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ?

இங்ஙனமே இரக்கமற்ற கொடிய கொலைத்தொழிலையும் அதனால்வரும் புலால் உண்ணுதலையும் நாம் பழகி வருவோமாயின் இரக்கமற்ற கொடிய விலங்குகளாகிய புலி கரடி சிங்கம் முதலிய விலங்குகளின் இயல்பை நாம் அடைவதொடு நம்மைச் சேர்ந்தவர்களையும் அக் கொடிய தன்மையை அடையும்படி செய்துவிடுவோம்.

ஒரு குடும்பத்தில் ஒருவர் புலால் தின்று பழகுவரா யின் அவரொடு சேர்ந்த அக் குடும்பத்தாரும் நண்பர்க ளும் அவரைப்போற் புலால் தின்று கெட்டுப்போவர். இது பற்றியே,

"கொலையிலான் உதவு மன்னங் கூறிற்பே ரமுத மாகும், கொலையுளான் உதவும் அன்னங்கூறிற் பேர் விடமதாகும், புலையர்தம் மனையில் உண் போன் புலையனு மாறு போலக், கொலைஞர்த மனையில் உண்போன் கொலைஞனே ஆவனன் றே" என்னுந் திருமொழியும் எழுந்தது.

இனி, அன்புருவாயும் அருளுருவாயும் இரக்கவுரு வாயும் விளங்காநின்ற நம் ஆண்டவன் தன்போல் அன் பும் அருளும் இரக்கமும் நிரம்பி யிருக்கின்ற உயிர்களி டத்து மட்டுமே குடிகொண்டு தோன்றுவான். இரக்க மில்லாமற் பல உயிர்களையுங் கொன்று தின்று வாழும் மக்களிடத்து அன்புவைத்து அருள்புரியான் என்பதும் வெளிப்படையாகும்.

நாம் நம் தாயின் கருப்பையிலே தங்கியிருந்த காலத் தும், நிலத்திற்பிறந்து வளர்ந்துவருகின்றகாலத்தும் நமக்கு வேண்டுவனவற்றை நாம் கேளாமலே தானே அறிந்து கொடுக்கும் ஆற்றலும், நம்மாற் சிறிதுஞ் செய்யலாகாத உடம்பின் அமைப்புகளை யெல்லாம் ஒவ்வொரு நொடி யுந் தவறாமல் இழைத்துவரும் ஐயன் அருள்வலிமையும் இங்கு என்னென்று எழுதுவேம்!

இத்தனை இரக்கமு முள்ள எல்லாம்வல்ல கடவுளா கிய முதற்பெருந் தந்தைக்கு அருமைப் புதல்வர்களாம் உரிமை வாய்ந்த எல்லா உயிர்களுந் தம்முள் அன்பும் இரக்கமும் பூண்டு நடத்தல் இன்றியமையாத கடமையா

கும். இதனை நினையாமல் மக்களான நாம் நம்மினுந் தாழ்ந்த உயிர்களைக் கொலைசெய்து அவற்றின் ஊனைத் தின்றால் அதனைக் கண்டு நம் அப்பன் சினங்கொண்டு நம்மைக் கொடுந் துன்பத்துக்கு உள்ளாக்குவா னென்பது திண்ணம். இது குறித்தே,

"கொல்லிடு குத்தென்று கூறிய மாக்களை
வல்லிடி காரர் வரிகயிற் றாற்கட்டிச்
செல்லிடு நீயென்று தீவாய் நரகிடை
நில்லிடு மென்று நிறுத்துவர் தாமே" என்றும்,
"பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை
எல்லாருங் காண இயமன்றன் தூதுவர்
செல்லாகப் பற்றிய தீவாய் நரகத்தின்
மல்லாக்கத் தள்ளி மறித்துவைப் பாரே" என்

றுந் திருமூல நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். நாம் இப் பிறப்பிற் புலால் தின்றால் மறு பிறப்பிற் றானே ஏதோ கடவுள் ஒறுக்கப்போகின்றார் என்று எண்ணி விடாதீர்கள்! புலால் உண்பதனால் இந்தப் பிறவியிலேயே கோமாரி, அம்மை, வாந்திபேதி, வயிற்றுவலி முதலிய நோய்களையும், வறுமை, மனக்கவலை, சண்டை, சிறுக்குப் பிடித்தல் முதலான பொல்லாங்குகளையும் ஏவி நம்மை நம் ஆண்டவன் துன்பப்படுத்தி ஒறுப்பான் என்பதற்கு நம் ஆசிரியரான சுந்தரமூர்த்திநாயனாரருளிச்செய்த

"குற்றொருவரைக் கூறைகொண்டு கொலைகள்
சூழ்ந்த களவெலாம், செற்றொருவரைச் செய்த
தீமைகள் இம்மையேவருந் திண்ணமே, மற்
றொருவரைப் பற்றிலேன்மற வாதொழி மட
நெஞ்சமே, புற்றரவுடைப் பெற்றமேறி புறம்
பயந்தொழப் போதுமே" என்னுந் திருமொழியே

சான்றாகும். இன்னுங் கொல்லாதவர்களைக் கொல்லச் சொல்லியும், புலால் தின்னாதவர்களைத் தின்னச் சொல்லி யுங் கட்டாயப்படுத்தினவர்களெல்லாரும் நிரயத்திற் சேர் வார்களென்று காசிகாண்டம் கூறுகின்றது.

''எவ்வுயிரும் என்னுயிர்போல் எண்ணி இரங்க வும்நின், தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பரா பரமே''

என்றபடி எல்லா வுயிர்களையும் நம்முயிர்போல் எண்ணி இரக்கத்தோடு நாம் நடக்க வேண்டும். நம் உடம் பில் ஒரு முள்ளைக் குத்தினாலும் ஒரு கத்தி வெட்டுப் பட்டாலும் நாம் எவ்வளவு துன்பத்தை அடைகின் றோம்! நம்மை ஒருவர் வெட்டவந்தால் தப்பிப்பிழைக்க ஓடுகின்றோமல்லமோ? இங்ஙனமே ஆடு மாடு கோழி கொக்கு பன்றி மீன் முதலான உயிர்களெல்லாந் தம்மை ஒருவர் கொல்ல வரும்போது எவ்வளவு நடுக்கத்தோடு அஞ்சி ஓடுகின்றன! ஐயோ! அவற்றிற் பல எவ்வளவு துன்பத்தோடு வாய்விட்டுக் கதறி அழுகின்றன! அவற் றின் கழுத்தை இரக்கமில்லாக் கொடியோர் கத்திகொண் டறுக்கையில் அவைகள் என்ன துடிதுடிக்கின்றன! ஆ! ஆ! அவற்றின் துன்பத்தை நினைத்துப் பார்த்தால் நெஞ் சம் நீராய் உருகவில்லையா? ஐயோ! பாவம்! வாயற்ற அவ் வேழை உயிர்களைக் கொல்லவுங் கொன்றதைத் தின்னவும் பெண்பாலார் அஞ்சிக் கைவிட்டால் ஆடவர் கள் புலால் தின்பது ஒழியுமன்றோ? நெடுநாளாக உயிர் களைக்கொன்று தின்றுவந்த பாவச் செய்கையை நினைத்து இரக்கமுற்று, நம் இறைவனுக்கிய தந்தையிடஞ் சொல்லி மன்னிப்புக்கேட்டு எந்த உயிர்க்குந் தீங்கு செய்யாமல் இரக்கம்பூண்டு ஒழுகுதலே மக்களுடைய கடமையாம்.

"கொல்லா விரதம் குவலயமெல்லாம் ஓங்க, எல்
லார்க்குஞ்சொல்லுவதென் இச்சைபராபரமே"

என்னுந் தாயுமான அடிகளின் திருமொழிப்படி கொல்லா அறத்தின் மேன்மையை எங்கும் பரவச்செய்து அன்பும் இரக்கமும் உடையவர்களாய்த் தெய்வத்தன்மையை நாம் அடைந்து கடவுளுடைய திருவருளைப் பெறுதல் வேண்டும்.

கடவுளுக்கு அருளுருவம் உண்டு

அன்பர்கள் சிலர் கடவுளுக்கு உருவம் இல்லையென்றும், மக்களுக் குரிய கண் கால் முதலிய உறுப்புக்களின் அமைப்புகளை அவர்க்கேற்றிக் கூறுதல் குற்றமாமென் றுங் கூறுகின்றார்கள். ஆயினுங், கடவுளின் உண்மை நிலையை நுணுகி ஆராயுங்கால் அவர்க்கும் உருவம் உண் டென்பது புலனாகின்றது.

உருவமென்னுஞ் சொல்லைக் கேட்ட அளவானே அதனைக் கடவுளுக்குக் கற்பித்தல் வழுவென்று நினைத்த லாகாது. உருவம் மூன்று வகைப்படும்; அஃதாவது அறி வில்லாத கல், மண், நீர், நெருப்பு முதலியவற்றின்கண் அமைந்ததும், அறிவொடுகூடிய உயிர்களுக்கு இருப்பிட மான பலவகை உடம்புகளில் அமைந்ததும், இவற்றி லெல்லாம் மேலதான அறிவின்கண் அமைந்ததும் என மூன்றும்.

அறிவில்லாப் பொருள்களில் அமைந்த உருவமா னது அப் பொருள்கள் கலங்கலாய் நின்ற நிலைவிட்டு ஓர் ஒழுங்குபட்ட விடத்தே உளதாவது. வடிவு தெரி யாமல் நின்ற நீராவியானது குளிரால் இறுகி நீராய் இறங் கும்போது வடிவுடையதாகின்றது. நுண்ணிய அழல்வடி வாயிருந்த ஆவியிலிருந்து இந்த நிலவுலகமும் ஞாயிற்று மண்டிலந் திங்கள் மண்டிலம் முதலியனவும் உருவாய்த் திரண்டு தோன்றிய பிறகுதான், அவை மக்களும் பல் லுயிர்களும் உயிர்வாழ்தற்கு இடமாய்ப் பயன்படுகின் றன. இங்ஙனமே ஆவியாயிருந்த எல்லாப் பொருள்க

ளும் உருவாய்த் திரண்டு வெளிப்பட்டபிறகுதான் பெரிதும் பயனுடையவாகின்றன.

இனி, அறிவுடைய உயிர்கட்கு இருப்பிடமான பல திறப்பட்ட உடம்புகளும் ஆவிவடிவில் நின்றக்கால் உயிர்களுக்குப் பயன்படாதனவாய் இருந்தமையும், அவை ஓர் ஒழுங்குபட்டு உடம்புகளாய்த் தோன்றிய பின்னரே அவ்வுயிர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படுவனவாய் அமைந்தமையும் உணரற்பாலனவாம். ஆறறிவுடைய மேலான மக்கட்பிறவி யெடுத்த நம்மனோர் தத்தம் உடம்புகளில் இருந்து வாழாராயின் அவரெல்லாம் அறிவு விளங்கப் பெறுவரோ? மக்களுடம்பிலமைந்த கண் செவி முதலான உறுப்புக்கள் எத்துணை வியப்பான உருவ அமைப்பொடு பொருந்தி மக்கள் அறிவு விளக்கத்திற்கு உதவியாய் நிற்கின்றன! இவ்வுருவ அமைப்புகளும் உடம்புகளும் இல்லாதொழியின் மக்கள் அறிவுநிலை என்னும் என்பதனை நாம் எடுத்துச் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? கண் பழுதான குருடனுங், காது கேளாத செவிடனும், வாய் பேசாத ஊமனுங், கைகால் குறைந்த முடவனும் எவ்வளவு அறிவு விளக்கத்தை யிழந்து எவ்வளவு துன்புறுகின்றார்கள்! இதனால் உருவ அமைப்புகள் திருத்தமாய் முதிர முதிர மக்கள் அறிவும் முதிருமென்பதும் புலனாகின்றதன்றோ?

இனி, அறிவின்கண் அமைந்த உருவத்தின் மேன்மையும் ஒரு சிறிது ஆராய்தல் வேண்டும். தாயின் கருப்பையிலிருந்து பிறந்த மகவுக்கு உள்ள அறிவின்நிலைமையை நினைத்துப் பாருங்கள்! அதன் அறிவு எவ்வளவு மழுக்கமடைந் திருக்கின்றது! அந்த நிலையில் அதற்கும் அறிவில்லாக் கல்லுக்கும் வேறுபாடு மிகுதியாய் இல்லை

கல் ஏதொரு முயற்சியு மில்லாது கிடக்க அம் மகவோ வாய்திறந்து அழுதலும் பால் பருகுதலும் ஆன முயற்சி உடையதா யிருத்தலொன்றே அது கல்லின் வேறுபட்ட தன்மைஉடையதென்பதை நமக்கு அறிவிக்கின்றது. அக் காலத்தில் எதனையும் நினைக்கவாவது அறியவாவது உணர வாவது அது வல்லதன்று. அங்ஙன மிருந்த அம் மகவு பசியால் உந்தப்பட்டுப் பால் பருகியும், அப்பாலைத்தரும் அன்னையை அறிந்தும், அதன்பின் தந்தையையும் உலகத் துப் பல பொருள்களையும் படிப்படியே அறிவதாகியுஞ் சிறிது சிறிதாய் அறிவுவிளங்கப் பெறுகின்றது. அங்ஙனம் அதன் அறிவு மழுங்கியிருந்த நிலைக்கும் விளங்கிவரும் நிலைக்கும் வேறுபாடு என்னவென்றால்; அழுக்குப்படிந்த கண்ணாடியில் ஏதோர் உருவமுந் தோன்றாமை போல மகவின் அறிவில் ஏதோர் உருவமுந் தோன்றாதிருந்த மையே மழுங்கிய நிலையென்றும், இனி அஃது உலகத் துப் பொருள்களை அறிய அறிய அப் பொருள்களின் வடிவத்தோடு ஒத்த உருவம் அதன் அறிவின்கண் விளை தலின் அதுவே அதன் அறிவு விளங்கும் நிலையென்றும் பகுத் துணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். எனவே, அறி வில் உருவங்கள் தோன்றாதிருந்த வரையில் அவ்வறிவு மழுங்கிக்கிடக்கு மென்பதும், அவ் வுருவங்கள் தோன் றத் தோன்ற அவ்வறிவு மிகுதியும் விளக்க முடையதா மென்பதும் இதுகொண்டு அறியற் பாலனவாம். எவ னுடைய அறிவு திருத்தமான உருவங்கள் மிகுதியும் உடையதாகின்றதோ அதுவே மிகச் சிறந்த அறிவாய்த் திகழ்கின்றது. ஆதலால் அறிவும் ஓர் ஒழுங்குபட்ட உருவமுடையதாய்த் திகழத் திகழ அது மிகவுஞ் சிறப் பெய்துகின்றது.

இங்ஙனமாக அறிவில்லாப் பொருளும், அறிவுள்ள உயிரோடு கூடிய உடம்பும், மக்கள் அறிவும் ஓர் உருவுடையன ஆக ஆக நிரம்பவுந் திருத்தமுற்றுப் பயன்படுதலும் விளக்கமெய்துதலும் நமது பழக்கத்தில் மறுக்கப்படாத உண்மையாய் இனிது அறியப்படுதலின், உருவம் பெற்றிருத்தல் குற்றமாமென்று கூறுவது பொருந்தாவுரையாம். அறிவுப் பொருளிலும் அறிவில்லாப் பொருளிலுங் காணப்படும் உருவங்களே குற்றமில்லாதனவாய்ப் பயன் மிக உடையனவாய் விளங்குமாயிற், பேர் அறிவுப்பொருளாய் எல்லாம் வல்லவராய் உள்ள கடவுளிடத்தே காணப்படும் உருவங் குற்றமுடையதாகுமோ? நன்கு ஆராய்ந்து பாருங்கள் அன்பர்களே! இனி அறிவில்லாப் பொருள்களிற் காணப்படும் உருவங்களைக் காட்டினும் அறிவுள்ள உயிரோடு சேர்ந்த உடம்புகளிற் காணப்படும் உருவங்கள் சிறந்தனவாய் இருத்தல்போலவும், உடம்புகளிற் காணப்படும் உருவங்களைக்காட்டினும் உயிர்களின் அறிவிற்காணப்படும் உருவங்கள் மிகச் சிறந்தனவாய் இருத்தல்போலவும் பேரறிவுப் பிழம்பான இறைவனிடத்தே காணப்படும் உருவங்கள் மிக மிகச் சிறந்தனவாய் இருக்கு மென்பதை யாம் உரைத்தலும் வேண்டுமோ? அங்ஙனமாயின் உருவுடைப் பொருள்கள் எல்லாஞ் சிலகாலத்துள் அழிந்துபோதலைக்காண்கின்றேமாதலின் அதுபோல் உருவுடைய கடவுளும் அழிவரென்பது பெறப்படுமே எனின்; அங்ஙனமன்று. அறிவில்லாப் பொருள்களிலுள்ள உருவம் மட்டும் அழிவு பெறுமே யல்லாமல், அறிவின்கண் உள்ள உருவம் என்ஞான்றும் அழியமாட்டாது. சிற்பவித்தையிற் றேர்ந்த ஓர் அறிஞன் சலவைக்கல்லிற் செதுக்கித் திரட்டிய ஓர்

அழகிய உருவம் அழிந்துபோமாயினும், அதற்கு முதலாய் அவன் அறிவில் நின்ற உருவம் எஞ்ஞான்றும் அழிவதில்லை. அவன் தன் அறிவின்கண் அமைந்த அவ்வுருவத்திற்கு இசையச் சலவைக் கல்லின்கண் அது போன்ற எத்தனையோ வடிவங்களை அமைக்க மாட்டுவான். இங்ஙனம் வல்லவனை அவ் வறிஞனின் அறிவுருவம் எஞ்ஞான்றும் அழியாமையை நன்குணர்ந்தவர்கள் கடவுளின் அருளுருவம் அழியுமென்று கூற ஒருப்படுவார்களோ? ஆதலாற் கடவுளின் அருளுருவம் எஞ்ஞான்றும் அழியாததொன்றாகலின் உருவங்களெல்லாம் அழியுமெனப் பொதுப்படக் கூறுதல் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாததொன்றாம்.

இனி, உருவுடைய அறிவில்லாப் பொருள்கள் அழிந்துபோதல் உருவத்தினால் வந்த குற்றமன்று. அவை பருப்பொருள்களாய் இருத்தலினால் அழிகின்றன என்றும், அவையும் நுணுகிய நிலையை அடைந்தவழி அழியாமல் இருக்குமென்றும் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். அறிவின்கட் காணப்படும் உருவம் என்றும் அழியாமல் ஒரு தன்மையாய் நிற்க, அறிவில் பொருளின்கண் உள்ள உருவமே அழியும் வகையை உற்றுணர வல்லார்க்கு அஃது அவ்வப்பொருளின் தன்மையால் நேர்ந்ததன்றி உருவத்தினால் நேர்ந்ததன்றென்பது தெள்ளிதிற் புலனாம். அறிவு மிக நுணுகிய இயல்பினதாகலின் அதன்கண் உருவம் என்றும் அழியா இயல்பிற்றாயும், அறிவில் பொருள் பருப்பொரு ளாகலின் அதன்கண் உருவம் அழியும் இயல்பிற்றாயும் நிற்றல் நுண்ணுணர்வின ரெல்லார்க்கும் விளங்கற் பாலதேயாம்.

இனி, உலகத்தி லுள்ள அறிவில்லாப் பொருள்களும், அறிவுடைய உயிர்ப்பொருள்களும் உருவங்களைப் பெற்றது தத்தம் முயற்சியினால் அன்று. ஏனென்றால் அறிவில்லாப் பொருள்கள் தாமாகவே ஓர் உருவத்தை அமைத்துக்கொள்ள மாட்டா. அறிவுடைய சிற்றுயிர்களோ தாம் உருவங்களைப்பெறுதற்குமுன் அறிவுமழுங்கிக் கிடத்தலால் அவைகளும் உருவங்களைச் செய்துகொள்ள மாட்டா. கலங்கிய நிலையில் ஏதோ ருருவமு மின்றி இருந்த எல்லாப் பொருள்களும் உருவங்களைப் பெறுதற்கு ஒரு பேரறிவின் உதவி இன்றியமையாததென்பது சிறிது ஆழ்ந்துணர வல்லார்க்கும் இனிது விளங்கும். அதனால் அத்தகைய பேரறிவு வாய்ந்த கடவுளொருவர் உண்டென்னும் உண்மை ஐயமின்றித் துணியப்படுகின்றது. இவ்வுலகத்திற் காணப்படும் எல்லா உருவங்களுக்கும் முதல் கடவுளுடைய அறிவின்கண் உண்டென்பதும் இதுகொண்டு முடிக்கப்படும். ஓவியக்காரன் வரையும் ஓவியங்களின் உருவங்களுக்கெல்லாம் முதல் அவன் அறிவின்கண் அமைந்திருத்தல் போலவும், சிற்பம் வல்லான் ஒருவன் அமைக்கும் பாவைகள், உருக்கள் கட்டிடங்கள் முதலானவற்றின் வடிவங்கட் கெல்லாம் முதல் அவனறிவின்கண் அமைந்துகிடத்தல் போலவும், காவியங்கள், கதைகள், அறிவுநூல்கள் முதலியவற்றி லெல்லாம் உள்ள உண்மைகளின் வடிவங்களுக்கு முதல் அவற்றை இயற்றிய புலவனறிவின்கண் விளங்கி நிற்றல் போலவும், இவ்வுலகு உயிர்களிற் காணப்படும் எல்லா வடிவங்களுக்கும் முதல் கடவுள் அறிவின்கண் உண்டென்பது திண்ணமாம். பருப்பொருளிற் காணும் வடிவங்கள் சில பல காலத்துள் அழிந்துபோதல்போல அறி

வுப் பொருளில் அமைந்த உருவங்கள் அழியாது என்
ஞான்றும் நிலைபெற்றிருக்குமென்பது மேலே காட்டப்
பட்டமையிற், கடவுள் அறிவின்கண் உள்ள எல்லை
யற்ற உருவங்கள் அத்தனையும் ஒருகாலும் அழியமாட்டா
வென்றே கடைப்பிடிக்க. பிராஞ்சு தேயத்திற் புகழ்பெற்ற
இயற்பொருள்நூலாசிரியராய் விளங்கா நின்ற **பாரடக்**
அவர்கள் நுண்ணிய பொறிகள் பலவற்றின் உதவி
கொண்டு பல்லாண்டுகளாக ஆராய்ந்து கண்ட முடிபு
களும் அறிவுக்கு உருவமுண் டென்பதையும், அஃது
ஏனை உருவங்கள்போல் அழியாது என்றும் நிலைபெறு
மென்பதையும் இனிது நாட்டுகின்றன. இவைகளை எல்
லாம் ஆராய்ந்துபாராமற் கடவுளுக்கு உருவமில்லையென
எளிதிற்கூறிவிடுவது அறிவுவளரவேண்டுவார்க்கு முறை
யாகாது. அது கிடக்க.

இனி, உலகத்தின்கட்காணப்படும் எல்லாப்பொருள்
களின் வடிவங்களும்—அவை எத்துணை இழிந்தனவாயி
னும், அல்லது எத்துணை உயர்ந்தனவாயினும், அவை
எத்துணைச் சிறியனவாயினும், அல்லது எத்துணைப் பெரி
யனவாயினும்,—எல்லாம் மக்களாலாவது ஏனை உயிர்
களாலாவது அன்றி அறிவில்லாப் பொருள்களாலாவது
தாமாக அமைக்கப்பட்டன வல்லவே! அவையெல்லாம்
முழுமுதற் கடவுளின் அறிவால் ஆக்கப்பட்டன வல்ல
வோ? அவ்வறிவால் ஆக்கப்பட்ட அவ் வடிவங்கள் அத்
தனைக்கும் முதலான நுண்ணிய உருவங்கள் கடவுள் அறி
வின்கண் அமைந்துகிடப்பனவல்லவோ? ஒரு கண்ணாடி
யின் பக்கத்தே யுள்ள பொருள்களின் வடிவங்களோ
டொத்த வடிவங்கள் அக் கண்ணாடியின்கண் விளங்கித்
தோன்றுதல்போல இறைவனது பேரறிவாகிய பெருங்

கண்ணடியின் எதிரேயுள்ள எல்லாப் பொருள்களின் வடிவங்களையும் ஒத்த அருள் வடிவங்கள் அதன்கண் விளங்கித்தோன்றுமல்லவோ? ஆதலால், மக்கள் உலகத்தி லுள்ள எந்தப் பொருளைக் கடவுளாக நினைந்து வணங்கி னலும் அவ் வணக்கம் அப் பருப்பொருள் உருவத்தின் கட் செல்லாமல், அதற்கு முதலான இறைவனது அருட் பொருள் உருவத்தின்கட் செல்லுமென்பதும், அங்ஙனஞ் செல்லவே அவர்க்கு அவ்விறைவனருள் கிடைக்குமென் பதும் உறுதியாம். கடவுள் அருளின்கண் எல்லா உரு வங்களும் உண்டென்பதற்கு,

''குறித்ததொன் றுகமாட்டாக் குறைவிலனுதலா னும், நெறிப்படநிறைந்தஞானத்தொழிலுடை நிலைமையானும், வெறுப்பொடு விருப்புத்தன் பான்மேவுதலிலாமையானும், நிறுத்திடுநினைத் தமேனி நின்மலனருளினலே'' என்னுஞ் சிவஞான சித்தியார்த் திருவாக்கே சான்றாகும்.

எந்தவடிவில் வழிபடுவார்க்கும் இறைவனருளுண் டென்பதற்கு,

''விரிவிலா அறிவினர்கள் வேறொரு சமயஞ்செய் தே, எரிவினற் சொன்னரேனும் எம்பிராற் கேற்றதாமே'' என்னுங் அப்பர் சுவாமிகள் திருப் பாட்டே சான்றாம்.

இனிக், கடவுளுக்கு உருவமில்லையென்றும், அவர் அருவமாகவே இருப்பாரென்றும், அவர் குணமற்றவ ரென்றும், அதனல் நிர்க்குணேபாசனையே சிறந்ததென் றும் நன்றாய் ஆய்ந்துபாராமற் கூறுஞ் சொற்கள் பொரு ளற்ற புன்மொழிகளாய் இருக்கின்றன. ஏனென்றால், பேரறிவுப் பொருளாகிய அதற்கு அறிவும், பேரருட்

பொருளாகிய அதற்கு அருளும், பேரின்பப் பொருளா கிய அதற்கு இன்பமும், பெருவல்லமைப் பொருளாகிய அதற்கு வல்லமையும் அரிய பெரிய குணங்களாயிருக்க அதனைக் குணமற்ற நிர்க்குணப்பொருள் என்பது எவ் வாறு பொருந்தும்? குணமில்லாத பொருள் எங்கேனும் உண்டா? குணமில்லாதது பொருளாகுமா? என்று இங் ஙனமெல்லாஞ் சிறிதாயினும் ஆராய்ந்துபார்க்க வல்லார்க் கு நிர்க்குணம் நிர்க்குணோபாசனை முதலிய சொற்களெல் லாம் பொருளில்லாத வெற்றுரவார உரைகளே யாம் என்பது தெளிவாக விளங்கும். அங்ஙனமாயின், அறிவு நூல்கள் சிற்சில இடங்களிற் கடவுளை நிர்க்குணர் என் றோதுவது என்னென்றாற், சத்துவம், இராசதம், தாமதம் என்னும் வாலாப் பருப்பொருட் குணங்கள் மூன்றும் அவரிடம் இல்லையென்பதை உணர்த்துதற் பொருட்டா கவே அங்ஙனம் அவை ஒவ்வோரிடங்களிற் கூறின வென்பது சிவஞானபோத மாபாடியத்தில் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனிக், கடவுள் பேரறிவுப்பொருளென்பது முடிக் கப்பட்டதனாலும், அவ்வறிவும் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களின் வடிவங்களையும் உண்டுபண்ணுவதொன் றாதலால் அவற்றை உண்டுபண்ணுதற்கு முன்னும் பின் னும் எப்போதும் அவ் அறிவின்கண் அவற்றிற்கு முத லான எல்லா உருவங்களும் உண்டென்பது பெறப்படுத லானுங் கடவுள் அருவாய் இருப்பரென்னு முரையும் வெற்றுரையே அல்லது பிறிதன்று. அங்ஙனமாயின் அறிவுநூல்களில் அவர் அருவரென்றும் ஒரோவிடங் களிற் கூறப்படுதல் என்னென்றால், மக்களுடைய ஊனக் கண்களுக்கு அவருடைய அருளுருவம் புலப்படமாட்

டாதாகலின், அவ்வாறு சொல்லப்பட்டதென்க. அருட்கண் ணுடையார்க்கு அவனது அருளுருவம் விளங்கித் தோன்று மென்பதற்குத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் ஏதும் அறியாக் குழவிப்பருவத்தே அவன்றன் றிருவுருவத்தைக் கண்டு பாடியதும்,

"அவனருளே கண்ணாகக்காணினல்லால், இப்படியன் இவ்வுருவன் இவ்வண்ணத்தன் இவனிறைவனென்றெழுதிக் காட்டொணாதே" என்ற அப்பர் அடிகளின் அருமைத் திருமொழியுமே போதிய சான்றுமென்க.

என்று இத்துணையுங் கூறியவாற்றால், உருவமானது பெரிதும் பாராட்டற்பாலதே யன்றி இழிக்கப்படத் தக்கதன்றென்பதும், அறிவுவிளக்க மெல்லாம் உருவத்தைப் பற்றியே நிகழுமாதலால் அஃதழியாத உருவ அமைப்பு வாய்ந்ததாகவே நிலைபெறுமென்பதும், உலகிற் காணப்படும் எல்லா வடிவங்களின் தோற்றத்திற்கும் பொருட்டுக் காரணனை கடவுளின் எல்லையற்ற அறிவின்கண் எல்லா உருவங்களும் உண்டென்பதும், கடவுள் அருட்குணமுடையாராயும் அறிவுருவ முடையராயும் விளங்குவரல்லால் நிர்க்குணராயும், அருவராயும் இருப்பரல்ல ரென்பதும், எவரெவர் எவ்வெவ்வுருவிற் கடவுளை வழிபடினும் அவரவர்க்கு அவ்வவ் உருவிற்கேற்பக் கடவுள் தமது அருளை வழங்குவரென்பதும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டன.

கல்வியே அழியாச் செல்வம்.

“வெள்ளத்தால்அழியாதுவெந்தழலால்வேகாது
வேந்தராலும், கொள்ளத்தான்முடியாது கொ
டுத்தாலும் நிறைவன்றிக் குறைவுறாது, கள்
ளர்க்கோ பயமில்லை காவலுக்கோ மிகஎளிது
கல்வியென்னும், உள்ளத்தே பொருளிருக்கப்
புறம்பாகப் பொருள்தேடி யுழல்கின்றாரே”

சிலநாளில் தோன்றிச் சிலநாளிருந்து சிலநாளில் மறைந்து
போவதாகிய இம் மக்களுடம்பிற் பிறந்தவர்களான நாம்
எந்தவகையான செல்வத்தைப்பெறுதற்குமுயலல்வேண்டு
மென்றால், என்றும் அழியாதாய், நம் உடம்பு அழிந்தா
லுந் தான் அழியாமல் நமது உயிரொடுசேர்ந்து நம்மை
யெல்லாப் பிறப்புக்களிலுந் தொடர்ந்து வருவதாய் உள்ள
அழிவில்லாப் பெருஞ் செல்வத்தையே அடைதற்குக்
கண்ணுங்கருத்துமாய் இருக்கவேண்டும். ஏன்? அழியாத
செல்வத்தையே பெறவேண்டு மென்னும் விருப்பம் நம்
மில் ஒவ்வொருவரிடத்தும் இயற்கையாகவே காணப்படு
தலாலும், அவ் விருப்பம் இல்லாதவர்களை எவ்விடத்தும்
எக்காலத்துங் காண்டல் கூடாமையாலுமென்க. ஒரு திங்
கள், இரண்டுதிங்களிற்கிழிந்துபோகுஞ் சீலைத்துணிகளை
வாங்க விரும்புகின்றோமா? பன்னிரண்டு பதினைந்து திங்
கள் கிழியாமல் அழுத்தமாயிருக்கும் நாட்டுப் புடைவை
களை வாங்க விரும்புகின்றோமா? விலை சிறிது மிகுதியாய்
இருந்தாலும் அழுத்தமாய் நீடித்திருக்கும் ஆடைகளையல்

லவோ வாங்க ஆவல்கொள்கின்றோம்? சிறிது கைதவறினு லுங் கீழ்விழுந்து நொறுங்கிப் போகும் மட்பாண்டங்க ளைப் புழங்க விரும்புகின்றோமா? கீழே தவறி விழுந்தா லும், உடையாமல் வலுவாய் உள்ள செப்புக் கலங்கள் பித்தளைக் கலங்களைக் கையாள விரும்புகின்றோமா? விலை ஏறியிருந்தாலும், நீண்டநாட் பயன்படுஞ் செப்புக்கலங் கள் பித்தளைக் கலங்களை யல்லவோ பொருள் கொடுத்து வாங்க விழைகின்றோம்? இங்ஙனமே நாம் நாடோறுங் கையாண்டு வரும் பொருள்களிலுங் கூட விரைவில் அழிந்துபோகாமல் நீண்டநாள் நிலைத்திருக்கும் பொருள் களையே நாம் அடைய விரும்புதலால், நம்மில் ஒவ் வொருவருக்கும் அழியாச் செல்வத்தையே பெற வேண்டு மென்னும் அவா இயற்கையாகவே வேரூன்றி நிற்கின்றது.

இங்ஙனம் அழியாச் செல்வத்தையே அடைய வேண்டுமென்னும் அவா நம்மெல்லா ரிடத்தும் இயற் கையாக இருந்தாலும், முத்துச்சிப்பியில் உள்ள முத்தின் ஒளியும், பாசி மூடிய பவளத்தின் நிறமும், மாசியில் மறைந்த மதியின் துலக்கமுங், கூண்டை கவிழ்ந்த விளக் கின் ஒளியும்போல் நம்மை மூடிக்கொண்டிருக்கும் அறி யாமை என்னும் இருளில் அகப்பட்டவர்களாகி நம் அறிவை இழந்து, அழியாச்செல்வத்தை அடைய முய லாமல், நிலையின்றி அழிந்துபோகும் பொருள்களையே நிலையாகப் பிழைபட நினைந்து, அவற்றைப் பெறுவதிலும் அவற்றை நுகர்வதிலுமே நமது காலத்தைக் கழித்து வருகின்றோம். பாருங்கள்! நம்மவர்களிற் பெரும்பா லார் மாடமாளிகைகளையும் ஆடை அணிகலங்களையுந் தட்டுமுட்டுகளையுந் தின்டண்டங்களையும் நாடகக்காட்சி

களையும், வேடிக்கை விளையாட்டுகளையுமே மேலான செல்வங்களாகக் கருதி அவற்றைப் பெறுவதிலும் அவற்றை நுகர்வதிலும் விடா முயற்சி யுடையவர்களாய் இருக்கக் காண்கின்றோமே யல்லாமற், சிறிதுநேர மாயினும் அடக்க ஒடுக்கத்தோ டிருந்து நம்மைப் படைத்த சிவபெருமானை நினைக்கவும், நம்மைப்போலவே அவ்வாண்டவனாற் படைக்கப்பட்ட உயிர்களின் நன்மையைக் கருதவும், அவை பசியாலும் நோயாலும் வருந்துவதைக் கண்டு மனங்கசிந்து இரங்கித் தம்மால் இயன்ற அளவு அவற்றிற்கு ஒரு கைப்பிடி உணவாவது ஒருகாசு மருந்தாவது உதவி அவற்றின் துன்பத்தைப் போக்கவுந், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் ஒளவைப் பிராட்டியார் காரைக்கால் அம்மையார் சேக்கிழார் பெருமான் முதலான உயர்ந்த அறிவுடையோரால் அருளிச்செய்யப் பட்டுள்ள அருப்பெரு நூல்களை ஓதி உணரவும் முயற்சி வாய்ந்தவர்களாய் உள்ள ஆண்பெண்பாலாரைக் காண்பது அரிதினும் அரிதாய்ப் போய்விட்டதே!

ஆ! நாம் நிலையாக நினைந்த மாடமாளிகைகள் ஆடை அணிகலங்கள் தட்டுமுட்டுகள் முதலானவைகள் எல்லாம் நாம் நினைந்தவண்ணம் நிலையாக இருப்பவைதாமா? இல்லை, இல்லை. சில ஆண்டுகளுக்குமுன் ஐதராப்பாக்கத்திலும் வாணியம்பாடியிலும் நேர்ந்த பெரியதொரு வெள்ளப் பெருக்கினால் எத்தனை வீடுகள் எத்தனை மாளிகைகள் நிலமட்டமாகத் துடைக்கப்பட்டு இருந்த இடமுந் தெரியாமல் அழிந்துபோயின! அவ் வீடுகளோடு அவ் வீடுகளில் இருந்த எவ்வளவு பண்டங்கள் எவ்வளவு ஆடை அணிகலன்கள் அழிந்து ஒழிந்துபோயின! அப்போது அங்கே பெருஞ் செல்வர்களா யிருந்தவர்க

ளெல்லாருந் தம்மால் அருவருத்து ஒதுக்கப்பட்ட ஏழைக் குடிமக்களைக் காட்டிலும் இழிந்தநிலையை அடைந்தவர்களாகி, உண்ணச் சோறும் உடுக்கத் துணியும் இன்றித் தத்தளித்ததெல்லாம் நாம் கேட்டு நெஞ்சம் நெக்குருகி வருந்தினம் அல்லமோ? ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எட்டாம் ஆண்டில் மேற்குத்திசையில் உள்ள சிறந்த நகரமாகிய மெசினாப் பட்டினமானது நில அதிர்ச்சியினால் அழிந்து நீருக்கும் நெருப்புக்கும் இரையானதும், அப்போது அப் பட்டினத்திலிருந்த ஐந்தடுக்கு ஆறடுக்கு மாளிகைகளும், அவற்றில் இருந்த அரியபெரிய பண்டங்களும், அவற்றில் இருந்த நூறாயிரக்கணக்கான மாந்தர்களும், அளவற்ற செல்வங்களும் நெருப்பில் வெந்து நீரில் அமிழ்ந்துபோன வரலாறுகளை யெல்லாம் நினைக்கும்போது, நாம் நிலையாக நினைந்திருக்குஞ் செல்வங்களுஞ் செல்வங்களென்று காணப்படுமோ? அவற்றை மதிக்கும் நமது அறிவும் அறிவென்று சொல்லப்படுமோ?

சில நாட்களின்முன் மேற்கேயுள்ள ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் நடைபெற்ற வெள்ளைக்காரர் சண்டையினால் விளைந்த அழிவினை, ஐயோ! என் ஒரு நாவினால் எங்ஙனஞ் சொல்வேன்! எங்கே பார்த்தாலுஞ் செக்கச் செவேலென்ற செந்நீர்க் களரியும், பிணக்காடும், பீரங்கி வெடியுங் கூக்குரல் ஒலியுமாய் இருந்தனவே! அத் தேயங்களிலுள்ள பத்துப் பதினைந்து மாடமாளிகைகளுக்குந் தேவகோட்டங்களுக்கும் நமது சென்னபட்டினம் முழுதும் ஈடாக வைத்தாலும், ஈது அவற்றிற்கு ஒவ்வாதே! அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த கட்டிடங்களெல்லாம் பீரங்கி வெடிகளால் தகர்க்கப்பட்டுப் பாழாய்க் கிடக்கின்றன! எத்தனை அரசர்கள்! எத்தனை செல்வர்கள்!

எத்தனை போர்வீரர்கள்! இச் சண்டையில் மாய்ந்து போனார்கள்! நேற்று ஆடை யணிகலன்கள் அணிந்து அறுசுவை யுணவு உண்டு தம்மை மறந்து அகங்களித்திருந்தவர்களெல்லாரும் இன்று அவற்றை முற்றும் இழந்து மனைவி யொருபுறம் மக்கள், ஒருபுறமாய்க் கையறுந்து காலறுந்து கதறினரே! ஐயகோ! இச் சண்டையினால் நேர்ந்துவந்த அழிவுகளை அறிந்து வைத்தும், இன்னும் நாம் இவ் வெளி ஆரவாரங்களைச் செல்வங்க ளென்று எண்ணலாமா? இதுபற்றியன்றோ,

"தெய்வச் சிதம்பரத்தேவா உன்சித்தந் திரும்பி
விட்டாற், பொய்வைத்த சொப்பனமாம் மன்
னர்வாழ்வும்புவியுமெங்கே,மெய்வைத்தசெல்வ
மெங்கே மண்டலீகர் தம்மோடையெங்கே, கை
வைத்தநாடகசாலையெங்கேயிதுகண்மயக்கே"

என்று பட்டினத்துப் பிள்ளையாரும் அருளிச்செய்தார்?

இங்ஙனம் வெள்ளத்தால் அழிந்துபோவதும் வெந்நெருப்பால் வெந்துபோவதும் அரசர்களாற் கைப்பற்றப்படுவதும் கொடுக்கக் 'கொடுக்கக் குறைந்து போவதுங் கள்வர்க்காக நம்மை அஞ்சுவிப்பதும் பாதுகாப்பதற்கு மிகுந்த வருத்தத்தைத் தருவது மான இச் செல்வம் நம்மால் எந்நேரமும் விரும்பத்தக்கதன்றென்பது இதனால் இனிது விளங்குகின்றதன்றோ? இவ்வாறு சொல்லுதலைக் கொண்டு நாம் செல்வத்தை வேண்டாமல் வறுமைப் பட்டு இந்த மண்ணுலகில் வருந்தியே காலங்கழிக்கவேண்டு மென்று நீங்கள் நினைத்தல் கூடாது. நமது மண்ணுலகவாழ்க்கை இனிது நடப்பதற்கும், பிற உயிர்களின் துன்பத்தைப்போக்கும் ஈகை அறங்களைச் செய்வதற்கும், மற்ற நல்ல முயற்சிகளைச்

செய்வதற்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படும் பொருளைச் சேர்த்து, ஆரவாரம் இல்லாமலும், எல்லாந் தனக்கே என்று எண்ணாமலுந் தனக்கும் பிறர்க்கும் பலவகையால் நல்ல பயன்கள் விளையும்படி அதனைப் பயன்படுத்தல் வேண்டுமென்பதே எனது கருத்தாகும்.

இன்னும், இவ்வழிந்துபோகும் பொருளைப் படைத்தவர்களும் படையாதவர்களுமாகிய எல்லாரும் வெள்ளத்தால் அழியாதாய் வெந்தழலால் வேகாதாய் அரசர்களாலுங் கைப்பற்றப்படாதாய்க் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாதாய்க் கள்வர்களுக்காக அஞ்சவேண்டுவது இல்லாதாய் நமது அறிவினுள்ளே இருத்தலாற் பாதுகாப்பதற்கு எளிதாய் விளங்கும் அழியாச் செல்வமாகிய கல்விப்பொருளைப் பெறுதற்கு மிகவும் முயற்சியுடையவர்களாய் இருக்கவேண்டும்; இதுபற்றியே, "வெள்ளத்தால் அழியாது" என்னும் அரிய பாட்டு இந்தக் கட்டுரைக்கு முதலாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. செல்வமானது வெளியேயுள்ள பருப்பொருளாதலால் வெள்ளத்தால் அழியும் வெந்தழலால் வேகும்; கல்வியானது நமது உயிரைப்பற்றி உள்ளேயிருக்கும் நுண்பொருளாகையால் வெள்ளத்தில் அழியாது வெந்தழலில் வேகாது; செல்வமானது பொன் நிலம் வீடு முதலிய பருப்பொருளாயிருத்தலால் அரசர்களாற் கைப்பற்றவும் படும், கல்வியானது அறிவுருவான நுண்பொருளாகையால் அவர்களாற் கவரப்படமாட்டாது; செல்வமானது பிறர்க்கு எடுத்துக் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறைந்துபோகும், கல்வியானது பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்லச்சொல்ல அளவில்லாமற் பெருகும்; செல்வத்தை வைத்திருப்பவர்கள் எங்கே கள்வர் வந்து திருடிக்கொண்டு நம்மையுங் கொன்று

விடுவார்களோ என்று எந்நேரமும் அச்சத்திலேயே கா லங்கழிக்க வேண்டும், கல்வியை வைத்திருக்கும் புலவர் களோ அங்ஙனங் கள்வர்க்குச் சிறிதும் அஞ்சவேண்டுவ தில்லை; செல்வத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு அளவு கடந்த முயற்சி வேண்டும், கல்வியைப் பாதுகாப்பதற்கு அத் தகைய வருத்தம் வேண்டுவதில்லை. இங்ஙனமெல்லாங் கல்வியானது செல்வத்தினுஞ் சிறப்புடைய, அழியாச் செல்வமாய் இருத்தலினாலேயே தெய்வப்புலமைத் திரு வள்ளுவ நாயனர்,

"கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றுப் பிற" என்றும், ஔவைப் பிராட்டியார்,

"மன்னனும் மாசறக் கற்றோனுஞ் சீர்தூக்கின்
மன்னனிற்கற்றோன் சிறப்புடையன்-மன்னனுக்குத்
தன்தேசமல்லாற்சிறப்பில்லைகற்றோர்க்குச்
சென்றவிட மெல்லாஞ் சிறப்பு" என்றும் அருளிச் செய்தனர்.

ஆனால் சிலர் கல்வியானது ஆண்மக்களுக்குத்தான் வேண்டுமேயல்லாமற் பெண்மக்களுக்கு வேண்டுவதில் லையென்றும், பழைய நாளில் மாதர்கள் எவருங் கல்வி கற்கவில்லையென்றும், பெண்கள் கல்விகற்க வேண்டு மென்று நூல்களிற் சொல்லப்படவில்லையென்றுங் கூறு வார்கள். உயிர்கள் என்ற பொதுவகையில் விலங்குக ளும் மக்களும் ஒப்பவர்களே யாவர்; உணவு தேடு தல், தேடிய உணவை உண்டல், உறங்கல், இன்புறுதல் என்னுந் தொழில்கள் விலங்குகளுக்கும் உண்டு மக் களுக்கும் உண்டு; ஆனல், மக்கள் விலங்குகளினும் உயர்ந்தவர்கள் என்று சொல்வது ஏன் என்றால், நல்

லது இது தீயது இது என்று பகுத்துணர்தலானும், தம்மைப்போன்ற உயிர்க்கு இரங்கித் தம்மாலான உதவி செய்தலானும், கடவுளைத் தொழுதலானும், இங்ஙனமெல்லாந் தமது அறிவை வளரச்செய்தற்குரிய பலநூல்களைக் கற்றலானுமே மக்கள் விலங்குகளினும் உயர்ந்தவராக எண்ணப்படுகின்றனர். இவ்வுயர்ந்த அறிவின்செயல்கள் இல்லையானால் விலங்குகளுக்கும் மக்களுக்குஞ் சிறிதும் வேற்றுமை இல்லாமற்போம். கல்வி இல்லாதவர்கள் விலங்குகளேயாவர் என்றுங், கல்வியில்லாதவர்களுக்கு நுட்பமான அறிவு சிற்சில நேரங்களிற் காணப்பட்டாலும் அதனை அறிவாகப் பெரியோர்கள் கொள்ளமாட்டார்களென்றுங், கல்வியுடையவர்களே கண்ணுடையவர்கள் ஆவார்கள் அல்லாமல் மற்றவர்கள் முகத்தில் இரண்டுபுண்ணுடையவர்களே ஆவார்களென்றும் விளக்குதற்கன்றோ திருவள்ளுவநாயனார்,

"விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோடு ஏனையவர்" எனவும்,

"கல்லாதான் ஒட்பங் கழிய நன்றாயினுங்
கொள்ளார் அறிவுடையார்" எனவும்,

"கண்ணுடையரென்பவர் கற்றோர்முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாதவர்" எனவுந் திருவாய்

மலர்ந்தருளினர்.

இங்ஙனம் அறிவான்மிக்க ஆன்றோர், மக்களாய்ப் பிறந்த எல்லார்க்குங் கல்வி இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதேயாமென்று கூறியிருக்க, அஃது ஆண்மக்களுக்குத் தான் வேண்டுமே யல்லாமற் பெண் மக்களுக்கு வேண்டுவதில்லை யென்று உரைப்போர் உண்மை அறிந்தாராவரோ சொல்லுமின்கள்! அருமைத் தாய்மார்களே,

பெண்பாலார் மக்களினுந் தாழ்ந்த விலங்குகளா யிருந் தாலன்றோ அவர்கட்குக் கல்விவேண்டாம் என்னலாம்? இவ் வுலகவாழ்க்கையை நன்றாக நடத்தும் முறையில் ஆண்மக்களைக்காட்டிலும் மிகுந்த பொறுமையும் ஆழ்ந்த நுண்ணறிவும் வேண்டிய அவர்கட்குக் கல்வியென்னுந் தூண்டா மணிவிளக்கைத் தராமல் அவர்களை அறியாமை என்னும் பேரிருளிற் போகச் சொல்லுபவர்கள் உண்மை அறிந்தாராவரோ சொன்மின்கள்!

இனி, முற்காலத்திருந்த ஔவையார், பூதப்பாண்டியன் பெருந்தேவியார், காரைக்காலம்மையார், மங்கையர்க்கரசியார் முதலான பெண்மணிகளெல்லாருங் கல்வியில் மிகச் சிறந்தவர்களா யிருந்தமை தெரிந்தவர் பழைய நாளிற் பெண்மக்கள் எவருங் கல்வி கற்கவில்லையென்று கூறுவரோ சொன்மின்கள்!

"பெருந் தடங்கட் பிறைநுதலார்க் கெலாம்
பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்துமன்றி விளைவன யாவையே" என்று

கல்வியிற் சிறந்த கம்பர் கூறியிருத்தலால் முற்காலத்தில் இருந்த பெண்மக்கள் எல்லாருங் கல்வியில் வல்லவர்களாய் இருந்தார்களென்பது இனிது விளங்கவில்லையா?

இனிப், பெண்பாலார்க்கு ஆடை அணிகலன்கள் முதலான ஒப்பனைகள் அவரவர் அளவுக்குத் தக்கபடி சிறிது சிறிது வேண்டுவதேயாயினுங், கல்வி யில்லாதவர்களுக்கு இவ் வாடை யணிகலன்களால் உண்டாகும் அழகு அழகாகமாட்டாதாகும் என்னுங் கருத்தொடு,

"குஞ்சி யழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல — நெஞ்சத்து

நல்லம் யாமென்னும் நடுவு நிலைமையாற்
கல்வி யழகே யழகு" என்று நாலடியாரென்னும் மிகவும் பழமையான உயர்ந்தநூலிற் கூறியிருப்பதை உணர்பவர்கள் பெண்மக்களுக்குக் கல்வி வேண்டாமென்று சொல்லத்துணிவரோ கூறுமின் தாய்மார்களே!

இனி, இங்ஙனமெல்லாம் ஆழ நினைந்து பார்க்குங்கால் ஆண்மக்களுக்குக் கல்வி இன்றியமையாததாய் இருத்தல் போலவே, அவர்போல் மக்கட் பிறப்பினரான பெண்மக்கட்குங் கல்வியானது இன்றியமையாத அழிவில் செல்வமாகுமென்பது நன்கு பெறப்படுகின்றது.

இனி, அழியாச் செல்வமாகிய கல்வியைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு நாம் மிகவும் முயன்று வருவதோடு, உயர்ந்த நூல்களைக் கற்று வரும்போதே அந்நூல்களிற் சொல்லப்பட்ட நல்லொழுக்கங்களிலும் நாம் பழகி வருதல் வேண்டும். "கற்றறிவார் கண்டது அடக்கம் அடங்காதார், பொச்சாந்துந் தம்மைப் புகழ்ந்துரைப்பர்" என்றபடி நாம் சிறிதும் பெருமை பாராட்டாமலுஞ், செருக்கு அடையாமலும், பணிந்த சொல்லும் பணிந்த செயலும் உடையமாய், எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பும் இரக்கமுங்காட்டி, நல்லொழுக்கத்தில் வழுவாது எல்லாம்வல்ல முழுமுதற்கடவுளான சிவபெருமானை மனமொழி மெய்களால் நினைந்தும் வாழ்த்தியும் வணங்கியும் உலகவாழ்க்கையை இனிது நடாத்தி நாமும் பயன்பெற்றுப் பிற உயிர்களையும் பயன்பெறச்செய்து வருதலே நாம் பெற்ற அழியாச் செல்வமாகிய கல்வியைப் பயன்படுத்தும் முறையாகும். இன்னும்,

"யாவர்க்குமாம் இறைவற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்குமாம் பசுவுக்கொரு வாயுறை

யாவர்க்குமாம் உண்ணும்போது ஒருகைப்பிடி
யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கு இன்னுரைதானே",

என்னுந் திருமூலநாயனுர் திருவாக்கை இடையருது நம் நினைவில் வைத்து, நம்முள் அவரவர் செயலுக்குத்தக்க படி இறைவனை வணங்கியும், ஆவினைப் பாதுகாத்தும், ஈகை அறங்கள் செய்தும், எல்லாரிடத்தும் இன்சொற் பேசியும் ஒழுகுதலே அழியாச் செல்வமாகிய கல்வியா லாய பயனகும்.

கல்வியுங் கைத்தொழிலும்

இவ் வுலகத்திலுள்ள எல்லா மக்களுந், தம்முயிரையும், உடம்பையும் பாதுகாத்து இனிது வாழ்தற்கு இன்றியமையாத கருவிகள் இரண்டு; அவை, கல்வியுங் கைத்தொழிலுமாகும். பெரும்பாலும் உலகத்தின்கண் நடக்கும் எல்லா முயற்சிகட்குங், கல்வியானது முதன்மையாக வேண்டப்பட்டு உடம்பைப் பாதுகாப்பதே யாயினுஞ், சிறப்பாக நோக்குங்கால் கல்வி உயிரைப் பாதுகாத்து வளர்ப்பதற்கே கருவியா யிருக்கின்றது. கைத்தொழிலோ எவ்வளவு நுட்பமாகச் செய்யப்படினும் அஃது உடம்பைப் பாதுகாக்கு முகத்தால், உயிர்க்குஞ் சிறிது பயன்படுமேயல்லது, அது கல்விபோல் உயிர்க்கு நேரே பயன்படுவதன்றாம். ஆகவே, கல்வி ஒன்றுமே உயிர்க்கு நேரே பயன்படுவதா மென்பதுங், கைத்தொழிலோ உடம்பிற்கு நேரே பயன்படுவதா மென்பதும் அறிதல் வேண்டும். எத்தொழிலைச் செய்வதாயிருந்தாலும், அதற்கு அறிவு வேண்டியிருக்கின்றது. அறிவில்லாமல் எவரும் எதனையுஞ் செய்தலியலாது. அறிவுடையவன் தானெடுத்த ஒருதொழிலைச் செவ்வையாச்செய்து முடித்தலும், அறிவில்லாதவன் தான் றுவங்கிய தொன்றை ஒழுங்காகச் செய்யமாட்டாமற் பிழைபட்டு வருந்துதலும், நாம் நாடோறுங் காண்கின்றே மல்லேமோ? அறிவில்லான் பிழைபட்டுச் செய்யமாட்டாத ஒரு தொழிலை அறிவுடையான் திருத்தமாக்கி விரைவிற் செய்து முடிப்பதனைக் கண்டு நாம் எவ்வளவு மகிழ்கின்றோம்! அப்போ

தவன் அறிவின்றிறத்தைக் கண்டு எவ்வளவு வியப்படைகின்றேம்! அறிவின் இன்றியமையாமையை எவ்வளவு மிகுதியாய் உணர்கின்றேம்! இத்துணைச் சிறந்த அறிவை எவரும் இயற்கையாகவே பெற்றுக்கொள்ளல் இயலாது. ஏனென்றால், எல்லா உயிர்களினறிவையும் அறியாமை என்னும் ஒரு பேரிருள் மறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. இருளைப் போக்குதற்கு ஒளியினுதவி கட்டாயமாக வேண்டப்படுதல் போல், நமதறிவை மறைக்கும் அறியாமை இருளைப் போக்குதற்குங் கல்வியாகிய விளக்கம் இன்றியமையாது வேண்டப்படுகின்றது. கல்வியில்லாதாரிற் சிலரும் அறிவுடையோராக இருக்கக் காண்கின்றேமேயென்றால், அவர் அறிவுடையார் செய்யுஞ் சில அறிவுச் செயல்களைப் பார்த்தும், பழகியுஞ் சிறிது அறிவுடையராகக் காணப்படினும் அவர் போலியாகப் பெற்ற அச் சிற்றறிவை மேன்மேற் பெருகச் செய்தற்குக் கல்வியில்லாமையால் அவர் அறிவு பயனின்றியக் கழியும். இதுபற்றி யன்றே தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்.

"கல்லாதான் ஒட்பங் கழியநன் றாயினுங்
கொள்ளா ரறிவுடையார்" என் றருளிச்செய்தனர். மேலும் மக்களுக்கும் விலங்கினங்களுக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு இருக்கின்றதோ அவ்வளவு வேறுபாடு கல்வியறிவு உடையவர்கட்கும், அஃதில்லாதவர்கட்கும் உண்டென்பது விளங்கத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

"விலங்கொடு மக்க ளனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனையவர்" என் றருளிச்செய்திருக்கின்றனர். ஆகையால், கல்வியறிவு இல்லாதவர் அதிற் சிறந்து விளங்குவதும், அறிவிற் சிறந்த தொழில்களைச்

செய்து முடிப்பதும் இயலா. உடற் பாதுகாப்பின் பொருட்டு எத்தொழிலைச் செய்தாலுங், கல்வியின்றி அதனைச் செய்தலாகாது. நம் நாட்டவர்களோ வயிறு வளர்ப்பதற்குச் சோறு கிடைத்தாற் போதுமென்றும், இப்பிறப்பில் அடையவேண்டிய இன்பங்களைப் பெறுதற்கு ஏராளமான பொருளைத் தொகுத்துக்கொண்டாற் போதுமென்றுஞ் சொல்லிக் கல்வி கல்லாமல் அறியாமையிலேயே தமது காலத்தைக் கழித்து மாண்டுபோகின்றனர்! எல்லா அருளும் இரக்கமும் உடைய இறைவன் நமக்கு இந்தப் பிறவியைக் கொடுத்தது வெறுஞ் சோறு தின்பதற்கும், பொருள் சேர்ப்பதற்குந்தானா? மற்று இந்த உடம்பைப் பாதுகாக்கு முகத்தால் அறிவை வளர்த்து அறியாமையைத் தொலைத்து அவனது பேரின்பத்தைப் பெறுதற்கன்றோ? இம்மையின்பங்களைச் செவ்வையாயடைந்து மகிழ்ந்திருத்தற்குங் கல்வியறிவு கட்டாயம் வேண்டப்படுவதாகும். உயர்ந்த கல்வியறிவில்லாதவன் எவ்வளவு பொருளைச் சேர்த்துவைத்தாலும் எவ்வளவு உணவுப் பண்டங்களைத் தொகுத்துக் கொண்டாலும் அவற்றை நுட்பமாய்த் துய்த்து மகிழும் வழியறியாமையால் துன்பத்திலேயே கிடந்துழன்று மாய்ந்து போவன். ஆகவே, இம்மையின்பத்தைப் பெறவேண்டுவார்க்குங் கல்வியறிவு முதன்மையாகுமென்பதை எல்லாருங் கருத்திற் பதித்தல் வேண்டும். ஆகவே, கைத்தொழிலையே பெரிதாக எண்ணி அதிற் புகுந்தவர்களுங் கல்வியறிவைப் பெறுதற்கு இடையறாது முயலல் வேண்டும்.

ஐரோப்பா முதலான அயல்நாடுகளி லுள்ள மேன் மக்களோ கல்வியறிவில்லாமல் எத்தகைய தொழிலையுஞ் செய்யமாட்டார்கள். அவர்களில் எந்தத்தொழிலைச் செய்

இன்றவர்களுங் கல்வியறிவிற் சிறந்தவராயே காணப்படு கின்றனர். அதனால், அவர்கள் நம்மனோர்க்கு நீண்டகாலம் பிடிக்கும் ஒரு கைத்தொழிலை மிகச் சுருங்கிய காலத்திற் சுருங்கிய செலவில் நேர்த்தியாகவுந் திறமையாகவுஞ் செய்து முடிக்கின்றனர். கல்வியறிவில்லா நம்மனோர் தம்மை வருத்தியும், வாயற்ற மாடு, குதிரைகளை வருத்தி யுஞ் செய்யும் ஒரு கைத்தொழிலை, ஐரோப்பிய நன்மக்கள் தமக்குள்ள கல்வியறிவால் அருமையான பொறிகளை (இயந்திரங்களை) அமைத்து அவற்றினுதவியால், தமக்கும், பிறவுயிர்க்குந் துன்பமின்றி இனிது முடிக்கின்றனர். இன்னுமிவர்கள் தங்களுக்குள்ள கல்வியறிவின் மேன்மையால் நாளுக்குநாள் எல்லாமுயற்சியிலும் பிறை போல் வளர்ந்தோங்கி வருதலையும், அஃதில்லா நம்ம னோர் அம்முயற்சிகளிற் குறைமதிபோல் தேய்ந்துபோத லையும் அறியார் யார்? ஆகையால், எத்தகைய முயற்சிக ளிற் புகுவோரும் முதலிற் கல்வியறிவைப் பெறுதலிற் கருத்தூன்றக் கடவராக

இனிக், கல்வியறிவின் உதவிகொண்டு செய்யப் படும் எல்லாக் கைத்தொழில் முயற்சிகளும் உழவு, நெசவு, வாணிகம் என்னும் மூன்று பகுதியிலே அடங் கும். அவற்றுள், "உழவுத் தொழில் உடம்பைப் பாது காத்தற்கு முதன்மையான உணவுப்பொருள்களைத் தருவ தொன்றாகையால் அது மற்றை யிரண்டிலுஞ் சிறந்த தென்று ஆன்றோரால் உயர்த்து வைக்கப்படுவதாயிற்று. இவ்வுண்மை,

"சுழன்றும் ஏர்ப்பின்ன துலகம் அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை" என்று திருவள்ளுவ நாயனாரும்,

"ஆற்றங் கரையின் மரமும் அரசறிய
வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே — ஏற்றம்
உழுதுண்டு வாழ்வதற்கு ஒப்பில்லை கண்டீர்
பழுதுண்டு வேறோர் பணிக்கு" என்று ஔவை

யாரும் அருளிச்செய்த மெய்ம்மொழிகளால் அறிந்து கொள்ளப்படும். இவ்வளவு சிறந்த தொழிலை நம்நாட்டவர்கள் சிறிதுந் தாழ்வாக நினையாமல் அதனைப் பலவகையாலும் பயன் மிகத் தரும்படி மேன்மேற் பெருகச்செய்தல் வேண்டும். அமெரிக்கா, ஐரோப்பா முதலான நாடுகளிலுள்ள மேலோர்கள் நிலத்தை வளம்படுத்துதற்குரிய புதிய புதிய முறைகளைக் கையாண்டு காலத்திற்கேற்ற பயிர்களை விளைவித்து ஏராளமான தானியங்களையும், மற்றப் பண்டங்களையும், உணவுப்பொருள்களையும் பெறுகின்றார்கள். மழை பெய்ய வேண்டுங் காலத்து மழை பெய்யாவிட்டாலும், அதனால் அவர்கள் கேடு உறாமல் மின் விளக்குகளின் உதவியினாலும், வேறுசில முறைகளினாலும் பயிர் பச்சைகளை விளைவித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். நம் நாட்டவர்களோ என்றால், ஒரு மழை தவறினாலும், பயிர் பச்சைகளை வளர்க்கும் வழி தெரியாது கொடும் பஞ்சத்திற்குள்ளாகி மிகவுந் துன்புறுகின்றார்கள். மேலும், பலபல பயிர்களின் தன்மைகட்கிசையப் பதிறப்பட்ட எருக்களை அவர்கள் திறமையாகச் சேர்ப்பதுபோல, நம்மவர்க்குச் சேர்க்கத் தெரியாது. பயிர்கட்குத் தக்கவாறு செவ்வையான எருச் சேர்க்க நம்மவர்களுங் கற்றுக்கொள்வார்களாயின் இப்போதடையும் ஊதியத்தினும் பதின்மடங்கு மிகுதியான ஊதியத்தைப் பெறுவார்களென்பதில் எட்டுணையும் ஐயமின்று; இங்ஙனமே பயிர்த்தொழிலில் அறியற்பாலனவாய் உள்ள நுட்

பங்கள் எண்ணிறந்தன. இவை யெல்லாங் கல்வியறி வின்றி வரமாட்டா. ஆகையால், இவற்றைக் கல்வியறிவால் ஆராய்ந்தறிந்து உழவுத்தொழிலைச் சிறக்கச் செய்வார்களாயின் நம்மவர்களும் நம் நாடும் மற்ற எல்லாரையும், எல்லா நாடுகளையும் விட மிகச் சிறந்து விளங்குமென்பது திண்ணம்.

இனி, உழவுத்தொழிற்கு அடுத்த நிலையில் அகத்தியமாகச் சொற்பாலது, நெய்தற் றொழிலே யாகும். நாகரிக வாழ்க்கையுள்ள எத்திறத்தவர்களுந் தமதுடம்பை மறைத்தற்கு ஆடைகள் வேண்டிநிற்கின்றன வல்லரோ? "ஆடையில்லா மனிதன் அரை மனிதன்" என்ற பழமொழிப்படி மேலே துகிலில்லாதவர் விலங்குகளினுந் தாழ்ந்தவராகக் கருதப்படுவர். விலங்கின்கட்காயினும், மேற்போர்வை போன்ற மயிர்க்கற்றைகளுங், குறிகளை மறைத்தற்கு வாற்புறங்களுங் கடவுளருளால் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட் டிருக்கின்றன. மக்களோ பகுத்தறிவு உடையரா யிருத்தலால் அவர்கட்கு அவற்றைக் கொடுத்திலர். அவர்கள் தமதறிவுகொண்டு ஆடை நெய்து உடுக்க வேண்டியவர்களா யிருக்கின்றார்கள். உடம்பைப் பாதுகாத்தற்கு இன்றியமையாச் சிறப்பினதான உணவைத் தருதல்பற்றி உழவுத்தொழில் எல்லாத் தொழிலினும் மேலானதென்று சொல்லப்படினும், தீவினை ஒரு சிறிதுமில்லாத தொழில் எதுவென்று ஆராயுமிடத்து, அது நெய்தற்றொழிலாகவே யிருத்தலால், அவ்வகையில் அஃது உழவுத் தொழிலினும் மேலானதென்றே கொள்ளப்படும். இதுபற்றியன்றோ, தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் உழவுத்தொழிலையே சிறப்பித்துக் கூறினா ராயினுந், தாம் நெய்தற் றொழிலையே செய்து

கொண்டு உயிர்வாழ்ந்தனர். உழவு செய்யுங்காற் சிற்றுயிர்கள் சில பல மாளுதலின், அதிற் சிறிது தீவினை உண்டென்றும், நெய்தற்றொழிலில் ஒருயிர்க்குந் தீங்கின்மையின் அதிற் சிறிதுந் தீவினை யில்லையென்றும் அறிதல் வேண்டும். இத்துணைச் சிறந்த நெய்தற்றொழிலை அயல் நாட்டவர்கள் வியப்பான பல பொறிகளமைத்து நிரம்பத் திறமாக நடத்தி அளவிறந்த ஊதியத்தை எய்த, நம்நாட்டவர்களோ, கல்வியறிவின்மையால் இதில் மிகவும்பிற்பட்ட நிலையினை யடைந்து ஏழைகளாயிருக்கின்றார்கள். இனியாயினும், அவர்கள் அங்ஙனங் கல்வியை இகழ்ந்திராது, அதனைத் தாமுங் கற்றுத் தம்மக்கட்கும் நன்கு கற்பித்து நெய்தற்றொழிலைச் செவ்வையாய் நடத்தி வாழ்வாராக.

இனி, உழவுத்தொழிலாலும் நெய்தற்றொழிலாலும் உண்டாக்கிய பொருள்களை ஒன்றற்கொன்று தொலைவாகவுள்ள பற்பல நாடுகளிலும் உள்ள மக்கட்குப் பயன்படும்படி சேர்ப்பித்தற்கு வாணிகமானது மிகவும் உதவி செய்வதாகும். இத்தொழில் நடைபெறாதானால் எல்லாரும் எல்லாப் பொருள்களையும் பெற்று இன்புற்று வாழ்தல் முடியாது. எந்தெந்த நாட்டில் எந்தெந்தப் பொருள்கள் நயமாய்க் கிடைக்குமென்பதை ஆராய்ந்தறிந்து, அவற்றை ஓரிடத்திற் றொகுத்துப் பலர்க்கும் பயன்படுத்தித் தாமும் பயனடைதற்குக் கல்வியறிவு கட்டாயம் வேண்டப்படும். வாணிகம் நடாத்துவார்க்குக் கல்வியறிவு அகத்தியமாய் வேண்டப்படுமென்பதை உணர்ந்த அயல் நாட்டவர்கள் கல்வியறிவிற் சிறந்தவராயிருக்கின்றார்கள். நம் நாட்டில் வாணிகம் நடாத்துகின்றவர்களோ எழுதப் படிக்கச் சிறிது தெரிந்தாற் போதுமென்று மனப்பால் குடித்துக் கல்வியில்லாதவர்களாய்க் காலங் கழிக்கின்ற

னர். இவர்களில் எவ்வளவு பணம் படைத்தவர்களா யிருந்தாலும், இவர்களைக் கல்வியறிவிற் சிறந்த அயல் நாட்டு வாணிகர்கள் ஒரு பொருட்படுத்துவதே யில்லை. இங்ஙனந் தாம் கல்வியறிவுடைய பிறரால் இகழப்படுதல் உணர்ந்தாயினும், இனிமேல், தாமுந், தம் மக்களுந், தம் மினத்தவருங் கல்வியில் மேம்பட்டு விளங்க முயன்று, அதனால் வாணிக வாழ்க்கையை எல்லாரும் புகழும்படி நடாத்திச் சிறப்பெய்துவாராக!

பகுத்துணர்வும் மாதரும்

மாதர்களுடைய நன்மையையும் முன் னேற்றத்தையும் நாடி, அவர்களுக்கு முதன்மையாகவேண்டுஞ் சிலசிறந்த பொருள்களை இங்கே சிறிது விளக்கிச்சொல்வாம். 'நமது தமிழ்நாட்டைத் தவிர, மற்ற நாடுகளி லிருக்கும் பெண் மணிகள் கல்வியிலுங் கடவுள் வணக்கத்திலும் நாகரிக ஒழுக்கத்திலும் நாளுக்குநாட் பிறைபோல் வளர்ந்து மிக வும் இனிதாக உயிர்வாழ்கின்றார்கள். நமது தமிழ்நாட்டு மாதர்களோ சிறந்த கல்வி உடையவர்களும் அல்லர்; உண்மையான கடவுளை வணங்கத் தெரிந்தவர்களும் அல்லர், வேறு எவ்வகையான நாகரிகத்தில் உயர்ந்தவர்க ளும் அல்லர். உண்ண உணவும், உடுக்கத் துணியும், இருக்க இடமுங் கிடைத்தாற்போதும் என்றும், இவை களுக்கு வறுமைப்படாமல் வாழ்வதே இன்பவாழ்க்கை என்றும் நினைத்து, உணவு உடை இருப்பிடம் என்னும் இவைகளைத் தேடிக்கொள்வதிலும், தேடிய இவற்றை உண்டு உடுத்து உறைவிடமாக்கி உறங்கிக் கழிவதிலுந் தம் வாழ்நாளைக் கடத்தி வருகின்றார்கள். உயர்ந்த அறி வாவது உயர்ந்த நோக்கமாவது நம் பெண்மக்களுக்குச் சிறிதும் இல்லை; அல்லது உயர்ந்த அறிவையும் உயர்ந்த நோக்கத்தையும் பெறல்வேண்டுமென்னும் விருப்பமாவது இவர்களுக்கு இருக்கின்றதோ வென்றால், அதுதானும் இல்லை. உண்டு உடுத்து உறங்கி வாழ்நாட் கழிப்பதை விட மக்களால் அடையத்தக்க வேறு சிறந்த பொருள் இல்லையென்றே பெரும்பாலார் நினைக்கின்றார்கள்.

அப்படி நினைத்தால் மக்களுக்கும் மற்ற உயிர்களுக்கும் வேற்றுமையாது? மக்களினுந் தாழ்ந்த ஆடு மாடு குதிரை முதல் ஈ எறும்பு புழு ஈறான எல்லாச் சிற்றுயிர்களுங் கூடப், பசியெடுத்தபோது தமக்கு எளிதிலே கிடைக்கும் புல் இலை தழை கிழங்கு கனி தேன் முதலான இரைகளைத் தேடி உட்கொண்டும், மலையருவி ஆறு ஏரி குளங் கூவல் முதலியவற்றின் நீரைப்பருகியும், பசிதீர்ந்தபின் மரங்களின் அடியிலோ செடிகளின் நடுவிலோ மலைப் பிளவுகளின் இடையிலோ கிடந்துங் கவலையின்றி உறங்கிக் காலங்கழிக்கின்றன; மக்களுக்காவது உடுக்க ஆடை வேண்டும்; இச் சிற்றுயிர்களுக்கோ ஆடையும் வேண்டுவதில்லை; மழையில் நனையாமலும் பனியிற் குளிராமலும் வெயிலில் வெதும்பாமலும் அவ் வுயிர்களைப் பாதுகாக்கத் தடிப்பான தோலொடு அடர்த்தியான மயிரையுங் கம்பளிப் போர்வைபோல் அவைகளுக்கு இறைவன் கொடுத்திருக்கின்றான். வெப்பம் மிகுந்த நமது தமிழ்நாட்டிலுள்ள ஆடுமாடுகளுக்குக் குளிரின் துன்பம் மிகுதியாய் இல்லாமையால், அவைகளின் உடம்பின் மேல் அடர்ந்து நீண்ட மயிர்கள் இல்லை. ஆனால், வடக்கே இமயமலையிலும், அம் மலைச்சாரலில் உள்ள இடங்களிலும் போய்ப்பார்த்தால், அங்குள்ள ஆடுமாடுகளுக்கு அடர்ந்து நீண்ட மயிர்களிருத்தலைக் காணலாம். ஏனென்றால், அம் மலைநாடுகளில் தாங்கமுடியாத பனியுங் குளிரும் மிகுந்திருக்கின்றன; அவ்வளவு பனியிலுங் குளிரிலும் அவ்விலங்குகள் வெற்றுடம்பு உள்ளனவா யிருந்தால், அவை உடனே விறைத்து மாண்டுபோகும். ஆதலால், அவ் வாடுமாடுகள் அங்குள்ள பனியிலுங் குளிரிலும் மாண்டு போகாமல் அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கா

களை எல்லா இரக்கமும் உள்ள கடவுள் அவைகளின் உடம்பின்மேல், நீண்டு அடர்ந்த மயிரை வளரச் செய்திருக்கின்றான். ஆகவே, உணவின்பொருட்டும் உடையின்பொருட்டும் இருப்பிடத்தின் பொருட்டும் மக்களாகிய நாம் ஓயாமல் அடையுங் கவலையுந் துன்பமும் நம்மிற் றாழ்ந்த சிற்றுயிர்களுக்குச் சிறிதும் இல்லை. வேண்டும்போது இரைதேடித் தின்றும், உறக்கம் வந்தபோது உறங்கியும், ஆணும் பெண்ணுமாய்க் கூடித் தம் இனங்களைப் பெருக்கியும் அவைகள் கவலையின்றிக் காலங்கழிக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட சிற்றுயிர்களின் வாழ்க்கையையும், உணவுக்கும் உடுப்புக்கும் இருப்பிடத்திற்கும் அல்லும் பகலுமாய்ப் பாடுபட்டு, மனைவியாற் கணவனும், கணவனால் மனைவியும், பெற்றோராற் பிள்ளைகளும், பிள்ளைகளாற் பெற்றோர்களும், ஒரு குடும்பத்தாரால் அவர்களின் சுற்றத்தாரும், ஒரு சுற்றத்தாரால் அவர்களின் குடும்பத்தாரும், ஓர் ஊராரால் அவர்தம் அரசரும், ஓர் அரசரால் அவர்தம் ஊராரும் ஆக எல்லாருமாய்ப் பலவகைத் துன்பங்களுக்கு ஆளாகி நோயினுங் கவலையினும் இடையறாது உழன்று வருந்திவரும் மக்களாகிய நமது வாழ்க்கையையும் வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நமது துன்பவாழ்க்கையை விடச் சிற்றுயிர்களின் இன்பவாழ்க்கை எத்தனையோ மடங்கு சிறந்ததாய்க் காணப்படுகின்றதன்றோ? தம்மைப் படைத்த உண்மையான கடவுளை நினையாமல் நம்போன்ற மக்களைத் தெய்வமாக வணங்கியுந் தம்மையே தாம் பெரியராக நினைந்தும் வாழ்நாள் முதிராமுன்னமே கவலையாலும் நோயாலுங் கூற்றுவன் வாய்ப்பட்டு மடியும் நம் மக்கட்பிறவியை விட, இறைவனது பாதுகாப்பில் அடங்கிக் கவலையின்றி உயிர்வாழும்

விலங்கினங்களின் வாழ்க்கை சிறந்ததா யிருக்கின்றதன்றோ? அங்ஙனம் இருக்க, உண்ணல் உடுத்தல் உறங்கல் இன்புறுதல்என்னும் இவைகளாலேயே மக்கள்வாழ்க்கையானது சிறந்ததா யிருக்கின்றதென நினைப்போமாயின், அஃது அவ்வளவு பேதைமையாகக் காணப்படுகின்றது!

அப்படியானால், எல்லாப் பிறவிகளையும் விட மக்கட்பிறவியே சிறந்ததென்று அறிவுடையோர்களும் அவர் செய்துவைத்த நூல்களுஞ் சொல்வது ஏன்? என்றால், எந்தவகையில் மக்கட்பிறவியானது மற்றச் சிற்றுயிர்களின் பிறவியைவிட அங்ஙனஞ் சிறந்ததா யிருக்கின்றது என்பதை நாம் நன்கு ஆராய்ந்துபார்த்துத் தெளிதல்வேண்டும். மக்களாகிய நாம் பகுத்தறிவு உடையவர்களாயிருக்க, மற்றச் சிற்றுயிர்களோ அத்தகைய பகுத்துணர்வு உடையனவாய்க் காணப்படவில்லை. அதனாலேதான் நமது பிறவியானது மற்ற விலங்கின் பிறப்பைவிடச் சிறந்ததாகுமென்று அறிகின்றோம். விலங்குகளுக்கு இது நல்லது, இது தீயது என்று பகுத்துணர்தல் இயலாது. அவை வழக்கமாய்த் தின்னுந் தீனியையே உட்கொள்ளும்; பெரும் புதர்களிலும் மலைக்குகைகளிலும் மரநிழல்களிலுங் கிடந்தபடியே நாளைக் கழிக்கும்; இவற்றிற்குமேல் அவைகள் ஒன்றையும் அறியமாட்டா; மேன்மேல் இன்பத்தைப் பெருக்கும் வழிவகைகளும் அவை தெரிந்துகொள்ளல் முடியாது; பிற உயிர்களுக்கு நன்மையாவது இது, தீமையாவது இது என்றும் அவை அறிவதில்லை; இந்த உலகத்தில் நாம் ஏன் படைக்கப்பட் டிருக்கின்றோம்? இந்த உடம்பு ஏன் நிலையாயிருப்பதில்லை? சிறிதுகாலத்தில் இந்த உடம்பு அழிந்துபோக உயிர் எங்கே போகின்றது? இந்த உடம்பின் உறவால்வந்த பெற்றோரும் மனைவிமக்களும் உடன்

பிறந்தாரும் நேசரும் சுற்றத்தாரும் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கவும் இந்த உயிர் திடீரென்று இவர்கள் எல்லாரையும் விட்டு எங்கே போகின்றது? அப்படிப்போகும் உயிரை இவர்கள் ஒருவருந் தடுக்கமாட்டாதவர்களாய் அலறி வீழ்ந்து அழுவதேன்? எவராலுந் தடுக்கமுடியாத இந்தப் பிறப்பு இறப்புகளை வகுத்தவன் யார்? இவற்றை வகுத்தவனது நோக்கம் யாது? பெருந்துன்பத்துக்கு இடமான இப் பிறப்பு இறப்புகளை நீக்கும் வழியாது? என்று இங்ஙனமெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்க்கக் கூடிய உணர்ச்சியும், அவ்வுணர்ச்சியால் அடையத்தக்க பெரும்பயனும் விலங்குகளுக்குச் சிறிதும் இல்லை. மக்களாகிய நாமோ இவைகளையெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்த்து, அவ் வாராய்ச்சியால் வரும் பயனை அடையத்தக்க உயர்ந்த நிலையில் இருக்கின்றோம். கிடைத்தற்கு அரிய இவ் வுயர்ந்த நிலையில் இருந்தும், இவ் வுண்மைகளை ஆராய்ந்து பாராமல், விலங்குகளைப்போல உண்பதிலும் உறங்குவதிலுங் காலங்கழித்து, வகைவகையான உடைகளை உடுப்பதும், பளபளப்பான நகைகளைப் பூண்பதும், மினுமினுப்பான வண்டிகளிற் செல்வதும், நாளுக்குநாள் வளரும் புதுமைகளைக் காண்பதும், மேலுக்குமேல் எழும் பாட்டுகளைக் கேட்பதும், ஒன்றுக்குமேல் ஒன்று உயர்ந்த மணப்பண்டங்களை மோப்பதுங், கற்கக்கற்க இனிக்குங் கதைகளைக் கற்பதும் ஆகிய இவைகளே மக்கட்பிறவியினால் அடையத்தக்க பெரும்பயன்கள் என்று நம்மவர் நினைப்பார்களாயின், ஐயோ! அவர்கள் விலங்கினங்களினுங் கடைப்பட்டவர்கள் ஆவார்கள் அல்லரோ?

ஆதலால், நமக்கு அருமையாய்க் கிடைத்த பகுத்துணர்ச்சியை நாம் பலவகையான உயர்ந்த வழிகளிலும்

வளரச்செய்து அதனால் அழியாப் பெரும்பயனை அடைதல்வேண்டும். இதுவரையினுமே, பகுத்துணர்ச்சியால் நாம் அடைந்த பயன்களும் அடைந்துவரும் பயன்களும் அளவிடப்படா. நாவுக்கு இனிமையான பண்டங்களை நாளுக்குநாட் புதிது புதிதாகச் செய்யக் கற்றுவருகின்றோம்; கண்ணுக்கு அழகான உடுப்புகளையும் நகைகளையும் வகை வகையாகச் செய்வித்து அணிந்து வருகின்றோம்; பார்க்கப் பார்க்கக் கவர்ச்சி தரும் ஓவியங்களை (சித்திரபடங்களை) எழுதுவித்தும், பாவைகளைச் செய்வித்தும் அவற்றை நம்முடைய இல்லங்களில் வைத்துப் பார்த்துப்பார்த்து மகிழ்ந்து வருகின்றோம்; மேன் மாடங்களுள்ள மாளிகை வீடுகளையும், அவற்றைச் சூழ்ப் பசிய தோட்டங்களையும் அமைப்பித்து அவ் வீடுகளிற் களிப்புடன் குடியிருந்தும் அத் தோட்டங்களில் மனக் கிளர்ச்சியோடு உலவியும் வருகின்றோம்; புல்லாங்குழல், யாழ், முழவு முதலான இசைக்கருவிகளின் இனிய ஒலிகளையும், அவற்றொடுசேர்ந்து பாடுவார்தம் இசைப்பாட்டுகளையுங் கேட்டுப் பெருங்களிப்பு அடைந்து வருகின்றோம்; நறுமணங் கமழும் பலவகை மலர்களைச் சூடியும், அம் மலர்களிலிருந்துஞ், சந்தனக்கட்டை அகிற்கட்டை முதலியவற்றிலிருந்தும் பெற்ற நெய்யையுங் குழம்பையும் பூசியும் இன்புறுகின்றோம்; மிக மெல்லிய பஞ்சுகளாலும் பறவைகளின் தூவிகளாலும் அமைக்கப்பட்ட மெத்தைகளை வழுவழுப்பாகச் செய்வித்த தந்தக் கட்டில்களில் இடுவித்து, அவற்றின்மேற் படுத்து இனிது உறங்குகின்றோம். இன்னும், ஏவற்காரரால் வீசப்படும் வெட்டிவேர் விசிறிகளாலுங், தாமே சுழலும் விசிறிப் பொறிகளாலும் வெயிற்கால வியர்வையினையும் புழுக்கத்தினையும்

மாற்றி மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். திறமைமிக்க புலவர்க ளால் எழுதப்படும் புதியபுதிய கதைகளைப் பயின்று உள் ளங் களிக்கின்றோம். இங்ஙனமாக, நமக்குள்ள பகுத் துணர்ச்சியின் உதவியைக்கொண்டு நாளுக்குநாள் நாம் அடைந்துவரும் இன்பங்களை முற்ற எடுத்து முடித்து உரைக்கப் புகுந்தால் அவற்றிற்கு இவ் ஏடு இடங்கொள் ளாது.

மேலும், நமக்குள்ள பகுத்துணர்ச்சியின் மிகுதிக் குத் தக்கபடி நாம் மிகுந்த இன்பத்தை அடைந்துவருவ துடன், பகுத்துணர்ச்சியில் நம்மினும் எத்தனையோ மடங்கு உயர்ந்த அறிவுடையோர்களாற் புதிதுபுதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வரும் பொறிகளின் (இயந்திரங்க ளின்) உதவியால், நாம் எல்லையில்லாத இடர்க்கடலினின் றும் விடுவிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு நாளும் புது புது நலங்களை அடைந்து இனிதாக வாழ்நாளைக் கழித்து வருகின்றோம். நீராவிவண்டிகள் ஏற்படாத அறுபது எழு பது ஆண்டுகளுக்கு முந்தி நம் முன்னோர்கள் ஓர் ஊரி லிருந்து தொலைவிலுள்ள மற்றோர் ஊருக்குச் செல்லநேர்ந் தால் அப்போது அவர்கள் எவ்வளவு துன்பப்பட்டார்கள்! அக் காலங்களிற் செவ்வையான பாட்டைகள் கிடையா. இருந்த சில பாட்டைகளோ கல்லுங் கரடும் மேடும் பள் ளமும் நிரம்பிக், கால்நடையாய்ச் செல்வார்க்கும் மாட்டு வண்டிகளிற் செல்வார்க்கும் மிகுந்த வருத்தத்தையுங் காலக்கழிவினையும் பணச் செலவினையும் உண்டாக்கின. அப் பாட்டைகள் காடுகளின் ஊடும், மலைகளின்மேலும், பாலங்கள் இல்லா ஆறுகளின் நடுவுங் கிடந்தமையால், அவற்றின் வழிச் செல்வோர்கள் புலி கரடி ஓநாய் பாம்பு முதலான கொடுவிலங்குகளாலுங் கள்வர்களாலும் அலைக்

கப்பட்டுப் பொருளும் உயிரும் இழந்தும், பொருள் இழந்து அரிதாய் உயிர்தப்பியும் துன்புற்றார்கள்; வழியிடையே உள்ள ஆறுகளில் வெள்ளங்கள் வந்துவிட்டால், ஓடம் விடுவார் இல்லாதபோது, அக் கரையில் வந்து சேர்ந்தார் அங்கேயும் இக்கரையிற் போய்ச் சேர்ந்தார் இங்கேயும் அக், வெள்ளம் வடியும் நாட்கள் வரையிற் கவலையொடு காத்திருந்தார்கள்.

கடலாற் சூழப்படாத நாடுகளில் இருப்பவர்களே இங்ஙனம் ஓர் ஊரிலிருந்து தொலைவிலுள்ள பிறிது ஓர் ஊர்க்குச் செல்ல இத்தனை துன்பங்களை அடைந்தார்களென்றால், கடல்சூழ்ந்த இலங்கையில் உள்ளவர்களும், பெருங் கடல்களுக்கு அப்பால் உள்ள கடாரம் (பர்மா), சாவகம் (ஜாவா), சீனம், பாதளம் (அமெரிக்கா) முதலான நாடுகளிலிருந்த மாந்தர்களும் இப் பரதநாட்டுக்கு (இந்தியாவுக்கு)வரவும் இங்குள்ள மாந்தர்கள் அவ்வயல் நாடுகளுக்குச் செல்லவும் எவ்வளவு துன்பப்பட்டிருக்க வேண்டும்!

அக் கொடிய துன்பங்களுக்கு அஞ்சியே, முற்காலத்திலிருந்த முன்னோர்களிற் பெரும்பாலார் ஓர் ஊரிலிருந்து தொலைவிலுள்ள மற்றோர் ஊருக்குச் செல்வதில்லை. முழு வறுமையாற் பசித்துன்பந் தாங்கமாட்டாதவர்களே தாம் இருந்த ஊரைவிட்டு, வேறு வளஞ்சிறந்த ஊர்களைத் தேடிச்சென்றனர். மற்றையோர் தாந்தாம் இருந்த இடங்களிலேயே தத்தமக்கு வேண்டிய உணவுப் பண்டங்களைப் பயிர்செய்துகொண்டு பெரும்பாலும் வறுமையிலேயே காலங்கழித்தனர்.

அக்காலத்தில், ஓர் ஊரில் உண்டாக்கப்பட்ட பண்டங்கள், பிறிதொரு சிறிய ஊர்க்குச் செல்வதில்லை. காவி

ரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர், மதுரை, கரூர் முதலான பெரிய தலைநகர்கள் சிற்சிலவற்றிற்கே அயலூர்களில் ஆக்கின பண்டங்கள் விலைப்படுத்தவரும். நிரம்பப் பாடுபட்டு அப் பண்டங்களை அந் நகரங்களிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கவேண்டி யிருத்தலால், வணிகர்கள் அவைகளை மிகுந்த விலைக்கு விற்றனர்; கடல் தாண்டி யுள்ள நாடுகளில் ஆக்கின அரும்பண்டங்கள் கப்பல்களின் வழியாக வரவேண்டி யிருந்தமையாலும், அக்காலத்துப் பாய் கட்டிக் கப்பல்கள் கடலிலுள்ள சுழல்களுக்கும் அங்கே வீசுஞ் சூறைக்காற்றுகளுக்குந் தப்பிப்பிழைத்துச்சென்று அயல்நாடுகளிற் கிடைத்த அவ் அரும்பண்டங்களை ஏற்றிக்கொண்டு திரும்பி இங்குவந்து சேரப் பல திங்களும் பல ஆண்டுகளுங் கடந்துபோனமையாலும் அவ் அரும் பண்டங்களை மிக உயர்ந்த விலைக்கு விற்பனை செய்தார்கள். அதனால், மிகச் சிறந்த செல்வர்களாய் உள்ளவர்களே அவ் வுயர்ந்த பண்டங்களை வாங்கத் தக்கவராய் இருந்தார்கள். மற்றவர்களெல்லாரும் அவைகளை வாங்குதற்கு ஏலாமல் அவற்றைப் பார்த்துப் பார்த்து ஏமாந்தனர்.

இவைகளே யன்றி, அக் காலத்தில் இன்னும் ஒரு பேரிடர் இருந்தது. ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாமல் மிகவும் எட்டியிருந்த ஊர்களில் மழைபெய்யவேண்டுங் காலத்திற் செவ்வையாக மழைபெய்யாமல் மறுத்து விட்டால், அவ் வூர்களின் விளைபொருள்கள் விளைவு குறைந்து பஞ்சத்தை உண்டாக்கின. விளைந்த ஊர்களிலுள்ள உணவுப் பொருள்களை விளையாத ஊர்களுக்கு விரைவிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்க எளிதான வழி அக்காலத்தில் இல்லை; அதனாற் பஞ்சம் நேரிட்ட ஊர்களி

இருந்த குடிமக்கள் அங்கங்கு இருந்தபடியே கணக்கின்றி மாய்ந்தனர்.

ஆனால், இக்காலத்திலோ முற்கூறிய துன்பங்களெல்லாம் ஒழிந்தன. எதனாலென்றால், பகுத்துணர்ச்சியிற் சிறந்த ஜேம்ஸ்வாட் என்னும் ஒரு துரைமகன் நீராவியின் வல்லமையைக் கண்டுபிடிக்க, அவனுக்குப் பின் வந்த ஆங்கில அறிஞர் பலர் அந் நீராவியைக் கொண்டு வண்டிகளையுங் கப்பல்களையும் இடர் நேராமல் மிகுவிரைவாக ஓட்டத்தக்க முறைகளைத் தெரிந்துகொண்டதனாலேயாம். ஆறு திங்கள் அல்லது ஓர் ஆண்டு மாட்டுவண்டியிற் சென்று சேரவேண்டும் ஊர்களை, இப்போது நீராவி வண்டியில் ஏறி நாலைந்து நாட்களிற் போய்ச் சேர்கின்றோம்; முன்னே ஐந்நூறுரூபா ஆயிரரூபா செலவழித்துக் கொண்டுபோய்ச் சேரவேண்டிய இடங்களை, இப்போது நாற்பது, ஐம்பதுரூபாச் செலவோடு போய்ச் சேர்கின்றோம். முன்னே வழியின் இடக்காலுங், கொடிய விலங்குகளாலுந், தீய கள்வர்களாலும் நேர்ந்த இடுக்கண்களெல்லாம் இப்போது இல்லையாயின. பெருங் கடல்களைத் தாண்டிச் செல்லவேண்டிய நாடுகளை யெல்லாம் நீராவிக் கப்பல்களின் வழியாய்க் குறித்தகாலத்திற் சுருங்கிய செலவில் இனிதாய்ப்போய்ச் சேர்கின்றோம். அந் நாடுகளிலுள்ள அருப்பண்டங்களை யெல்லாம் நாமிருக்கும் நாடுகளுக்கும், நம்நாட்டிலுள்ள விளைபொருள்களை அந் நாடுகளுக்குமாக ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்து, குறைந்தவிலைக்கு அவைகளைக் கொண்டுங் கொடுத்தும் வருகின்றோம். பிறநாடுகளிற் புதியன புதியனவாக ஆக்கப்பட்டுவரும் நேர்த்தியான அரும்பண்டங்களைச் செல்வர்களேயன்றி, ஏழைமக்களும் வாங்கத்தக்கபடி அவை

கள் குறைந்தவிலைக்கு விற்பனை செய்யப்படுகின்றன. அது மட்டுமோ! ஒரு நாட்டில் மழை பெய்யாது பஞ்சம் வந்தால், அயல்நாடுகளில் விளைந்த உணவுப் பண்டங்களை ரோவி வண்டிகளாலும், நீராவிக் கப்பல்களாலும் உடனுக்குடன் அங்கே கொண்டுவந்து சேர்ப்பித்து அங்கு உள்ள பஞ்சத்தைத் தீர்த்துப், பல்லாயிரம் மக்களை உயிர் பிழைக்கச் செய்கின்றார்கள். இவைபோலவே இன்னும் எண்ணில் அடங்காத எத்தனையோ நலங்க ளெல்லாம், பகுத்துணர்ச்சியிற் சிறந்த ஆங்கிலப் பேர் அறிவாளிகள் கண்டுபிடித்த நீராவிப் பொறிகளால் நாம் அடைந்துவருகின்றனம் அல்லமோ?

இவைமட்டுமோ, இலங்கையில் உள்ளவர்கள் இந்தியாவில் இருப்பவர்களோடும், இந்தியாவில் உள்ளவர்கள் இலங்கையி லிருப்பவர்களோடும், ஒரு வீட்டுக்குள் இருப்பவர்களைப்போற் பேசிக்கொள்வதற்கு வாய்த்திருக்கும் வியப்பான வசதியை எண்ணிப்பாருங்கள்! இஃது எதனால் வந்தது? மின்வடிவின் இயக்கத்தையும், அதனைப் பயன்படுத்தும் முறைகளையும் ஆங்கில அறிஞர்கள் தமது பகுத்துணர்ச்சியின் நுட்பத்தாற் கண்டு பிடித்தமையால் அன்றோ? இலங்கையில் இருப்பவர்கள் இந்தியாவிலிருக்குந் தம் நண்பர்கட்குச் செய்திகள் தெரிவிக்க வேண்டுமானாலும் இந்தியாவிலிருப்பவர்கள் இலங்கையிலிருக்குந் தம் நண்பர்கட்குச் செய்திகள் தெரிவிக்க வேண்டுமானாலும் அவர்கள் அவற்றை ஒரு கடிதத்துண்டில் எழுதி மின்கம்பிச்சாலைக் கனுப்பி, அதற்குரிய சிறு கூலிக் காசையுங் கொடுத்துவிட்டால், ஒருமணி நேரத்தில் இந்தியாவி லிருப்பவர்க்கோ இலங்கையி லிருப்பவர்க்கோ அச் செய்திகள் உடனே தெரிவிக்கப்படு

ர்றன; அடுத்த மணிநேரத்தில் அவற்றிற்கு மறுமொழியும் வருகின்றது. இந்தப்படியாகவே, இந்தியா இலங்கைக்கு ஆறாயிரம் மைல் எட்டியுள்ள ஜீனூ முதலான இடங்களுக்குஞ் சில மணிநேரத்திற் செய்திகள் தெரிவித்தலும், ஆங்காங்குள்ள செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளுதலும் ஒவ்வொரு நொடிப்பொழுதும் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆறாயிரமைல் எண்ணாயிரமைல் அகன்றுள்ள நாடுகளுக்கெல்லாம், இங்ஙனம் முற்காலத்திற் செய்திகள் அனுப்புதல் முடியுமா? சிறிதும் முடியாதே. இவ்வளவு வசதிகளும் எதனால் வந்தன? ஆங்கில அறிஞர்கள் இடைவிடாது தமது பகுத்துணர்ச்சியைப் பயன்படுத்தி மின்வடிவு முதலான கட்புலனாகா நுண்பொருள்களின் இருப்பையும் வலிமையையும் இயக்கத்தையும் பயனையுங் கண்டுபிடித்தமையால் அன்றோ?

இன்னும் ஒரு புதுமையைப் பாருங்கள்! ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் இருந்த நம் முன்னோர்களிற், பட்டமரமுந் தளிர்க்கக் கேட்ட பறவைகளும் மயங்க இன்னிசை பாடுவதில் வல்லவர்கள் எத்தனையோ பெயர் இருந்தார்கள்! ஆனால், அவர்கள் இறந்ததும், அவர்களின் தேன்போன்ற குரலும் அவர்கள் இயற்றிய இனிய பாட்டுகளும் அவர்களொடு கூடவே இறந்துபோய்விட்டன! அவற்றை நாம் மறுபடியுஞ் செவி கொடுத்துக் கேட்பது இனி எக்காலத்தும் இயலாது! ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டிருந்தோரின் நிலை அவ்வாறாய் முடிய, இந்த ஒரு நூற்றாண்டுக்குள் நாம் பிறப்பதற்கு முன்னிருந்த இசைவல்லோர்களின் நிலை அங்ஙனம் நாம் வெறாமி வருந்தத்தக்கதாய் முடிந்துபோகவில்லை. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்து முக்கனியினுங் கற்கண்டி

னும் இனிக்கப் பாடிய பாவாணர்கள் இவ்வுலகவாழ்வை நீத்துப் போனாலும், அவர்களுடைய அருமைக் குரல் ஒலியும், அவர்கள் பாடிய இன்னிசைப் பாட்டுகளும் நம்மைவிட்டு நீங்கிப் போகவில்லை. எப்படியென்றால், அமெரிக்கா தேசத்திற் பகுத்தறிவிற் சிறந்து விளங்கும் எடிசன் என்னுந் துரைமகனார் ஆக்கிய ஒலியெழுதி (Gramophone) என்னும் பொறியானது, அப் பாவாணர்கள் பாடிய இன்னிசைப் பாட்டுகளையும் அவர்களுடைய இனிய குரலொலிகளையும் அப்படியே பாடிக்காட்ட, அவைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு நாம் வியந்து மகிழ்கின்றனம் அல்லமோ? அவ் இசைவாணர்கள் இறந்துபோயினும், அவர்கள் பாடிய இசைகள் இறந்துபோகாமல், நாம் திரும்பத்திரும்பக் கேட்டு மகிழும்படி பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன அல்லவோ? இதுமட்டுமா! எந்தெந்தத் தேயத்தில் எந்தெந்த மொழியில் எவ்வெப் பாட்டுகளை எவ்வெவர் எப்படியெப்படிப் பாடுகின்றனரோ, அவ்வப்படியே அப் பாட்டுகளையெல்லாம் நாம் இருந்த இடத்திருந்தே கேட்டு இன்புறும் பெரும்பேற்றை இவ்விசைக் கருவியானது நமக்குத் தந்திருக்கின்றதன்றோ? இத்தகை இன்பமும் நாம் எளிதில் அடையலானது எதனால்? எடிசன் என்னுந் துரைமகனார் தமது பகுத்துணர்ச்சியைச் செலுத்தி எவ்வளவோ அரும்பாடுபட்டு இவ் இசைக்கருவியைக் கண்டுபிடித்ததனாலன்றோ? அவர் தமது பகுத்துணர்வினைப் பயன்படுத்தாமல், மற்ற மக்களைப்போல் உண்பதிலும் உடுப்பதிலும் உறங்குவதிலுந் தமது காலத்தைக் கழித்திருந்தனராயின், நாம் அவ்வருமந்த இசைக் கருவியைப் பெறுதலும், நம்முன்னோர்களின் தித்திக்குஞ் சுவைப்பாட்டுகள், அயல்நாட்டு இசைவாணரின் பலதிற

ப்பாட்டுகள் என்னும் இவைகளைக் கேட்டு மகிழ்தலும் இயலுமோ?

இன்னும் பாருங்கள்! நாம் படிக்கும் புத்தகங்களையும், அவ்வவ்வூர்களில் நடக்குஞ் செய்திகளை யறிவிக்கும் புதினத்தாள்களையும் அச்சுப்பொறிகள் சிறிதுநேரத்தில் ஆயிரக்கணக்காக அச்சுப் பதித்து நமக்குக் குறைந்த விலைக்குத் தருகின்றன. அச்சுப்பொறிகள் இல்லா முன்நாளிலோ இவ்வளவு எளிதாக நாம் விரும்பிய அரிய பெரிய நூல்களைப் பெற்றுக் கற்றுத் தேர்ச்சி அடைதல் எலாது. பழைய நாட்களில் ஓர் ஊரிற் சிற்சிலரே கற்றவராய் இருப்பர். அவர்கள் தாம் கற்கும் நூல்களைப் பனையேடுகளிற் பாடுபட்டு எழுதிக் கருத்தாய் வைத்திருப்பர். அவர்கள் தம்மிடம் கல்விகற்கவரும் மாணக்கர் சிலர் மட்டுந் தம்மிடத்துள்ள ஏட்டுச்சுவடிகளைப் பார்த்துச் சிறிது சிறிதாய் எழுதிக்கொள்ளும்படி அவர்க்குக் கொடுப்பார்களே யல்லாமல் எல்லாரும் பெற்றுப் பயிலும்படி அவ்வேட்டுச் சுவடிகளை எல்லார்க்கும் எளிதிற் கொடார். அல்லது அப்படிக் கொடுத்தாலுங்கூட ஓர் ஏட்டுச்சுவடியில் எழுதப்பட்டிருக்கும் ஒரு நூலை ஒரேகாலத்திற் பற்பலர் எப்படி எடுத்துக் கற்கமுடியும்? மேலும், தமிழ்மொழியில் உள்ள சிறந்த நூல்கள் பலவும் ஓர் ஊரில் உள்ள கற்றவர் சிலரிடத்தில் ஒருங்கே காணப்படுவதும் இல்லை. ஓர் அருமையான நூலைக் காணவேண்டுமானல் எத்தனையோ ஊர்களுக்குப்போய் அலைந்துதிரிந்து தேடிப் பார்க்கவேண்டும்; இப்படித் தேடித்திரிவதற்கு எவ்வளவு நாட்கள் செல்லும்! எவ்வளவு பொருள் செலவாகும்! எவ்வளவு பாடும் உழைப்பும்வேண்டும்! இத்தனை இடர்ப்பாடுகள் இருந்தமையினலேயே பழையகாலத்திற் கற்ற

வர்.தொகை மிகுதியா யில்லை; கல்வி பரவவும் இல்லை; வளரவும் இல்லை. ஆனால், இக்காலத்திலோ வெள்ளைக்காரர் கண்டுபிடித்த அச்சுப்பொறிகளின் உதவியாற் பலவேறு நூல்களும் பலவேறு புதினத்தாள்களும் ஒவ்வொரு நொடியுங் கோடிகோடியாக அச்சிற்பதிக்கப்பட்டு உலகமெங்கும் பரவிக்கொண் டிருக்கின்றன. இதனால், ஒருவளவு ஏழையாயிருப்பவர்களுஞ் சிறிதுபொருள் செலவு செய்து தமக்கு வேண்டிய நூல்களை எளிதில் வாங்கிக் கற்றுக் கல்வியில் தேர்ச்சிபெறுகின்றார்கள். இதனாற் கல்வியானது எங்கும் பரவுகின்றது; கற்றவர் தொகை மிகுதிப்படுகின்றது; நாகரிகம் எங்கும் பெருகி யெங்கும் அறிவுமணங் கமழ்ந்து இன்பவொளி வீசுகின்றது. இத்தனைப் பெரும்பேறுகளுங் காக்ஸ்டன் (Caxton) என்னும் வெள்ளைக்கார அறிஞர் தமது பகுத்துணர்வினைப் பயன்படுத்தி அச்சுப்பொறியைக் கண்டுபிடித்தமையால் விளைந்தவைகள் அல்லவோ?

இன்னும் இங்ஙனமே வெள்ளைக்கார துரைமக்கள் அல்லும் பகலுந் தமது அறிவைச்செலுத்தி இதுகாறும் கண்டுபிடித்திருக்கும் பொறிகளால் இதுகாறும் விளைந்த, விளைந்திருக்கின்ற நலங்கள் அளவுக்கு அடங்கா. அவர்கள் இவ்வளவிலே ஓய்துவிடாமல், இன்னுந் தமது உணர்வினைப் பலதுறைகளிற் செலுத்தி இன்னும் பல புதுமைகளை நாடோறுங் கண்டறிந்து வருதலால் இன்னும் உலகத்தில் உள்ள மக்களுக்கு வரப்போகும் நலங்கள் இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன! அவையெல்லாம் இப்போது யாரால் அளவிட்டுச் சொல்லமுடியும்! ஆகவே, பகுத்துணர்ச்சியைப் பெற்ற மக்களாகிய நாம், விலங்கினங்களைப்போல் வீணே உண்டு உறங்கி இன்புற்றுக்

காலங் கழித்தலிலேயே கருத்தைச் செலுத்திவிடாமல், அப் பகுத்துணர்ச்சியைப் பெற்ற நம்மிற் சிலர், அதனை மிக நன்றாய்ப் பயன்படுத்தி அதனாற் பல புதுமைகளையும் அவற்றாற் பல சிறந்த இன்பங்களையுங் கண்டறிந்து, அவ்வாற்றால் தாமும் பயன்பெற்று மற்றையோரையும் பயன்பெறச்செய்து வருதல்போல, நாமும் அவ்வுணர்ச்சியினை மேலும் மேலும் பயன்படுத்தி இன்னும் மேலான இன்பங்களை அடையக் கடமைப்பட் டிருக்கின்றோம் அல்லமோ? ஆகையால், அடுத்த கட்டுரையில் மக்கட்பிறவியைப் பெற்ற நாம் நமது பகுத்துணர்ச்சியைக் கொண்டு இன்னும் அடையவேண்டிய ஒரு சிறந்த பொருளைப் பற்றிப் பேசுவாம்.

தமிழ்த்தாய்

“கண்ணுதற்பெருங்கடவுளுங்கழகமோடமர்ந்து
பண்ணுறத்தெரிந்தாய்ந்தஇப்பசுந்தமிழ்ஏனை
மண்ணிடைச்சிலஇலக்கணவரம்பிலாமொழிபோல்
எண்ணிடைப்படக்கிடந்ததாஎண்ணவும்படுமோ”
= திருவிளையாடற்புராணம்.

தமிழராகிய நாம் நாடோறும் பேசிவருந் தாய்மொழி
தமிழேயாகும். நாம் சிறு குழவியாய் இருந்தபோது
நம் அன்னையின் தீம்பாலைப் பருகிப் பசிதீர்ந்து அவள்
மடியிற்கிடக்க, அவள் நம்மைக்கொஞ்சி முத்தம்வைத்து
நம்மைப் பாராட்டிப் பேசியது தமிழ்மொழியி லன்றோ?
சிறு குழந்தையாய் இருந்த அந்தக் காலந்தொட்டு மறுபடி
யும் நாம் இந்த உலகைவிட்டு அகன்றுபோகும் வரை
யில் நம் தாய் தந்தையரோடும் உடன் பிறந்தவரோடும்
மனைவி மக்களோடும் நம்நாட்டில் உள்ளவரோடும் நாம்
ஊடாடி உறவாடிப் பேசுவதும் நம தருமைத் தமிழ்
மொழியி லன்றோ? இங்ஙனம் நமது உயிரோடும் உடம்
போடுங் கலந்து, நமதறிவைத் தன் வண்ணம் ஆக்கிக்,
கனாக்காணுங் காலத்துங் கனாவுலகில் உள்ளவரோடு நாம்
பேசுகையில் அப் பேச்சோடும் உடன்வந்து நிற்பதாய்க்
கிளர்ந்து விளங்குவது நமது இனிய செந்தமிழ்மொழி
யேயாய் இருத்தலின், நமதுயிர் இவ் வுலகவாழ்வைத்
துறந்து மறுமையுலகிற் சென்று உலவும்போதும் நமக்கு
உற்றதுணையாய் நம்மோடு உடன்வந்து நிற்பது தமிழ்

மொழியே யாகுமென்பது தெளிவாகப் பெறப்படுகின்ற தன்றோ? இவ்வாறு இம்மை மறுமை யிரண்டினும் நமது உயிர்க்கு உற்ற துணையாய் இருந்து உதவுவது தமிழ் மொழி ஒன்றுமே யாகையால், நடுவே நாம் கற்கும் ஆங்கிலம் ஆரியம் முதலான மொழிகள் அதுபோல் நமக்கு எப்போதும் உதவியுந் துணையுமாய் இருந்து பயன்பட மாட்டா என்றுணர்க.

நமது வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகவும், வேறுசில காரணங்களுக்காகவும் ஆங்கிலம் ஸம்ஸ்கிருதம் முதலான மற்ற மொழிகளை நாம் வருந்திக் கற்கவேண்டுவது கட்டாயமாய்த் தோன்றினும், இவற்றின்பொருட்டு நமது இனிய செந்தமிழை மறப்பதும், அதனைப் பயிற்சி செய்யாமற் கைவிட்டிருப்பதும் நமதுயிரையே நாம் அழிப்பதாய் முடியும். அழகுமிக்க செந்தாமரைமலரின் செந்நிறத்தையும் அதில் துளும்பி வழியுங் கொழுந்தேனையும் அகற்றிவிட்டு, அவற்றிற்கு மாறாய் அதற்கு மஞ்சள் நிறத்தை யூட்டிச் செங்கழுநீர் மணத்தைப் புகுத்திக் கற்கண்டின் நீரைச் சொரிந்து வைப்பேன் என்று ஒருவன் அதன் இயற்கையை மாற்றப் புகுந்தால் அது கைகூடாமல் அத் தாமரை மலர் அழிந்துபோவது போல, மற்றமொழிகளும் இனிய சொல்லுஞ் சிறந்த பொருளும் உயர்ந்த பயனும் உடையனவாய் இருந்தாலும், தமிழின் நிறமும் அதன் பொருளின் மணமும் அதன் சுவையின் தேனும் இயல்பாகப் பொருந்தப்பெற்ற நமதுயிரை அவ் வியற்கையினின்றும் மாற்றி அம் மற்ற மொழிகளின் தன்மையை அதற்கு ஏற்றினால் அது தன் றன்மை இழந்து அழிந்துபோகும். தமிழ் முதலான மொழிகளுள் ஒன்றையேனும் அல்லது இரண்டு மூன்றையேனுந் தமது

குழந்தைப்பருவந்தொட்டுப் பேசிவருபவர், தாம் பேசும் அவ் இயற்கை மொழிகளையே மேலும் மேலுங் கற்றுத் தமது அறிவை வளம்படுத்தாமல் அவற்றைக் கைவிட்டு முற்றும் புதியவான ஆங்கிலம் ஆரியம் முதலான மொழிகளையே பழகி வருவாராயின் அவர் நீண்டநாள் உயிர் வாழார். இதனாலன்றோ, தமிழைக் கைவிட்டு ஆங்கிலம் ஆரியம் முதலியவற்றையே கற்றுப் பழகும் நம் நாட்டவர் பலர் முப்பது அல்லது நாற்பது ஆண்டுக்குட் பல வகை நோய்களாற் பிடிக்கப்பட்டு மாய்ந்துபோகின்றனர்! தன்னியுர்கையில் வலுப்பட்டுநில்லாத ஒரு தூணின் மேற் பெருஞ் சுமைகளை ஏற்றினால் அவற்றைத் தாங்காமல் அது முறிந்து விழுவதுபோலத், தமக்குரிய மொழியைக்கற்று வலிவுபெறாத ஒருவனது அறிவின்மேல் வேறு மொழிகளை ஏற்றினால் அவற்றைத் தாங்கமாட்டாமல் அது பழுதுபட்டுப் போமன்றோ? தாய்ப்பால் நிரம்ப வுண்டு வளர்ந்த பிள்ளை ஆண்டு முதிர முதிர அரியபெரிய முயற்சிகளை யெல்லாம் எளிதிற்செய்து நீண்டநாள் உயிர்வாழ்தல் போலத் தமிழ்ப்பால் உண்டு வளர்ந்தவர் எத்தகைய மொழிகளையும் வருத்தமின்றிக் கற்று நெடுநாள் உயிர் வாழ்ந்திருப்பர். தமிழொடு மற்ற மொழிகளையுங் கற்றவர் நீண்டகாலம் உயிர்பிழைத்திருத்தலுந், தமிழைவிட்டு அயல் மொழிகளை மட்டும் பயிலுகின்றவர் விரைவில் உயிர் மாளுதலும் இயற்கையாய் நிகழ்தலைக் காண்பவர்களுக்கு நாம் கூறும் இவ்வுண்மை நன்கு விளங்கும்.

அறிவிற் சிறந்தவரான ஆங்கில நன்மக்கள் தமக்கு இயற்கையில் உரிய ஆங்கிலமொழியை நன்றாகக் கற்ற பிறகுதான் வேறு மொழிகளைக் கற்கின்றார்கள்; தமது மொழியைக் கல்லாமல் வேறு மொழிகளைச் சிறிதுங் கற்

கிவே மாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த பழக்கம் அவர்களிடத்தில் இருப்பதனலேதான் அவர்கள் தமது மொழியில் நிகரற்ற புலமையுடையராய் இருப்பதோடு, தாம் கற்கும் வேறு மொழிகளிலும் வல்லவராய்ச் சிறந்து விளங்கி நீண்டநாள் உயிர்வாழ்ந்து உலகத்திற்கு அளவிறந்த நன்மைகளையெல்லாம் விளைவித்து வருகின்றார்கள். நம்மவர்களோ தமக்குரிய செந்தமிழ்மொழியைச் சிறிதுங் கல்லாமலுஞ், சிறிது கற்றுந் தமிழ் நூற் பயிற்சி நன்கு நிரம்பாமலும், வயிற்றுப் பிழைப்பிற்குரிய ஆங்கிலம் முதலான அயல்மொழிகளையே மிகுந்த பொருட் செலவு செய்து, பல ஆண்டுகள் அல்லும் பகலும் உழைத்துக் கற்றுக்கொள்ளுகின்றார்கள். கற்றும் ஏன்! நம் தமிழ் நாட்டிற் குரிய தென்னங்கன்றைப் பெயர்த்துக் கொண்டு போய்ப் பனிமிகுந்த ஆங்கிலநாட்டில் வைத்தால் அஃது அங்கே வளராமல் அழிந்துபோவது போல், நமது செந்தமிழைவிட்டு மற்றமொழிகளையே தம் காலமெல்லாங் கற்ற அவர் அதனால் வலிவிழந்து மெலிந்து விரைவில் உயிர் துறக்கின்றனர்! ஐயோ! வயிற்றுப் பிழைப்புக் கென்றே முழுதுங் கற்ற மற்றமொழி அவரது பிழைப்புக்கே இடையூறு விளைத்துவருதலை நம்மவர் அறியாமல் வரவரத் தமதுவாழ்வில் அருகிப்போவது நினைக்குந்தோறும் நமதுள்ளத்தை நீராய் உருக்குகின்றது! இந்நிலைமையைச் சிறிதாயினுங் கருதிப்பார்ப்பவர்கள் நமது தமிழ்மொழிப்பயிற்சி நம் உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத அருமருந்தா மென்பதை உணராமற் போவரோ.

இது மட்டுமோ, இத் தென்னாட்டின்கண் நமது தமிழ்மொழியானது இருநூற்று மூன்று இலட்சத்துத் தொண்ணூற்றையாயிரம் பெயர்களாற் பேசப்பட்டு வரு

கின்றது. இத் தென்னாட்டில் மட்டுமே யன்றி, இலங்கையிலும் பர்மாவிலும் சிங்கப்பூர் பினாங்கு முதலான மலாய் நாடுகளிலும், மோரீசு தென்னப்பிரிக்கா முதலான இடங்களிலும் நமது தமிழ்மொழியைப் பேசுவோர் பெருந்தொகையா யிருக்கின்றார்கள். இவ்வளவு பெருந்தொகையாய் உள்ள தமிழ்மக்க ளெல்லாரும் அறிவிலும் நாகரிகத்திலும் உயர்ந்து விளங்க வேண்டுமாயின், அவர்கள் தமக்குத் தெரிந்துள்ள தமிழ்மொழியின் வழியாகவே அங்ஙனம் ஆகல்வேண்டும். மிகுந்த பொருட்செலவுங் காலக்கழிவும் வருத்தமுமின்றி அவர்களைக் கல்வியில் வல்லவராக்குதற்கு இசைவான இந்த எளிய முறையை விடுத்து, அவர்கட்குப் புதுமையாக ஆங்கிலம் ஆரியம் முதலான சொற்களைக் கற்பித்து அவர்களை உயர்த்தல் வேண்டுமென்று நினைப்பவர் ஒரு காலத்துந் தம் மெண்ணத்தை நிறைவேற்ற மாட்டார். ஆதலால், நம் தமிழ்மக்களை உண்மையாகவே முன்னேற்ற வேண்டுமென்னும் எண்ணம் உடையவர்கள், அவர்களுக் குரிய தமிழ்க் கல்வியின் வாயிலாகவே அதனைச் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். மற்றமொழிகளில்நாடோறும் புதியனவாய் வெளிவரும் அரும்பொருள்நூல்களை யெல்லாந் தமிழில் மொழிபெயர்ப்பித்துக் கற்பிக்கத் தலைப்பட்டால், இப்போது பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குமேல் ஆங்கிலமொழியை மிக வருந்திக் கற்று ஒருவர் தெரிந்து கொள்ளும் பொருள்க ளெல்லாம், நமது செந்தமிழ் மொழியில் ஏழெட்டு ஆண்டுகளில் இன்னுஞ் செவ்வையாகக் கற்றுத் தேறலாம். ஆங்கிலம் ஆரியம் முதலிய மொழிகளில் அவர் எவ்வளவுதான் கற்றுத் தேறினும், தாம் அம் மொழிகளில் அறிந்த பொருள்களைத் தமிழ்

மக்கள் எல்லார்க்கும் புலப்படும்படி எடுத்துச் சொல்லிப் பயன்படுத்தல் இயலாது; தமிழ்கற்றவரோ தாம் அறிந்தவைகளைத் தமிழ்மக்களெவர்க்கும் நன்கு விளங்கும்படி எடுத்துச் சொல்லிப் பெரிதும் பயன்படுவர். இதனால் தமிழ்நாட்டவர் தமிழ்கற்பதொன்றே தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படுவதற்கு ஏதுவாம் என்க.

இனி, எழெட்டு நூற்றாண்டுகளாய்ப் புதிது முளைத்தெழுந்து இப்போது ஆங்காங்கு வழங்கிவரும் பலவேறு மொழிகளையும் போல்வதன்று நமது தமிழ்மொழி; இஃது இன்ன காலத்திலேதான் தோன்றியதென்று எவராலுங் கட்டுரைத்துச் சொல்லமுடியாத பழமையுடையதாய், இத்தனை காலமாகியுந் தனது இளமை சிறிதுங் குன்றாதாய் உலாவி வருகின்றது. தமிழைப் போலவே பழமையுடையன வென்று சொல்லத் தக்க ஆரியம் கிரேக்கு இலத்தீன் ஈபுரு அராபி சீனம் முதலான பல தேய மொழிகளெல்லாம் இப்போது உலகவழக்கில் இன்றி இறந்தொழிய, நம் செந்தமிழ்மொழி ஒன்றுமே எல்லாம்வல்ல இறைவனைப்போல் என்றும் இறவாத இளமைத்தன்மை வாய்ந்து இலங்குகின்றது. இவ்வுண்மையை, மனோன்மணீயத்தில்,

"பல்லுலகும்பலவுயிரும்படைத்தளித்துத்துடைக்
கினுமோர், எல்லையறுபரம்பொருள்முன்னிருந்த
படியிருப்பதுபோற், கன்னடமுங் களிதெலுங்
குங் கவின்மலையாளமுந்துளுவும், உன்னுதரத்
துதித்தெழுந்தே ஒன்றுபல ஆயிடினும், ஆரி
யம்போல் உலகவழக்கழிந்தொழிந்து சிதையா
வுன், சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயன்மறந்து
வாழ்த்துதுமே"

என்று வந்த தமிழ்த்தாய் வணக்கச் செய்யுளிலுங் கண்டு கொள்க.

¶ பழைமையில் இதனோடு ஒத்த ஆரியம் முதலான மொழிகளெல்லாம் இறந்தொழியவும், இதுமட்டும் இன்னும் இளமையொடு விளங்குவது எதனால் என்றால்; தமிழ் அல்லாத மற்ற மொழிகளில் எல்லாம் மக்கள் இயற்கைக்கு மாறான உரத்த ஓசைகளும் பொருந்தா இலக்கண முடிபுகளுங் காணப்படுதலால் அவை வழங்குதற்கு எளியனவாய் இல்லாமல் நாளடைவில் மாய்ந்துபோகத், தமிழில் இயல்பாற் பிறக்கும் அமைந்த இனிய ஒலிகளும் மிகவும் பொருத்தமான இலக்கண முடிபுகளும் இசைந்து, இது படித்தற்கு எளியதாய் இருத்தலினாலேயே அங்ஙனம் இஃதின்னும் இளமை குன்றாமல் நடைபெறுகின்றதென்று உணர்ந்துகொள்க. 'க்ருதம்' 'திருஷ்டி' 'த்வரிதம்' 'ச்ருஷ்டி' 'ஹ்ருதய' முதலான ஆரியச்சொற்களைச் சொல்லிப்பாருங்கள்! அவை பேசுதற்கு எவ்வளவு வருத்தமாய் இயற்கைக்கு மாறுபட்டனவாய் இருக்கின்றன! இச் சொற்களையே தமிழ்வடிவாகத் திரித்துக் 'கிருதம்' 'திருட்டி' 'துரிதம்' 'சிருட்டி' 'இதயம்' என்று சொல்லிப்பாருங்கள்! அப்போது அவை பேசுதற்கு எவ்வளவு எளியனவாய் வருத்தமில்லாதனவாயிருக்கின்றன! இனி, இவற்றிற்கு நேரான 'இழுது' 'பார்வை' 'விரைவு' 'படைப்பு' 'நெஞ்சம்' முதலான தூய தமிழ்ச் சொற்களைச் சொல்லிப்பாருங்கள்! இவை அவற்றைக்காட்டிலுஞ் சொல்லுதற்கு இன்னும் எத்தனை எளியவாய் இனியவாய் இருக்கின்றன! இங்ஙனமே ஆரியம் முதலான மற்ற மொழிகளின் இலக்கணங்கள் இயற்கைக்குமாறாய் இருத்தலும், தமிழ் இலக்கணம் ஒன்றுமே இயற்கைக்குப்

பொருத்தமாய் இருத்தலும் யாம் எழுதிய ஞானசாகர முதற்பதுமத்திலும், பண்டைக்காலத் தமிழர் ஆரியர் என்னும் நூலிலுங் கண்டுகொள்க. இங்கே அவை யெல்லாம் விரித்துரைப்பதற்கு இடமில்லை. அது நிற்க.

இனி, மொழியின் அமைப்பையும் மக்களியற்கை யுலக இயற்கைகளையுந் திறம்பட விரித்துரைத்த தொல்காப்பியம் போன்ற மிகப் பழையநூலை நமது செந்தமிழி லன்றி வேறு மொழிகளிற் காணல் இயலுமோ? அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நாற்பொருளையும் முற்பட எடுத்து விளக்கிய திருக்குறள், நாலடியார் போன்ற அருப்பெரு நூல்களை நம்செந்தமிழ் மொழியன்றி வேறு எந்த மொழியேனும் உடையதாமோ? சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் பெரும் பழந்தமிழ்க் காப்பியங்களோடு ஒத்தவை எம் மொழியிலேனும் உளவோ? உலகவியற்கை பிறழாது பாடிய பத்துப்பாட்டு, கலித்தொகை முதலான பழைய தமிழ்ப்பாட்டுகளுக்கு நிகரானவை வேறெந்த மொழியிலேனும் எடுத்துக்காட்டல் இயலுமோ? திருவாசகம், திருச்சிற்றம்பலக்கோவை, தேவாரம், பெரியபுராணம் என்னுந் தெய்வத் தமிழ் நூல்கள், கன்னெஞ்சமுங் கரைந்துருகி எத்திறத்தவரும் இறைவன் அருட்பெருக்கில் அமிழ்ந்தி இன்புறுவினராய் நிற்குமாறு செய்தல்போல, வேறு எந்தமொழியில் உள்ள எந்நூலேனுஞ் செய்தல் கண்டதுண்டோ? மக்கள் முடிவாய்த் தெரியவேண்டும் மெய்ப்பொருள்களை யெல்லாந் தெளித்தக்கூறி முடிவுகட்டிய சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தி போன்ற மெய்ந்நூல்களும், அவற்றிற்கு மெய்யுரை விரித்த சிவஞான முனிவர் நுண்ணுரை போன்ற உரைநூல்களுந் தமிழிலன்றி வேறெந்த மொழி

பிலேனும் காணப்படுவ துண்டோ? இந் நூற்பொருள்க ளென்னுந் தீம்பாலை நமதுயிரெல்லாந் தித்திக்கக் குழைத் தூட்டும் நம் தமிழ்த்தாயை மறவாது பேணும் பெரும் பேற்றை நம் தமிழ்மக்கள் எல்லாரும் பெற்றுச் சிறந்திடு வாரிக!

தமிழில் பிறமொழிக் கலப்பு

இந் நிலவுலகிற் பழமைக் காலந் தொட்டு இன்றுகாறும் வழங்கி வரும் மொழி தமிழ் ஒன்றேயாம் என்பதை முன்னர் ஒருமுறை விளக்கிக் காட்டினும். மற்றை மொழிகளிற் சில பன்னூறாண்டுகட்கு முன்னே இறந்துபோயின, பல சின்னூறாண்டுகளாகவே தோன்றி நடைபெறுகின்றன. சில பழமையாகி இறந்தன, பல புதுமையுற்றுப் பிறந்தன. பழமையும் புதுமையும் ஒருங்குடைய ஒருமொழியை அவற்றினிடத்தே காணல் இயலாது. மற்றுத் தமிழ் மொழியோ பழமைக்குப் பழமையுமாய்ப், புதுமைக்குப் புதுமையுமாய்த் தன் இயல்பு பிறழாது, ஏறக்குறைய மூன்றூறு நூறாயிரம் மக்களினிடையே உலாவி வருகின்றது. இங்ஙனம் இது பண்டுதொட்டே உயிரோடு விளங்கி வருதலின், முற்காலத்தில் வழங்கிய மொழிகளின் சொற்கள் சிலவும் பிற்காலத்தில் நடைபெறும் மொழிகளின் சொற்கள் சிலவும் இதன்கண்ணே கலந்து காணப்படுதல் இயற்கையேயாம். யாங்ஙனமெனின், நீண்டகாலம் உயிரோடிருக்கும் ஒருவன் பல நாடுகளிலுஞ் சென்று முயலுந் தொழின் முயற்சியும் மிகுந்த சுருசுருப்பும் உடையவனாயிருந்தால், அவன் தனதிளமைக் காலத்தில் தன்னோடிருந்து இறந்து போனவர் வைத்த பொருள்களிற் சிலவற்றையுந், தனது பிற்காலத்தில் தன்னோடிருப்பவர் வழங்கும் பண்டங்களிற் சிலவற்றையுங் கையாள நேர்வதுபோல, உயிரோடு சுருசுருப்பாய் உலவிவருந் தமிழ்மொழியுந் தான் வழங்கி

பண்டைநாளில் வழங்கி யிறந்த ஆரியம் இலத்தீன் முதலான மொழிகளின் சில சொற்களையும், இஞ்ஞான்று தன்னொடு சேர்ந்துலாவும் ஆங்கிலம் துலுக்கு முதலான மொழிகளின் சில சொற்களையுந் தான் எடுத்துப் பயன் படுத்தி வருகின்றது. இன்னும் இதனை விளக்கிக் காட்டல்வேண்டின், உயர்ந்த மலை முகட்டில் என்றும் நீர் ஊறும் ஒரு சுனையிலிருந்து இடையறாது ஓடிவரும் ஓர் அருவிநீருக்குத் தமிழ்மொழியை ஒப்பிட்டுச் சொல்லலாம்; இனி இவ் வருவிநீர் ஓடிவரும் வழியின் இடையிடையே சுரப்பின்றிச் சேறும் நீருமாய் நிற்குங் குளங் குட்டைகட்கு வழக்கில் இல்லாத ஆரியம் இலத்தீன் முதலான மொழிகளையும், இன்னும் அவ்வழியின் கீழே இருபாலும் ஆங்காங்குப் புதிது தோன்றித் தனித்தனியே ஓடும் யாறுகளுக்கு ஆங்கிலம் துலுக்கு முதலான மொழிகளையும், இவ் யாறுகளிலிருந்து பிரிந்துவந்து அவ்வருவியொடு கலக்குஞ் சிறுசிறு கால்களின் நீருக்கு அம் மொழிகளிலிருந்து தமிழில் வந்து கலக்குஞ் சில சொற்களையும் ஒப்பாகச் சொல்லலாம். பன்னெடுங் காலமாக வறளாது ஓடிவருந் தமிழருவியானது தான் வரும் வழியிலுள்ள ஆரியம் முதலான பழைய குளங் கூவல்களிற் சென்று அவற்றின் சொற்களாகிய நீரையுந் தன்னொடு கலப்பித்துப் புதியவாக்கிப் பின்னும் இடையிடையே தன்கண் வந்து கலக்கும் பின்றைக்காலத்துச் சொற்களாகிய சிறு கால்களின் நீரையுந் தன்னுருவாக்கித் தன்னை வழங்கும் மக்கட்குப் பெரிதும் பயன்பட்டு வருகின்றது.

இனி, ஒரு மொழியின்சொற்கள் மற்றொரு மொழியில் வந்து கலக்கவேண்டுவதுதான் என்னையென்று வினவினால்; ஒருமொழியினைப் பேசும் மக்கள் தம் நாட்டை

யும் தம் இனத்தாரையும் விட்டு நீங்காமல் இருக்கும் வரையில், அவர் தாம் இருக்கும் நாட்டின்கண்ணே பிற மொழி பேசும் பிறநாட்டார் வந்து சேராதிருக்கும் வரையில், அவர் பேசும் மொழியில் அயல்மொழிச் சொற்கள் வந்து கலப்பதற்கு இடமேயில்லை. அங்ஙனமின்றி அவர் பல நாடுகளையும் அந் நாடுகளிலுள்ள புலதிறப்பட்ட மக்களையும் போய்க் கண்டும், அவர் நாட்டுப் பண்டங்களைத் தாம் விலைகொண்டும், தம்நாட்டுப்பண்டங்களை அவர்க்கு விற்றும், அவர்தம் வழக்கவொழுக்கங்கள் சிலவற்றைத் தாங் கைப்பற்றியும், தமக்குரிய சிலவற்றை அவர்கைப் பற்றுமாறு தந்தும், ஒருவரது நாகரிகத்தை ஒருவர் பின் பற்றியும் ஒழுகும் உயர்ந்த அறிவும் உயர்ந்த நடையும் வாய்ந்தவர்களா யிருந்தால் அவர் பேசும் மொழியில் மற்ற மொழிச்சொற்கள் புகுந்து கலவாமல் இரா. ஆகவே, இம்முறையால் நோக்குமிடத்துப் பலவகையாலும் உயர்ந்த நாகரிகவாழ்க்கை யுடையராய் விளங்கிய தமிழ் மக்கள் வழங்கிவந்த தமிழிற் பிறமொழிச் சொற்கள் சில வந்து கலக்கலானது இயற்கையேயா மென்பது உணரப் படும்.

அங்ஙனமாயிற், பழைய காலத்தில் தமிழ் மக்கள் அயல் நாட்டவரொடு சென்று அளவளாவும் நாகரிக முதிர்ச்சி உடையரா யிருந்தா ரென்பதற்குச் சான்று என்னை யெனின்; இற்றைக்கு ஐயாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே எழுதப்பட்ட தொல்காப்பியம் என்னும்நூல் ஒன்றுமே ஒரு பெருஞ் சான்றாமென்க. அருமை பெருமையிற் சிறந்த இவ் வொருநூலை ஒரு சிறிது உற்றுநோக்குவார்க்கும், இந்நூல் எவ்வளவு பழமை யுடையதாய் இருக்கவேண்டு மென்பதும், மிகப் பழையநாளிலே இவ்

வுயர்ந்தநூலை எழுதிய ஆசிரியரோடு ஒருங்கிருந்த தமிழ் முதுமக்கள் எத்துணைச் சிறந்த அறிவும் நாகரிகமும் வாய்ந்தவரா யிருந்திருக்கவேண்டு மென்பதூஉம் அவர் உள்ளத்திற் பதியாமற்போகா. இந்நூலின்கண்உள்ள "முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉவோ டில்லை" என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பண்டைத் தமிழ்மக்கள் பொருள் ஈட்டும் பொருட்டுத் தம் மனைவி மக்களையும் நாட்டையும் விட்டுக் கடல் வழியே மரக்கலன்களில் ஏறித் தொலைவான நாடுநகரங்களிற் சென்று சேர்வரென்பது பெறப்படுகின்றது. தமிழர்கள் கடல்தாண்டிச் சென்று வேற்றுநாடுகளிற் பொருள்முயற்சி செய்ததுபோலவே, வேற்று நாட்டவரும் தமிழ்நாட்டிற்போந்து பல முயற்சிகளை நடத்தினரென்பது ஈபுருமொழியில் எழுதப்பட்ட பழைய விவிலிய நூலினால் இனிது விளங்குகின்ற தன்றோ? காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் கரிகாற்சோழன் என்னும் வேந்தர்பெருமான் அரசாண்டபோது, பலவேறு மொழிகள் வழங்கிய பலவேறு தேயத்தாரும் அந் நகரத்தினிடத்தே போந்து கலந்திருந்து பல தொழின்முயற்சி நடத்தினமையும்; கடலுக்கு அப்பாலுள்ள நாடுகளிலிருந்து குதிரைகள் வந்தமையும்; இமயம் மேரு முதலிய மலைகளிலிருந்து பொன்னும் மணியும், மேற்கணவாய் மலைகளிலிருந்து சந்தனக்கட்டை அகிற்கட்டைகளுந், தென் கடலிலிருந்து முத்துக்களுங், கீழ்கடலிலிருந்து பவழங்களுங், கங்கையாற்றிலிருந்து அதன்பொருள்களும், இலங்கை பர்மா என்னும் நாடுகளி லிருந்து அவற்றின் விளைபொருள்களும் அந்நகரத்தில்வந்து விலையானமையும், இற்றைக்குச் சிறிதேறக்குறைய இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் இயற்றப்பட்ட பட்டினப்பாலையிலும், அதற்குச்

சிறிது பிற்பட்ட சிலப்பதிகாரத்திலும் விளக்கமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன வல்லவோ? கிரேக்கநாட்டி லுள்ள யவனர்கள் தமிழ்நாட்டிற்போந்து தமிழ அரசர்க ளின் கீழ்ப் பல அலுவல்கள் பார்த்தமை பெருங்கதை, முல்லைப்பாட்டு முதலான பழந்தமிழ்ப்பாட்டுகளில் நன்கு குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இங்ஙனம் பண்டைநாளில் தமிழ்நாட்டார் அயல்நாடுகளிலும் அயல்நாட்டார் தமிழ் நாடுகளிலும் போந்து ஒருவரோடு ஒருவர் அளவளாவி யிருந்தமை இனிது புலப்படுதலின் வேற்று நாட்டவர்க் குரிய மொழிகளின் சொற்களிற் சில தொன்றுதொட் டே தமிழிற் புகுந்து வழங்குவவாயின என்று உணர்தல் வேண்டும். இவ்வாறு நேர்ந்த கலப்பின் றன்மையை ஆராய்ந்து உணர்வார்க்குத் தமிழர் பண்டைக்காலத்தி லேயே நாகரிகத்திற் சிறந்து விளங்கினா ரென்பது புல னாகும்.

அங்ஙனமாயின், வேற்று நாட்டுச் சொற்கள் தமி ழிற் கலந்தது போலவே, தமிழ்ச் சொற்களும் மற்றைத் தேயமொழிகளிற் கலந்து காணப்படுதல் வேண்டுமே யெனின்; ஆம், தமிழ்ச்சொற்கள் பல பழைய மொழிக ளிலும் புதிய மொழிகளிலுங் கலந்து வழங்கவே படுகின் றனவென்று கடைப்பிடிக்க. ஆணி மீனம் நீர் தாமரை கலை குடம் முதலான பலசொற்கள் ஆரிய மொழியிலும், அசை அருவி இரும்பு ஈனு எல்லாம் மென்மை முகில் முதலான பல சொற்கள் ஆங்கிலம் இலத்தீன் கிரேக்கு முதலான ஐரோப்பியர் மொழிகளிலும், அவா இருவர் எருமை சினம் செவ்வை முதலான பலசொற்கள் சாலடி ஈபுரு முதலான மிகப்பழைய மொழிகளிலும், இன்னும் பல மற்றும் பல மொழிகளிலுமாக ஒருங்கு கலந்து

காணப்படுகின்றன. அவையெல்லாம் இங்கெடுத்துக் காட்டப் புகுந்தால் இக் கட்டுரை மிக விரியுமாதலின் அவை தம்மை நுண்ணிய ஆராய்ச்சியாற் பல நூலுதவி கொண்டு அறிந்துகொள்க.

இவ்வாறு மொழிகள் ஒன்றோடொன்று கலக்கப் பெறுதற்கு அவற்றை வழங்கும் மக்களின் நாகரிகமே வழியாயிருத்தலால், நாகரிகம் வாய்ந்த எந்தமொழியும் பிறமொழிக் கலப்பில்லாமல் இருத்தல் இயலாது. இது மக்களியற்கையினையும் அவரது வாழ்க்கையின் இயல்பு களையும் அமைதியாக ஆராய்ந்து பார்ப்பவர்க்கல்லாமல் மற்றவர்க்கு ஒருசிறிதும் விளங்கமாட்டாது. தமிழ்மக்கள் பண்டுதொட்டே நாகரிகத்திற் சிறந்தவரா யிருந்ததனால் அவரோடு பல மொழி பேசும் பல நாட்டவருங் கலந்து பழகவே மற்ற மொழிகளின் சொற்களிற் சில தமிழிலுங் காணப்படுவ ஆயின. இங்ஙனங் காணப்படுதல் தமிழ்மொழியின் நாகரிகச் சிறப்பினையும் அதன் வளப்பத்தினையுங் காட்டுகின்றதே யல்லாமல், அதற்கு அது தாழ்வாதலைக் குறிக்கின்ற தில்லை. உண்மை இவ்வாறிருப்ப, இதனைச் சிறிதும் உணரமாட்டாமல் சுவாமிநாத தேசிகர் என்பார் தாம் இயற்றிய இலக்கணக் கொத்தில் "அன்றியுந் தமிழ்நூற் களவிலை அவற்றுள், ஒன்றேயாயினுந் தனித்தமிழுண்டோ" எனக் கூறியது வெற்றாரவார வுரையாமன்றிப் பிறிதென்னை?

மேலும், நெடுங்காலம் உயிரோடிருந்து திகழும் ஒரு மொழியிற் பிற சொற்கள் கலத்தல் போலச், சின்னாள் உயிரோடிருந்து பின்னர் இறந்துபடும் ஒருமொழியிற் பிறசொற்கள் மிக நுழைந்து நிலைபெறுதற்கு இடமேயில்லை. இதனாலேதான், ஆரிய மொழியிற் பிற

மொழிச் சொற்கள் மிகுதியாகச் சேர்ந்து காணப்படவில்லை. ஆரியம் பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்னரே எவராலும் பேசப்படாமல் இறந்துபட்டமையின், அதன்கட் பிறசொற்கள் புகுதற்கு வழியில்லாமற் போயிற்று. இதுகொண்டு, ஆரியமொழி உலகவழக்கிற்குப் பயன்படாமையோடு அது நாகரிக வளர்ச்சிக்கு இசைந்ததாகாமையும் நன்கு பெறப்படும். ஒருவர் ஒருமொழி பேசுகின்றவராய் இருந்தால்மட்டும் அவர் மற்றமொழிச்சொற்களை எடுத்தாள நேருமல்லது, அவர் எதுமே பேசாத ஊமையாயிருந்தால் அவர் பிறவற்றை எடுத்தாளச் சிறிதும் இடமுண்டாகமாட்டாது. ஆதலால், உலகவழக்கிலின்றி இறந்துபட்ட ஆரியமொழி பிறமொழிச்சொற்களை ஏற்கவும் மக்கள் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படவும் மாட்டாதாயிற் றென்க.

இனி, உலகவழக்கின்கண் உள்ள ஒரு மொழியிற் பிறசொற்கள் வந்து சேருமாயின், அஃது இயற்கையாக நிகழவேண்டுமே யல்லாமற் கல்வியறிவுடைய சிலரால் அவர் தமக்குத் தோன்றியபடி யெல்லாம் அவை செயற்கையாக வலிந்து புகுத்தப்படுத லாகாது. அன்றி அங்ஙனம் புகுத்தப்படுமாயின் அவை அம் மொழியில் நிலைபெற்று உயிர்வாழா. இருவர் தமக்குள் தோன்றிய நேசத்தால் ஒருங்கு ஒட்டி உயிர்வாழ வேண்டுமே யல்லாமல், பிறரால் வலிந்து பொருத்தப்பட்டு அவர் ஒன்றுபட்டிருத்தல் இசையாது. இவ்வியல்பு மொழிகளின் சேர்க்கையிலும் பிறழாமல் அமைந்திருப்ப தோன்றும். ஒரு மொழி வழங்கும் ஒருதேயத்தில் உள்ளார் புதிதாக ஒரு பண்டத்தைக் கண்டுபிடித்துச் செய்து அதற்குத் தமது மொழியிற் பெயரும் இட்டுப் பிறகதனை வேறு தேயங்

களிற் கொண்டுபோய் விலைப்படுத்துங்கால், அப் பண்டத்தின் பெயர் வேறு மொழியிற் கலத்தல் இயற்கையேயாம். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளிலுங் கூடப், புதுப் பண்டங்கள் வாங்கும் மற்ற நாட்டவர் நாகரிகமும் உயர்ந்த அறிவும் உடையவராயிருந்தால், அவற்றிற்குத் தமது மொழியிலேயே புதுப்பெயரிட்டும் வழங்குவர். மேல்நாட்டிலிருந்து வந்து இத் தென்னாட்டில் விலையாகுந் தெளிவான ஒருவகை மட்பாண்டத்தைக் கிளாசு என்றுங் கோப்பை என்றும் வழங்குகின்றனர்; கிளாசு கோப்பை என்னும் இச்சொற்கள் ஆங்கிலச் சொற்களின் திரிபுகளாகும்; இப்பாண்டங்கள் மேல்நாட்டிற் செய்யப்பட்டனவாய்த் தமிழ்நாட்டிற்குப் புதியனவாய் இருத்தலால் இவற்றிற்குரிய ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழர் தாமும் எடுத்தாளுதல் பொருத்தமேயாம்; இப் பாண்டங்களையுங் கூடத் தமிழறிவு மிக்கவர்கள் 'கண்ணாடிக் குவளை' 'பீங்கான் கிண்ணம்' என்று தமக்குரிய தமிழ்ச் சொற்களாலேயே வழங்குவர். 'எஞ்சின்,' 'டிரெயின்,' 'டிக்கெட்டு,' 'டிராம்,' 'இஸ்கூல்,' 'கமிஷன் ஏஜண்டு,' 'ஷாப்பு,' 'மார்க்கட்டு,' முதலான ஆங்கில மொழிகளைப் போதுமக்கள் அவற்றிற்கு முறையே 'பொறி,' 'வண்டித்தொடர்,' 'சீட்டு,' 'மின்சாரவண்டி,' 'பள்ளிக்கூடம்,' 'தரகன்,' 'கடை,' 'அங்காடிக்கடை' முதலான தமிழ்ச் சொற்களையே இட்டு வழங்குவர். கல்வியறிவும் நாகரிகமும் வாய்ந்தவர்கள் இங்ஙனம் பிறநாட்டுச் சொற்களை எடுத்து வழங்கவேண்டிய இடங்களிலும் அவற்றிற்கு ஈடாகத் தமது மொழியிலுள்ள சொற்களையே நடைபெறவிட்டு வாழ்வர். இவ்வாறு செய்தல் அவர்க்குள்ள முயற்சியின் திறத்தையும் நாகரிகச் சிறப்பினையுந் தமது

மொழியில் வைத்த பற்றினையும் வெளிப்படையாகக் காட்டுவதாகும்.

முயற்சியும் உண்மையான பற்றும் இல்லாதவர்கள் பிறமொழி பேசுவோருடன் கலந்தால் தமது மொழிச்சொற்களை விட்டுப் பிறசொற்களையே எளிதில் எடுத்தாளுந் தலைப்படுவார்கள். தமக்குரிய மொழியை வளம்பெறச் செய்யும் முயற்சியும் அதன்பாற் பற்றும் இல்லாமற் போதல் ஒன்றனால் என்றாற், பிறிதொரு மொழியிலுந் தாம் வல்லுநர் என்பதைக் காட்டித் தம்மை உயர்வுபடுத்திக் கொள்ளும் எண்ணமும், பொருள் வருவாய் ஒன்றிலேயே நோக்கம் வைத்து அதற்கேற்றது பிறமொழிப்பயிற்சியே என்ற பிழைபட்ட கருத்துங் கொள்ளப்பெற்றிருத்தலாலேயாம். இதற்கு இத்தென்றமிழ்நாட்டிலுள்ள பார்ப்பன மாந்தரும், அவரைப் பின்பற்றினவரும் விடாப்பிடியாய்க் கைக்கொண்டிருக்கும் ஒழுகலாறே ஒருபெருஞ் சான்றாம். இத் தமிழ்நாட்டின்கண் உள்ள பொருள்களை வழங்குதற்கு ஏராளமான தமிழ்ச் சொற்கள் இருப்பவும், அவற்றைவிடுத்து இத் தென்னாட்டிற்கு உரியவல்லாத வடமொழிச் சொற்களாலும், இப்போது சிலஆண்டுகளாக ஆங்கிலச்சொற்களாலும் அவற்றை வழங்கிவருகின்றனர். தமிழ்மக்கள் எல்லாருந் தண்ணீர் என்று வழங்கிவர, அவர்கள் அதனை ஜலம் என்று கூறுகின்றார்கள். 'எனக்கு ஓர் ஏனத்திலே குளிர்ந்த நீர்கொண்டுவா, வறட்சியாயிருக்கின்றது' என்று சொல்ல வேண்டுவதை 'நேக்கு ஒரு பாத்திரத்திலே குளுந்த ஜலங் கொண்டா, தாகமா இருக்கு' என்று வடசொற்களைச் சேர்த்தலோடு இடையிடையேயுள்ள தமிழ்ச் சொற்களையுஞ் சிதைத்துப் பேசுகின்றார்கள். இன்

னும் 'பயனற்ற செயல்' என்பதைப் 'பிரயோஜனமற்ற காரியம்' என்றும், வெயில் வெளிச்சம், வானம், காற்று, நெருப்பு, உணவு, உழவு, அலுவல், தூய்மை, நாடோறுங், கல்வி என்பவற்றை முறையே சூர்ய ப்ரகாசம், ஆகாசம், வாயு, அக்நி, ஆகாரம், விவசாயம், உத்யோகம், பரிசுத்தம், தினந்தினம், வித்தை என்றும் வடசொற்களை அவர்கள் வழங்கிவருதல் எவரும் அறிவர் இவ்வாறு இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான வடசொற்களை அவர்கள் தமிழ்ப் பேசுங்கால் இடையிடையே வேண்டாகூறலாய் வழங்கி வருகின்றனர்

இங்ஙனஞ் செய்தல் இறந்துபோன வடசொற்களை முற்றுமே அங்ஙனம் விடாமற், சில பல சொற்களையேனும் உலக வழக்கிற் பயிலவிடுதற்கு வழியாய் இருத்தலின் அது குற்றமாய்க் கொள்ளப்படுதலாகா தெனின்; இறந்துபோன வடமொழியின் சில சொற்களை உயிர்ப்பிக்கின்றேன் என்று புகுந்து பல நூறாயிரம் மக்களுக்குப் பயன்பட்டு வழங்கி உயிரோடு உலாவிவருந் தமிழ்மொழியின் சொற்களை இறக்கச் செய்தல் எள்ளளவும் பொருந்தாது. கையிலுள்ள பெருந்தொகைப் பொருளைக் கடலிற் கொண்டுபோய் எறிந்துவிட்டு, நிலத்தை அகழ்ந்து அடியிலுள்ள பொருள்களை எடுக்க முயல்வார் திறத்திற்கும், தமிழ்ச் சொற்களைக் கைநெகிழ விட்டு வடசொற்களை வருந்திச் சொல்ல முயல்வார் திறத்திற்கும் வேறுபாடு சிறிதுங் காண்கிலேம். வடமொழியைத் தனியே முழுதும் உயிர்ப்பிக்க முயன்றாலும் அதனைச் சிறிது பயனுடையதென்று சொல்லலாம். அங்ஙனஞ் செய்ய இயலாது அதன்சொற்கள் சிலவற்றை மட்டும் உயிரோடுலவுஞ் சிறந்தமொழியில் வலிந்து புகுத்தி

அம் மொழிக்குக் கேடு சூழ்தல் பெரிதும் இழிக்கத் தக்க தொன்றாம். இன்றியமையா இடங்களில் வட சொற்கள் சிலவற்றை எடுத்தாளுதல் வழுவென்று யாங் கூறவில்லை. பொருள்களைக் குறிப்பிடுதற்கு ஏராளமான தமிழ்ச்சொற்கள் இருக்கையில், அவற்றை விடுத்துப் பிற வற்றைப் புகுத்தலையே பெரியதொரு குற்றமாக நினைக் கின்றோம். பிற சொற்களை எடுத்து வழங்குதற்கு இன்றி யமையா இடங்கள் என்பன, புதுப் பொருள்களைக் கூறு தற்குத் தமிழில் உள்ள சொற்களை எவ்வளவு முயன்று பார்த்தும், அதற்கு அவை இசையாத நேரங்களே யாம். முயற்சியும் அறிவும் உடையவர்கள் கருத்துவைத்தால் எத்தகைய புதுப் பொருள்கட்கும் தமிழிலேயே பெய ரமைக்கலா மென்பதே நமது கொள்கை. உயிரோடுலவி வரும் மொழிகள் எவையா யிருப்பினும், அவை எத் துணை ஏழைமை யுடையவாயினும் அவற்றிற் குரியோர் உண்மைப் பற்றுடையராய் அவற்றை அங்ஙனம் வளம் பெறச் செய்து வருகுவராயின் அதனால் அவர் உரமான அறிவும் நன்முயற்சியும் மேன்மேல் மிகப் பெற்றுத் தா முந் தம் இனத்தாரும் உயர்வர்.

இனி, இவ்வாறன்றி இக்காலத்துப் பார்ப்பன மாந் தர்போல் வடமொழிச் சொற்களையும் ஆங்கிலம் முத லான ஏனை மொழிச் சொற்களையுந் தமிழின் இடை யிடையே கலந்து பேசுவோர் தூய தமிழ்ப் பேசும் மற்றைப் பெரும்பாலாரின் வேறாகப் பிரிந்து அவர்க ளொடு தொடர்பில்லாதவராய், அவர்களால் தாமுந் தம் மால் அவர்களும் பெறும் பயன் வரவரக் குறையத் தா முந் தம் இனத்தாருஞ் சில நூற்றாண்டுகளில் தமிழுக்கு முற்றும் புறம்பாய் வேற்றினமாய் மறைந்துபோவ ரென்

பது திண்ணம். இஃது இவர்க்கே தாழ்வாய் முடியுமல்லாமற், பன்னூறாயிரம் மக்களினிடையே பரவியிருக்குந் தமிழுக்கு இதனாற் சிறிதுஞ் சிறுமை வராது.

அங்ஙனமன்று, பார்ப்பன மாந்தரும் அவர்போல்வார் பிறரும் வடமொழியையே தமக்குரிய மொழியாகக் கருதி அதனையே மிகவும் பயிலுதலின் அதன் சொற்களைத் தமிழிற் கலந்து பேசுகின்றாரெனின்; அங்ஙனம் வடமொழியினிடத்து மிகுந்த பற்றுவைத்து அதனையே பயிலும் அவர்கள் அம்மொழியைத் தம் பெண்டிர் பிள்ளைகள் முதலான எல்லார்க்குங் கற்பித்து அம்மொழியிலேயே அவருடன் பேசுதல் வேண்டும்; அதுவே அதன்பால் வைத்த உண்மைப் பற்றுதலுக்குப் பொருத்தமாகும். தமிழருடன் தமிழிற் பேச விருப்பம் இல்லாத அவர்கள், தாம் தமிழரோடு உண்ணால் கலத்தல்கள் செய்யாது அவரின் வேறுபிரிந்து தம்மை உயர்வுபடுத்திக் கொண்டதுபோலவும், அவர்களுள் வடமொழியை நிரம்பக் கற்றோர்சிலர் தமிழரொடு தாம் நேரே பேசுதலும் ஆகாதென்று ஓர் எற்பாடு செய்துகொண்டிருத்தல் போலவுந் தாமுந் தமிழையே முற்றும் பேசாதொழிதலே பொருத்தமுடைத்தாம். அவ்வாறு தங் கொள்கைக்கு ஏற்ப நடத்தலை விடுத்து வடசொற்கள் சிலவற்றைத் தமிழொடு கலந்து பேசுதலால் மட்டுமே அவர் வடமொழிக்குரியராய் விடுவரோ? அவருட் சிலர் இப்போது ஆங்கிலங் கற்று ஆங்கிலச் சொற்களையுந் தமிழிற் சேர்த்துப் பேசுகின்றார். அதனால் அவர் ஆங்கிலமொழிக்கு உரியராவரோ? ஆகாரன்றே. அதுபோலவே, வடமொழியைத் தஞ் சுற்றத்தார் எல்லாரோடும் முற்றும் பேசத் தெரியாத அவர் அதன்பாற் பாராட்டும் பற்று வெறும்

போலியே அல்லாமல் ஏதும் பயனுடையதாகக் காணப் படவில்லை. ஆகவே, உலகவழக்கிற்குப் பயன்படாத வடமொழிமேல் வைத்த போலிப்பற்றால் வளம்நிறைந்த தூய தமிழைக் கெடுக்க முந்துதல் பார்ப்பன மாந்தர்க் கும் அவரைப் பின்பற்றினர் பிறர்க்குஞ் சிறிதும் முறை யாகாது.

அவ்வாறன்று, வடமொழி உலகவழக்கிற் பெண்டி ராலும் பிள்ளைகளாலும் பேசுதற்குப் பொருந்தி வராத உரத்த ஓசைகளுங் கனைக்கும் ஒலிகளும் உடைய தாய்ப், பெயர் வினைகளில் உயர்திணை அஃறிணைப் பாகு பாடுகள் உலக இயற்கையில் அமைந்தபடியாக இல்லா மற் செயற்கையாகவலிந்து வகுக்கப்பட்டு ஊன்றிப் பயில் வார்க்கும் பெருமைப்பினையும் பெரு வருத்தத்தினையும் தருவதா யிருத்தலின் அஃது எல்லாரானும் பேசப்படா ததனை ஒரு குற்றமாகச் சொல்லுதல் ஆகாதெனின்; இது குற்றமோ அன்றோ என்பதனை இங்கே முடிபுகட்டப் புகுந்திலம். உலகவழக்கிற் பெண்டிர் சிறார் முதலான எத்திறத்தாரானும் பேசுதற்கு இயைந்த எளிய தன்மை யுந், தன்னைக் கற்பார்க்கு இனியனவாய்க் காணப்படும் இயற்கைப்பொருத்தமுள்ள சொன்முடிபு பொருண்முடி புகளும் வாய்ந்து பல்லாயிம் ஆண்டுகளாக இளமை குன் றாமல் வழங்கிவரும் அருமை பெருமை மிக்க செந்தமிழ் மொழியில் வேண்டா கூறலாய் ஆரியம் ஆங்கிலம் முத லான பிறமொழிச் சொற்களைக் கொண்டுவந்து நுழைத் தல் பெரிதுங் குற்றமாவதாம் என்பதனையே இங்கே விளக்கப் புகுந்தேம்.

இனி, இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டுத் தமி ழில் வந்து கலக்கும் அயல்மொழிச் சொற்கள் தமிழிற்

பொருந்துதற் குரிய இயல்பினையுஞ் சிறிது ஆராய்ந்து காட்டுவோம். தமிழில் வந்து கலக்கும் ஆரியம் ஆங்கிலம் முதலான அயல்மொழிச் சொற்கள் தம் தன்மை திரிந்து தமிழோ டொத்துத் தமிழி னுருவத்தைப் பெற்று இயல்பாக வழங்கிவருகின்றன. ஜ்ஞாதம், ம்ருகம், ஸ்தலம், ரங்கா:, க்ஷீரம், ப்ரகாசம், ப்ராசி, சக்தி, ஈச்வர முதலான வடசொற்கள் தமிழில் முறையே ஞானம், மிருகம், தலம், அரங்கம், கீரம், பிரகாசம், பாசி, சத்தி, ஈசுரன் முதலியனவாகத் திரிந்து தமிழோ டொத்து நடைபெறுகின்றன; க்ளாஸ், கப், பாட்ல், பம்ப், பைபிள், ஐயோநியன்ஸ், க்ரைஸ்ட், ஜான் முதலான ஐரோப்பிய மொழிச் சொற்கள் தமிழில் முறையே கிளாசு, கோப்பை, போத்தல், வேம்பா, விவிலியம், யவனர், கிறித்து, யோவான் முதலியன வாகத் திரிந்து தமிழோ டொத்து நடக்கின்றன. இங்ஙனமே ஆரியம் தமிழ் முதலியவற்றின் சொற்கள் ஆங்கிலமொழியிற் பலவாறு திரிந்து அம்மொழியின் றன்மைக் கேற்ப உலவுதலை, இவ் விந்தியாவிலுள்ள ஊர்ப்பெயர்கள் ஆங்கிலத்திற் சொல்லப்படுங்கால் திரிபடையும் வேறுபாடு ஒன்றுகொண்டே நன்கு தெளியலாம். இன்னும் இவ்விந்தியாவில் இப்போது வழங்கிவரும் பல மொழிகளுள் ஒன்றன் சொற்கள் மற்றொன்றிற் கலக்குங்கால் அம் மற்றமொழியின் றன்மைக்கு இசையவே அவை திரிந்து வழங்குதலை அவ் வம் மொழியிலும் ஆராய்ந்து பார்த்துத் தெளியலாம். இவ்வாறு ஒருமொழியின் சொற்கள் மற்றமொழியில் அதன் றன்மைக் கேற்பத் திரிந்து வழங்கும் இயற்கை கண்கூடாய் அறியப்பட்டுக் கிடத்தலின், தமிழிலும் பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழுக் கேற்றவாறு

திரிந்து வழங்கல் பெரிதும் பொருத்தமாவதே யாம். ஒரு மொழிச்சொற்கள் வேறொரு மொழியில் அங்ஙனந் திரிந்து வழங்கவேண்டுவதுதான் என்னை? அவற்றைத் திரிபுபடுத்தாமல் உள்ளபடியே வைத்து வழங்குதலால் வரும் இழுக்கு என்னை? எனின்; உலகவழக்கில் நடை பெறும் ஒவ்வொருமொழியும் உயிரோடுலவும் உடம்பு போல்வதாகலானும், உடம்பு நிலைபெற்றிருந்து வளர் தற்பொருட்டு அதற்கு இடும் பலவேறு உணவுப்பொருள் களுந் தந்தன்மை திரிந்து அவ் வுடம்பின் றன்மையோடு ஒத்து ஒன்றுபட்டால் அல்லாமல் அவ் வுடம்பு நிலை பெற்று வளராமைபோல உயிரோடு உலவும் ஒருமொழி யிற்போந்து கலக்கும் பிறமொழிச்சொற்கள் அம்மொழி யோ டொத்துத் திரிந்து அதனோடொன்றுபட்டு நின்று லல்லது அம்மொழி வளராமையானும், ஒரு மொழியில் ஏனைமொழிச் சொற்கள் திரிந்து காணப்பட வேண்டு வது இன்றியமையாத இயற்கையேயாம் என்க. இவ் வியற்கைக்கு மாறுபாடு இல்லாமலே தமிழ்மொழியின் கண்ணும் வேற்றுமொழிச் சொற்கள் தமிழிற் கேற்பத் திரிந்து காணப்படுகின்றன.

இஃதிங்ஙனமாகவும், இப்போது சில ஆண்டுகளா கப் பார்ப்பனரில் தமிழிலே நூல்எழுதுவார் சிலரும் அவ ரைப் பின்பற்றின வேறுசிலரும் வடமொழிச் சொற்களை யும் ஆங்கிலச் சொற்களையும் மிகுதியாய்க் கொண்டு வந்து தமிழில் வலிந்து புகுத்துவதோடு, அவற்றைத் தமிழுக்கேற்பத் திரிபுபடுத்தாமல் அம்மொழியில் உள்ள படியே எழுதுகின்றார்கள். ஜ்ஞானம், ம்ருகம், ப்ரகா சம் முதலியனவாக மேலெடுத்துக் காட்டிய வடசொற்க ளையும், க்ளாஸ், பாட்ல், க்றைஸ்ட் முதலான ஆங்கிலச்

சொற்களையுந் தமிழுக்குப் பொருந்தத் திரிபுபடுத்தாமல், இனிய மெல்லிய தமிழ்ச்சொற்களின் இடையே அவற்றை அங்ஙனமே எழுதினால் அவை, தமிழின் இனிமையிலும் அருமையிலும் பழகினார்க்கு எவ்வளவு அருவருப்பாய்த் தோன்றுகின்றன! தேனும் பலாச்சுளையுங் கலந்து அருந்துவார்க்கு, அவற்றிடையே முட்கள் விரவியிருந்து நாவிற் றைத்தால் அஃது எவ்வளவு துன்பத்தினையும் வெறுப்பினையுந் தருமோ, அதுபோலவே வேண்டா வழக்காய் உருவு திரியாமல் தமிழில் வரையப்படும் வேற்று மொழிச் சொற்கள் உண்மைத் தமிழறிஞர்க்குப் பெரியதொரு வருத்தத்தினையும் அருவருப்பினையும் விளைக்கின்றன. எவ்வகைப் பொருளையும் எத்தகைய கருத்தையுந் தெரிவித்தற்கு எண்ணிறந்த தமிழ்ச்சொற்கள் இருப்பவும், அவற்றைப் புறந்தள்ளி மற்றைமொழிச் சொற்களை அதன்கட் கொண்டுவந்து புகுத்தலே ஒரு பெருங் குற்றமாம்; அதன்மேலும், இயற்கைக்கு மாறாய் வருந்திச் சொல்லவேண்டும் அவ் வயல்மொழிச் சொற்களை இயற்கையோடொத்து மெல்லென நடக்குந் தமிழ்ச் சொற்களி னிடையே சேர்த்துக் கூறுதல் அதனினும் பெரியதொரு குற்றமாம். அஃதல்லாமலும், வயிற்றிற்கு இடப்பட்ட உணவுப்பொருள்கள் தமதுஉருவு திரிந்து உடம்பிற்கு வேண்டும் பாலாக மாறாமல், அவை அங்ஙனமே வயிற்றினுட் கிடந்தால் அவை அவ் வுடம்பிற்குச் சிறிதும் பயன்படாமையோடு அவ்வுடம்பினையும் பழுது படுத்துமன்றோ? அதுபோலவே, தமிழின் றன்மைக்கு ஏற்ப உருவுதிரியாமல் எழுதப்படும் வடசொற்கள் முதலியனவும், பயன்படாது போதலோடு தமிழின் அழகையுஞ் சிதைவுபடுத்தா நிற்கின்றன. மேலும், இயற்கை

யழகாற் சிறந்த ஒரு நங்கைக்கு அவளது இயற்கையழகு ஒன்றுமே அமையும்; அன்றி அவட்கு வேறு ஆடையணிகலன்கள் அணிந்து பார்க்கவேண்டினும், அவளது அழகிற்குப் பொருத்தமான சிலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்து அவளை ஒப்பனைசெய்வதே வரய்ப்புடைத்தாம்; அங்ஙனமின்றி அவளது நலத்திற்குப் பொருந்தாதவற்றையும், பொருந்தினேனும் அளவிற்கு மேற்பட்ட ஆடையணிகலத் தொகுதிகளையும் அவள்மேல் இடுதல் அவளது ஒப்புயர்வற்ற அழகைக் குன்றப்படுத்தொடு காண்பார்க்கும் நகையினைத் தரும்; இங்ஙனமே, இயற்கை நலம் நிரம்பிய தமிழுக்கு அதன் நலம் ஒன்றுமே அமையும்; அன்றி இன்றியமையாது வேற்றுமொழிச் சொற்களைச் சேர்க்க வேண்டி வந்தக்கால், அதன் இயல்புக்குப் பொருந்தினவற்றையே சேர்த்தல் அழகுடைத்தாம்; அவ்வாறன்றி அதன் இயற்கைக்கு மாறானவற்றையும், மாறாகாவிடினும் அளவுக்குமிஞ்சிய அயல்மொழிச் சொற்களையும் அதன்கண் வலிந்து புகுத்தல், அதன் நலத்தைக் குறைப்பதொடு தமிழறிவு மிக்க சான்றோர்க்கு நகையினையும் விளைக்கும். ஆதலால், அயல்மொழிச் சொற்களை உருவு திரியாமற் சேர்த்தலும், உருவுதிரிந்தவற்றையும் அளவுக்கு மிஞ்சிச் சேர்த்தலும் ஒரு சிறிதும் பொருந்தா வென்று கடைப்பிடித்துணர்க. அங்ஙனமாயின், தமிழ்ச்சொற்கள் இயற்கையொலி யுடையவாதலும், மற்றை மொழிகள் இயற்கைக்கு மாறான செயற்கையொலி யுடையவாதலும் எவ்வாறெனின், அவ் வேறுபாட்டைத் 'தமிழின் ஒலி யெழுத்துக்கள்' என்ற கட்டுரையில் விளக்கிக்காட்டியிருக்கின்றேம்; ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

தனித்தமிழ் மாட்சி

பண்டைக்காலந் தொட்டு இன்றுகாறும் நடைபெறும் மொழி தமிழ் ஒன்றேயாகும். பண்படுத்தப்பட்ட பழைய மொழிகளில் தன்னைத் தவிர மற்றையவெல்லாம் இறந்து போகவுந், தான்மட்டும் இறவாமல் நடைபெற்றுப், பன்னூறாயிரம் மக்களுக்குப் பெரிது பயன்பட்டு வரும் பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்த தமிழ்மொழியைக், கல்லாதவர் எல்லாந் தூயதாய் வழங்கிவர, அதனைக் கற்று அதனாற் பேரும் புகழும் பொருளும் அடைந்துவருஞ் சிற்சிலர் மட்டுந் தமக்கு எல்லா நலங்களையுந் தந்து தாயினுந் தம்மைப் பாதுகாத்துவரும் அதனை நிலைகுலைத்து அழித்தற்குக் கங்கணங்கட்டி நிற்கின்றார்கள். இவர்களின் இக் கொடுஞ் செயல் தன்னைப் பெற்ற தாயைக் கொல்லுங் கொடுஞ்செயலினுங் கொடியதாக இருக்கின்றது.

இன்னுந், தமிழிற் பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்றி அதனை மாசுபடுத்தி யழிப்பதுதான் அதனை வளர்ப்பதாகும் என்று எழுதுவோர், தூய தனித்தமிழ் எழுதுவாரைக் "குறுகிய மனநிலை," "அறியாமை," "பேதைமை" யுடையரென இகழ்ந்துபேசி விடுகின்றனர். கொள்கையளவில் ஒருவரோடு மற்றொருவர் மாறுபட் டிருப்பது பற்றி, அவர் மற்றவரைக் "குறுகிய மனநிலையுடையவர்" எனவும், "அறியாமை," "பேதைமை" மிக்கவர் எனவும் இகழ்ந்து பேசுதல் அறிவுடையோர்க்கு முறையாகாது என்பதை மட்டும் வற்புறுத்துகின்றேம். தாங் கொண்ட கொள்கையே உண்மையானது என்று ஓங்

வொருவருந் துணிந்துரைத்தல் ஆகாது. மக்கள் எல்லாருஞ் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலும் உடையர். ஒருவர் ஒருகாலத்து அறிவெனக் கொண்டது பிறிதொரு காலத்து அறியாமையாக மாறுதலும் உடைத்து. இதனைத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் "அறிதோறு றறியாமை கண்டற்றால்" என நன்கு தெருட்டியிருக்கின்றனர். இத்தகைய நிலையில் உள்ள மக்கள் ஒருவரை யொருவர் "அறியாமை யுடையர்" என்று இகழ்ந்து பேசுவதினுந் தகாதது யாது உளது! தாந்தாம் உண்மை யெனக் கண்டவைகளைத் தக்க சான்றுகள் கொண்டு விளக்கிப்போதலே அறிவுடையார்க்குக் கடனாவதாம்; தமக்கு மாறான கொள்கை யுடையாரை இகழ்ந்து பேசுதல் அவர் தமக்குச் சிறிதும் முறையன்றாம். அது நிற்க.

இனி, நமது செந்தமிழ்மொழியில் ஆரியம் ஆங்கிலம் முதலான பிறமொழிச் சொற்களைக் கலவாமல், நம்பால் கூடியவரையில் முயன்று அதனைத் தூயதாக வழங்கல் வேண்டும். ஆனால், ஒருசாரார், உலகத்தில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் மாறுந் தன்மையவாகலின், அவற்றுள் ஒன்றாகிய மொழியும் மாறுதல் அடைதல் இயற்கையேயாம் என்றும், அதனால் தமிழும் பலவேறு மொழிக் கலப்புற்று மாறுதல் அடைதல் நன்றேயாமென்றும் வரைந்திருக்கின்றார். இனி, 'மாறுதல்' என்னுஞ் சொல்லால் உணர்த்தப்படும் பொருள் என்னை? ஒன்று தன் றன்மை திரிந்து மற்றொன்று ஆதலா? அல்லது அது தன் இயல்புக்கு ஏலாதவற்றொடு கலக்கப்பெற்றுத் தன் நிலை குலைதலா? அல்லது தன்னிலைக்கு ஏற்றவாறு பிறவற்றின் உதவியால் தானே வரவர வளர்ந்து திரிபுறுதலா?

எனின்; இம் மூன்றும் அம்மாறுதல் என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளேயாம். முதலிற் சொன்ன பொருளின்படி, தவளையினத்திற் சேர்ந்த சில சிற்றுயிர்களும் பட்டுப்பூச்சி முதலியனவும் முதலில் ஒருவகை யுருவத்திலிருந்து, பிறகு அவ்வுருவு முழுதுந் திரிந்து தவளையாகவும் பட்டுப் பூச்சி முதலியனவாகவும் மாறுகின்றன; இரண்டாவது சொன்ன பொருளின்படி, மக்கள் முதலான எத்தகைய உயிர்களுந் தம்முடம்பின் இயல்புக்கு ஏலாத நோய்ப் புழுக்களோடும் பாம்பின் நஞ்சையொத்த நச்சுப் பொருள்களோடுங் கலக்கப் பெறுமானால் தம் முடம்பின்நிலை குலைந்து மாறி விரைவில் அழிந்துபோகின்றன; இனி, மூன்றாவது சொன்ன பொருளின்படி, உலகத்தில் உள்ள எல்லா உயிர்களுந் தத்தம் நிலைக்கு ஒத்த பொருள்களின் சேர்க்கையால் தமது நிலை கெடாமலே வளர்ந்து திரிபெய்தி வருகின்றன; மக்கள் தமக்கேற்ற உணவுகளை உட்கொண்டும், இசைவான இடங்களிற் குடியிருந்தும், வரவரத் தம்முடம்பும் உணர்வும் மாறிமாறி வளர்ந்து வருகின்றனர்; மக்கள் அல்லாத மற்றை உயிர்களில் நிலையியற் பொருள்களாகிய புல் மரஞ் செடி கொடி முதலியனவும், இயங்கியற் பொருள்களிற் புழு முதல்.யாடு மாடு முதலான எல்லா வுயிர்களுந் தத்தமக்கேற்ற உணவுப் பொருள்களை உட்கொண்டு தத்தமக்கு இசைவான இடங்களில் இருந்து நாடோறும் மாறுதல் எய்தி வளர்ந்து வருகின்றன. இம் மூவகைப்பட்ட மாறுதல்களில் எத்தகைய மாறுதலை எல்லா உயிர்களும் விரும்புகின்றன வென்று உற்றுநோக்கின், தம் இயல்புக்கு ஒத்தவற்றின் சேர்க்கையால் தமது தன்மை கெடாமல் வரவரப் பெருக்கமுற்று மாறிமாறி வளர்ந்து

வருதலேயே அவையெல்லாம் அல்லும் பகலும் விளைந்து வருகின்றனவென்பது எல்லார்க்கும் புலனும். தமக்கு ஏலாத பொருள்களோடு கலந்து தமது நிலைகுலைந்து மாறி மாய்தலை எவ்வகைப்பட்ட உயிரும் விரும்புவதில்லை; தமக்கு இடர்தரும் இடத்தையேனும் பொருளையேனுங் கண்டால் அவற்றை அகன்றுபோய்ப் பிழைக்கும் முயற்சியைப் புழு முதல் மக்கள் ஈறான எல்லா உயிர்களும் மிகவும் பரபரப்பொடு நிரம்பக் கருத்தாய்ச் செய்தல் எவரும் உணர்ந்ததேயாம். இடம் விட்டுப் பெயராத புல் மரம் முதலியனவுங் கூடத் தத்தமக்கேற்ற இடங்களிற் செழுமையாய் முளைத்தெழுந்து தமக்கேற்ற உணவுகளை உட்கொள்ளும் வரையில் உயிரோடிருத்தலும், அங்ஙனம் அமையாக்கால் அவை பட்டுப்போதலும் எல்லாரும் அறிவர்.

ஆகவே, உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களும் எல்லா உயிர்களும் மாறுதல் அடைதலாகிய பொது நிகழ்ச்சியைப்பார்த்து, அப்பொதுவகையான மாறுதலுள் எத்தகைய மாறுதல் மக்களால் வேண்டப்படுவது என்பதனை உணர்ந்துபாராமல், தம் நிலைகுலைந்து மாறுதலாகிய வேண்டாத தொன்றைக் கடைப்பிடியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டு, அதன்படி நமது அருமைச் செந்தமிழ்மொழியுந் தனது தூயநிலை குலைந்து மாறுதல் அடையவேண்டுமென்று உரைப்பது அறிவுடையோரால் ஏற்றுக்கோடற் பாலதாமோ? எல்லாப்பொருளும் எல்லா உலகமும் ஒருகாலத்து மாறி மாய்தல் உண்மையேயாயினும், அம் மாறுதலும் அதனால் வரும் அழிவும் இப்போதே வந்துவிடல் வேண்டுமென்று எவரேனும் விரும்புவரா? ஆண்டுநிரம்ப முதிர்ந்து இறத்தல் உண்மையேயாயினும், ஆண்டு முதிரா

நல்லிளமைப் பொழுதிலேயே நோய்கொண்டும் ஆகாப் பொருள்களோடு கலந்தும் மாய்ந்துபோக எவரேனும் விரும்புவரா? அங்ஙனம் எவரேனும் விரும்புவாராயின் அவரை அறிவு திரிபெய்திய வெறியர் என்றே உலகங் கொள்ளுமல்லது, மற்று அவரை அஃது உயர்த்துக் கூறுமோ? ஆண்டில் முதிர்ந்தவர்களுங் கூடத் தமது உடம்பின் நலம் பழுதுபடாதவாறு அறிவான முறைகளைக் கையாண்டு மேலும்மேலும் அதனை நலமுறவைத்து வாழ் நாளைப் பெருக்குதற்கன்றோ முயல்கின்றனர்? நலமுடனிருந்து வாழ்நாளைப் பெருகச்செய்பவர்களுக்கு அறிவு வளர்ச்சியும் அதனாற் பேரின்பப் பேறும் வாய்த்தலால், உடம்பை விரைவில் நிலைகுலையச் செய்பவர்களுக்கு அறிவும் இன்பமும் வாயா.

இதுபோலவே, நமது செந்தமிழ்மொழியாகிய ஒலியுடம்பும் பழுதுபடாமற் செவ்வையாகப் பாதுகாக்கப் படுமானால், அஃது இன்னும் பலநூறாயிரம் ஆண்டு உயிரோடு உலவித், தன்னைப் போற்றி வழங்கும் மக்களுக்கு அரிய பல நலங்களையும் நன்கு பயக்கும். சிலருடம்பு தமக்கு இயற்கையிலேயுள்ள குறைபாட்டானுந், தம்மையுடையவர்களால் நன்கு பேணப்படாமையானும் விரைவில் அழிந்துபோதல் போலச், சமஸ்கிருதம் இலத்தீன் கிரீக் ஈபுரு முதலான பழைய மொழிகளுந் தமக்கு இயல்பாகவுள்ள குறைபாட்டானுந் தம்மை வழங்கியோர் நாகரிகம் அற்றவராய் இருந்தமையானும் இப்போது மக்களாற் பேசப்படாமல் வழங்குதல் அற்றன. நமது செந்தமிழ்மொழியோ தனக்கு இயற்கையிலேயுள்ள வளப்பத்தானுந், தன்னை வழங்கிவரும் நாகரிக நன்மக்களின் அறிவுமுயற்சியாற் பெரிது போற்றப்பட்டு வருதலானுங்

தனது இளமைத் தன்மை குன்றாது இன்னும் உலவிவரு கின்றது. சிலர் இளமையிலேயே மூத்துப் போதலேயும், வேறு சிலர் முதுமையிலும் அது தோன்றாமற் புத்திளமை யோடுங் கட்டழகோடும் விளங்குதலேயும் நீங்கள் பார்த்த தில்லேயா? பாதுகாப்பினால் இளமையும் வாழ்நாளும் இவ் வாறு நீண்டுவருதல் போலவே, நமது தனித்தமிழையுந் தூயதாக வைத்துப் பாதுகாப்போமாயின் அது மக்கள் உள்ளளவும் இறவாது நடைபெறுதல் திண்ணமன்றோ? எனவே, தமிழ்மொழியின் வளவிய வளர்ச்சிக்கு ஏது வாகிய மாறுதலே எல்லோரும் விரும்பத்தக்கதா மன்றி, அது குன்றி மாய்தற்கு ஏதுவான மாறுதல் அறிவுடை யார் எவராலும் எக்காலத்தும் விரும்பற்பாலதன்று.

இனித், தமிழ்வளர்ச்சிக்கு மாறான மாறுதல் என் னென்றால், தூய தமிழ்ச்சொற்கள் இருப்பவும் அவற்றை விடுத்து அயன்மொழிச்சொற்களே அதன்கட் கொண்டு வந்து புகுத்தலேயாம். ஓர் உடம்பின் உள்ளும் புறம் பும் உள்ள உறுப்புகள் எல்லாவற்றின் தொகுதியே அவ் வுடம்பாதல்போல, ஒரு மொழியில் உள்ள அதன் எல் லாச் சொற்களின் தொகுதியே அம் மொழியாகும். கூனுங் குறளும் ஊமுஞ் செவிடுஞ் சிதடும் உறுப்பறையு மாய்ச் சில உடம்புகள் இயற்கையிலே பழுதுபட்டிருத் தல் போலவும், அங்ஙனம் பழுதுபட்ட வுடம்புகள் அக் குறைபாட்டை நீக்கிக்கொள்ளும் பொருட்டுக் கோலுங் குறடும் எழுத்தும் போலிக் கை கால்களுஞ் செயற்கையா கச்செய்து அமைத்துக்கொள்ளுதல் போலவும், இயற்கை யிலே குறைபாடு உடைய ஆங்கிலம் மலேயாளம் கன்ன டம் தெலுங்கு வங்காளி இந்தி முதலான மொழிகளே மற்றை மொழிச் சொற்களின் உதவியைப் பெரிதும்

வேண்டிநிற்கின்றன. மற்று எல்லா நிறைவும் உடைய தமிழ்மொழிக்கோ அங்ஙனம் பிறமொழிச் சொற்களின் உதவி சிறிதும் வேண்டப்படுவதில்லை. மக்கள் இம்மை மறுமையைப் பற்றி அறிய வேண்டுவனவெல்லாம் முற்றும் எடுத்துக்கூறுந் 'தொல்காப்பியம்,' 'திருக்குறள்' என்னும் நூல்கள் இரண்டுந் தூய தனித்தமிழ்ச் சொற்களால் ஆக்கப்பட்டிருத்தலே யாம் கூறும் இவ் வுண்மைக்குச் சான்றாம். இங்ஙனந் தன் இயற்கைச் சொற்களால் அமைந்ததாகிய தமிழிற் பிறமொழிச் சொற்களைப் புகுத்துதல் எதுபோலிருக்கின்றதென்றால், எல்லா வுறுப்புக்களும் அமைந்த அழகியதோர் உடம்பில் உள்ள உறுப்புகளை வெட்டி எறிந்துவிட்டு, வேறு மண்ணாலும் மரத்தாலுஞ் செயற்கையாக அவ்வுறுப்புகள்போற் செய்து அவற்றை அதன்கண் ஒட்டவைத்துப் பார்த்தலுக்கே ஒப்பாயிருக்கின்றது. மயிர் குஞ்சி கூந்தல் முதலிய தமிழ்ச் சொற்களை விடுத்து 'ரோமம்' 'சிகை' என்னும் வடசொற்களையும், உடம்பு தலை சென்னி முகம் முதலியவற்றை நீக்கிச் 'சரீரம்' 'சிரசு' 'வதனம்' என்பவற்றையுங், கண் காது செவி மூக்கு என்பவற்றுக்கு 'நயனம்' 'கர்ணம்' 'நாசி' என்பவற்றையும், மிடறு கழுத்து என்பவற்றுக்கு மாறாகக் 'கண்டம்' என்னுஞ் சொல்லையுந், தோள் கை முதலியன இருக்கப் 'புஜம்' 'கரம்' என்பவற்றையும், வயிறு அகடு இருக்க 'உதரம்' 'குக்ஷி' என்பவைகளையும், கால் அடி என்னுஞ்சொற்களுக்குப் 'பதம்' 'பாதம்' என்பவற்றையுங் கொண்டுவந்து நுழைத்தல், அவ்வத் தமிழ்ச் சொற்களாகிய உறுப்புகளை வெட்டியெறிந்து விட்டு, அவை போன்ற ஏனை மொழிச் சொற்களைக் கொணர்ந்து அத்தமிழ் உடம்பின்கண் ஒட்டவிடுதலேயே

போல்கின்றதன்றோ? பொருள்களை 'வஸ்துகள்' என்று சொல்வது எற்றுக்கு? ஒளியைப் 'பிரகாச'மென்றும், ஓசையைச் 'சப்தம்' என்றுஞ், சுவையை 'ருசி' என்றும், மணத்தை 'வாசனை' என்றுந், தித்திப்பு இனிப்பை 'மதுரம்' என்றுந், தொடுதல் உறுதலை 'ஸ்பர்சம்' என்றுங், கல்வியை 'வித்தை' என்றுந், தண்ணீர் சோறு உணவு என்பவற்றை 'ஜலம்' 'அந்நம்' 'ஆகாரம்' என்றும், ஆடையை 'வஸ்திரம்' என்றுங், கட்டாயம் என்பதை 'அவஸ்யம்' என்றுந், தாய் தந்தை மகன் மகள் உறவினரை 'மாதா' 'பிதா' 'புத்ரன்' 'புத்ரி' 'பந்துக்கள்' என்றுந், துன்பம் கேடு குடும்பம் என்பவைகளைக் 'கஷ்டம்' 'நஷ்டம்' 'சம்ஸாரம்' என்றுந், தலைமுழுக்கு வழிபாடு இளைப்பு தூக்கம் முதலியவைகளை 'ஸ்நாநம்' 'பூஜை' 'ஆயாசம்' 'நித்திரை' என்றும், முயற்சி ஊழ்வினை உயிர் சிவம் கடவுள் என்பவற்றைப் 'பிரயத்நம்' 'விதி' 'ஆத்மா' 'ஈசன்' 'பிரமம்' என்றும், நினைத்தல் எண்ணல் சொல்லுதல் என்பவற்றை 'ஞாபகம்' 'பாவனை' 'வசனித்தல்' என்றுந் தூய தமிழ்ச் சொற்களை ஒழித்து வடமொழிச் சொற்களைக் கொண்டுவந்து புகுத்தித் தனித்தமிழ்ச் சொற்களை வழங்காமல் தொலைப்பதுதானா நமது அருமைச் செந்தமிழ்மொழியை வளர்த்தல்? அறிவுடையீர்கூறுமின்கள்! இன்னும் இங்ஙனமே எத்தனையோ ஆயிரஞ் சொற்களை வடமொழி முதலான பிறமொழிகளினின்றுங் கொண்டு வந்து, அவற்றைத் தமிழிற் புகுத்தி, அதன் தூய தனிச் சொற்கள் ஒவ்வொன்றாக வழக்கு வீழ்ந்து போகுமாறு செய்வதுதானா தமிழையும் பிறமொழிகளையுங் கற்றவர் அதற்குச் செய்யும் உதவி? தான் பிடித்ததை எப்படியாவது நிலைநாட்டிவிட வேண்டுமென்று முன்வந்து தமிழ்

மொழியைத் தொலைக்க வழிதேடுவதுதானா தமிழ்கற்று அதனால் பிழைப்பவர் அதற்குச் செய்யும் நன்மை? தமிழும் பிறமொழியையுங் கற்கக்கற்கத் தமிழ்மொழிச் சொற்கள் இவை அயல்மொழிச்சொற்கள் இவையென்று நன்குணர்ந்து தமிழில் ஏனையவற்றைக் கலவாமற்பேசுதல் எழுதுதலும், தமிழில் முன்னமே வழக்குவீழ்ந்த சொற்களையுந் திரும்ப எடுத்து வழங்கவிடுதலும் அல்லவோ கற்றவர் அம்மொழியைப் பாதுகாத்து வளர்த்தற்குச் செய்யும் நன்முறையாகும்.

ஆங்கிலத்தில் வல்ல நல்லிசைப்புலவர்களான ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், ஷெல்லி, டெனிசன் முதலியோர் தம்மால் ஆனமட்டும் முயன்று அயல்மொழிச்சொற்கள் விரவாத தூய ஆங்கிலநடையிற் பல்லாயிரம் இனிய பாக்கள் பாடியிருப்பதற்காக அவர்களை ஆங்கில நன்மக்கள் எவ்வளவு புகழ்ந்து பேசுகின்றார்கள்! பிற்காலத்திருந்த டெனிசன் தமதுகாலத்தில் வழங்காது மறைந்த தூய ஆங்கிலச் சொற்களையும் மீண்டும் எடுத்து வழங்கி அவற்றை வழங்கவிட்டமைக்காக, அவர் கற்றறிவுடைய ஆங்கில நன்மக்களால் எவ்வளவு பாராட்டப்படுகின்றார்! ஜான்சன், கிப்பன் என்னும் உரைநூற் புலவர்கள் மற்றைத் துறைகளிற்சிறந்தவர்களாயிருந்தும், அவர்கள் இலத்தீன், கிரீக் முதலான அயன்மொழிச் சொற்களை மிகுதியாய் எடுத்துத், தம் உரை நூல்களில் விரவவைத் தெழுதினமைக்காக அவர்களை அந் நன்மக்கள் இன்னுங் குறைத்துப் பேசுதல் ஆங்கிலநூலுரை வரலாறு கற்பார் எவரும் நன்கு உணர்வரன்றோ? ஆங்கிலமொழியில் இலக்கண நூற் புலவராய் விளங்கிய மிக்கிள்ஜான் என்னும் ஆசிரியர், "பழைய நாளில் ஆங்கிலமக்கள் நாகரிகம் அற்றவ

ராய் இருந்தமையானே பலமொழிபேசும் பல்வகைநாட்டாரும் அவர்மேற் படையெடுத்து வந்து அவர்தம் நாடு நகரங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு அவரொடு நெடுகக் கலந்துவந்தனர்" எனவும், "அதனாற் பலமொழிச் சொற்களும் வெற்றியாளராய் நிலைபெற்ற அப் பலர் வாயிலாக நீக்கமுடியாதவாறு ஆங்கிலமொழியிற் கலந்து நிலைபெறலாயின" எனவும் மொழிக்கலப்பின் வரலாற்றை எடுத்துக் காட்டியபின், "பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில், இலத்தீன் மொழிச்சொற்களை மிகக் கலந்தெழுதும் நடை புது வழக்கமாய் வந்துவிட்டது 'உரோம் அரசியலின இறக்கமுஞ் சிதைவும்' என்ற நூலை எழுதிய கிப்பன் என்பவரும், அந் நூற்றாண்டிற் சிறந்த ஆங்கிலச் சொற்பொருள் எழுதிய ஜான்சன் என்பவரும் இலத்தீன் மொழிச்சொற்களை நிரம்பவும் மிகுதியாய் எடுத்துக் கையாண்டனர். கிப்பன் நூற்றுக்கு முப்பதுசொல் விழுக்காடும், ஜான்சன் இருபத்தெட்டு விழுக்காடாக அயன் மொழிச் சொற்களை விரவவிட்டனர். ஆனால், உள்ளூர் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் கலப்பில்லாமல் எழுதிய புலவர்களிடத்தும் அவர்கள் இயற்றிய நூல்களிடத்தும் நாம் வரும்போது, இலத்தீன் மொழிச்சொற்கள் மிக மிகக் குறைவாக இருத்தலைக் காண்கின்றோம். ஜான் முனிவரது நூலின் மொழிபெயர்ப்பில், நூற்றுக்கு நான்கு இலத்தீன் சொற்களே காணப்படுகின்றன; அதில் இன்னும் பல விடங்களில் இலத்தீன் மொழிச்சொல் ஒன்றுகூட இல்லாத பாக்கள் பலவற்றை நிரைநிரையாய் எடுத்துக்காட்டலாம்." என்று கூறிப், பின்னும் "பதினேழாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் இச் சொற்களைத் தொகுதியாய்க் கொண்டுவந்து நுழைக்கும் நோக்கம் வலுப்பட்டது; அங்ஙனமே அவை பல

வும் வந்து சேர்ந்தன; ஆனலும், தாம் வந்திருத்தற்கு உரிய இடங்கள் முன்னமே நிரப்பப்பட்டமையுந், தாம் வேலை செய்தற்கு வாய்த்த பொழுதுகள் முன்னறிந்து நிறுத்தப்பட்டமையுங் கண்டவுடனே அவை வந்தபடியே திரும்பிவிடலாயின. அதுமுதல் அவை பின்னர்க் கேட்கப்படவே இல்லை. குருமுதல்வரான ஜெரிமிடெய்லர் sportiveness என்னும் ஆங்கிலமொழிக்கு மாறாக ludibundness என்னும் இலத்தின் மொழியையும், mental blindness என்பதற்கு மாறாக் cecity என்னுஞ் சொல்லையும், secret என்பதற்கு மாறாக clancular என்னுஞ் சொல்லையும், cruelty என்பதற்குமாறாக ferity என்னுஞ் சொல்லையும், lady's maid என்பதற்கு வேறாக paranymph என்னுஞ் சொல்லையுங் கொணர்ந்து வழங்கினர். எளனஞ்செய்யத்தக்க அளவாக இத்தகையநடை பெருகிவரவே, இத் தன்மையவான சொற்களை வழங்குதலில் உண்மையான பயன் இல்லையென்பது ஆங்கிலமக்களின் நல்லறிவுக்குப் புலப்படலாயிற்று; புலப்படவே அவை அமைதியுடன் கைவிடப்பட்டன. ஆங்கிலங் கற்கும் இந்துவோ பெருந்தொகையான இலத்தின் சொற்களைப் பயன்படுத்துதற்கு எப்போதும் பெருவிருப்புடையனய் இருக்கின்றன்." என்று எழுதி, அதன்பின் ஓர் இந்து மாணவன் ஆங்கிலத்தில் ஆக்கிய ஒரு நாலடிச் செய்யுளை எடுத்துக்காட்டி "ஆங்கில மகன் எவனும் அவ்வளவு மிகுதியான இலத்தின் மொழிகளைச் சேர்த்து ஒருநடை எழுதமாட்டான்" என்று அதன் பிழைகளை எடுத்துக் கூறிச், "சொற்களைச் செவ்வையாக வழங்கும் முறை இன்னதென்று உணரவும் அறியவும் வேண்டும் அயலான் ஒருவன் அச் சொற்கள் வழங்கும் நாடுகளிற்

போய்ச் சிலகாலம் அங்கே தங்கியிருக்கவேண்டும்" என்
றும், "நன்கு கற்றவர்கள் அயன்மொழிச் சொற்கள் விர
விய இத்தகைய ஆங்கில நடையைத் தங்களாற் கூடிய
மட்டும் விலக்குகின்றார்கள்" என்றுங், "கோல்ட்சிமித்,
ஜேன் ஆஸ்டன், உவால்டர்ஸ்காட், மெக்காலே, ப்ரௌட்,
ஸ்டீபன்சன் முதலானோரை ஒத்த புலவர்களின் நூல்க
ளைப் பயின்று அவற்றின் சுவையை நுகரும் எந்த இளை
ஞனும் உரியகாலத்தே நல்ல தூய ஆங்கிலநடை எழுதுந்
திறத்தைத் தானே திண்ணமாய்ப் பெறுவன்" என்றும்
முடித்துக் கூறுகின்றார்; (Prof. J. M. D. Meiklejohn's
The Art of Writing English. pp. 121-132). இந் நல்
லிசைப்புலவர் கருத்துக்கு ஒப்பவே, வரலாற்றுநூற் புல
மையில் நிகரற்று விளங்கிய ஆங்கில ஆசிரியரான பிரீ
மன் என்பவரும் "வேண்டப்படாத பிரெஞ்சு இலத்தீன்
மொழிச்சொற்கள் உரைநடையை உயர்வுபடுத்துகின்றன
வென்று பிழையாகக் கருதப்படுகின்றனவே யல்லாமல்,
உண்மையில் அவை பொருட்குழப்பத்தையே மேலுக்கு
மேல் உண்டுபண்ணுகின்றன; ஆதலால், அவைகளுக்கு
மாறாகப் பொருட்டெளிவுள்ள வெளிப்படையான ஆங்
கிலச் சொற்களையே ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் வைத்து
எழுதுவது எளிதெனக் கண்டிருக்கின்றேன். பதினான்கு
அல்லது பதினைந்து ஆண்டுகளின்முன் யான் எழுதியதை
விட இப்போது யான் தெளிவான தூய ஆங்கிலநடை
எழுதக்கூடுமென யான் கண்டுகொண்டமை எனக்கு
எவ்வாற்றானும் வெட்கமாயில்லை; நடையெழுதப் பழ
கும் இளைஞரைத் தேற்றல்வேண்டி இவ் வுண்மையைச்
சொல்வது நல்லதென எண்ணுகின்றேன். நடையெழு
தத் தயங்குவோர் தாம் உயர்ந்தநடை யெழுதுவதாக

எண்ணிக்கொண்டு எழுதுவதில் மயக்கம் உடையராகின்ருர்கள். உண்மையான ஆற்றலுக்கும், எல்லாவற்றையும் விட உண்மையான தெளிவுக்கும், நம் மூதாதைகள் வழங்கிய பழைய ஆங்கிலமொழியை ஒப்பது பிறிதில்லை என்னும் உண்மை முற்றும் உணரப்படுதற்குப் பலஆண்டுகளின் பழக்கம் இன்றியமையாதது வேண்டப்படும்." (Quoted in Meiklejohn's The Art of Writing English, p. 128), என்று ஆங்கிலமொழியைத் தூய்தாய் வழங்குதலின் மேன்மையை வற்புறுத்திப் பேசியிருக்கின்ருர்.

ஆங்கிலமக்களுக்கு நாகரிகமுந் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளத்தக்க நிலையும் வாயாதிருந்த பழையநாளில், ஐரோப்பாவின் வடமேற்கு மூலையிற் றோன்றிய சூடர், ஆங்கிலர், சாகிசர் முதற் பலமொழிபேசும் பல்வகைநாட்டாரும் பிரித்தானிய தீவின்கண் வந்து புகுந்து, அங்கு இருந்த பிரித்தானியரைப் போரில் வென்று அவர்தம்மைத் தத்தம் ஆளுகைக்குள் அடக்கி அரசுபுரிந்து வந்தனர். அவர்கட்குப் பின்னரும் பல்வகை மக்களும் அடுத்தடுத்துப் படையெடுத்து வந்து ஆங்கிலரைத் தங்கீழ் வைத்து ஆண்டு அவரொடு கலந்தமையாலேதான், கெல்டிக், காந்திநேவியம், இலத்தீன், நார்மன், பிரஞ்சு, கிரேக்கு முதலான பற்பல மொழிச் சொற்களும் ஆங்கிலத்தில் ஒன்றன்பின் ஒன்ருய்க் கலந்து அதனைப் பெருக்கச்செய்தன. முதன்முதற் சூடர் ஆங்கிலமொழியைப் பிரித்தானிய தீவினுட் கொண்டுவந்தகாலத்து, அதன்கண் இரண்டாயிரஞ் சொற்களுக்குமேல் இல்லையென்று அம்மொழி வல்ல இலக்கண ஆசிரியர்கள் வரைந்திருக்கின்றனர். இங்ஙனம் முதலில் மிகக் குறைந்தநிலையி லிருந்து பின்னர்க் காலந்தோறும் பலமொழிக் கலப்பினுற் பெருகிய

ஆங்கிலமொழி, அப் பிறமொழிச் சொற்களின் உதவியின்றி முற்றும் நடைபெறுதல் இயலாதென்பதனை ஆங்கிலம் நன்கு உணர்ந்தார் எவரும் விளக்கமாய் அறிந்திருப்பவும், ஒருவர் அவ்வுண்மையை மறைத்து, அது தனித்து இயங்கமாட்டாதது அன்று எனவுந், தனித்து இயங்கவல்ல அதனை அவ்வாறு இயக்குதல் பயன்றராது எனக் கண்டே அதனைப் பலமொழிச் சொற்களோடுங் கலப்பித்து வழங்குகின்றார் எனவுங் கூறியது பெரிதும் பிழைபாடுடைத்தாம் என்க.

இனி, முற்றுந் தனித்து இயங்கமாட்டாக் குறைபாடுடைய ஆங்கில மொழியையே இயன்றமட்டுந் தூய்தாய் வழங்குதலிற் கண்ணுங்கருத்தும் வைக்கவேண்டுமென்று அம்மொழிக்குரிய ஆங்கில நன்மக்கள் ஓயாது வற்புறுத்தி வருகுவராயிற், பண்டைக்காலந்தொட்டே நாகரிகவாழ்க்கையிற் சிறந்தாராய்த், தாம் ஒருவர்கீழ் அடங்கி வாழாது, பிறமொழி பேசுவாரையுந் தங்கீழ் அடக்கிவைத்துத், தமது செந்தமிழ்மொழியையே நீண்டகாலம் வரையில் தூய்தாய் வழங்கி வளர்த்து வாழ்ந்துவந்த தமிழ்மக்களின் கால் வழியில் வந்தோரான நாம் நமது அருமைச் செந்தமிழ் மொழியைத் தூய்தாய் வழங்குதலில் எவ்வளவு கண்ணுங் கருத்தும் வைக்கவேண்டும்! அதற்காக நாம் எவ்வளவு முயற்சி யெடுக்கவேண்டும்! அங்ஙனமிருக்க, அதனைக் குறைபாடுடைய ஆங்கிலத்தோடு ஒப்பிட்டு, அதன் தூய்மையைக் கெடுத்து வடமொழி முதலான மற்றை மொழிச்சொற்களை அதன்கட் கொண்டுவந்து புகுத்தல் அதற்கு ஓர் ஆக்கமேயாம் என்று கூறுவார் உரை இப்போது அவர் அடைந்திருக்கும் அடிமைத்தனத்தைக்காட்டுகின்றதன்றோ? பண்டைநாளில் ஆரியப்

பார்ப்பனருந் தமிழர்க்கு அடங்கியிருந்து தமிழை வளர்த்தனர்; இப்போது அப்பார்ப்பனர் பல்வகைச் சூழ்ச்சிகளால் தமிழர்க்கு மேம்பட்டார்போற் றம்மைத்தாமே உயர்த்துக்கொண்டு, தமிழரைத் தங்கீழ் அடக்கி அடிமைகளாக்குதற் பொருட்டு மிகமுயன்றும் அதுமுற்றுங் கைகூடாமையின், தமிழர்க்குரிய தமிழையாவது ஆரியம் முதலான பிறமொழிச் சொற்கள் சேர்த்துக் கெடுத்து வைத்தால் தங்கருத்து நிரம்புமென்றுன்னி அதனைப்பெரிதும் மாசுபடுத்தி வருகின்றார்: அப்பார்ப்பனர் வலையிற் சிக்கிய தமிழ்ப்புலவர் சிலரும் அச்சூழ்ச்சியைப் பகுத்துணர்ந்து பாராது 'குலத்தைக் கெடுக்கவந்த கோடரிக் காம்பு' போல், அவ்வாரியப் பார்ப்பனரினும் பார்க்கத் தாமே தம் தனித்தமிழ் மொழியைச் சிதைத்தொழிக்க மடிகட்டி நிற்கின்றார்! ஐயகோ! பண்டுதொட்டுப் புனிதமாய் ஓங்கிநிற்கும் நம் தனித்தமிழ்த் தாயைப், பிறமொழிச் சொற்களென்னுங் கோடரியினுள் நுழைந்துகொண்டு, இத் தமிழ்ப்புதல்வர் வெட்டிச் சாய்க்க முயல்வது தான் கலிகாலக் கொடுமை! இத்தீவினைச் செயலைப் புரியும் இவர்தம்மைத் தடுத்து, எம் தமிழ்த்தாயைப் பாது காக்க முன்நிற்கும் எம்போல்வாரது நல்வினைச்செயல் ஒருகாலுங் கலிகாலக்கொடுமையாகாதென்று உணர்மின்கள் நடுநிலையுடையீர்!

அறிவுநூற் கல்வி

கல்வியானது இருதிறப்படும்; அவை உலகநூற் கல்வி, அறிவு நூற்கல்வி என்பனவாம். இவற்றுள் உலகநூற் கல்வி உடம்பைப் பற்றிக்கொண்டும் அறிவுநூற் கல்வி உயிரைப் பற்றிக்கொண்டும் நடைபெறுவனவாகும். உயிரின் அறிவு விளக்கத்திற்கு உடம்பு இன்றியமையாத் துணையாய் இருத்தல்போல, அறிவுநூற் கல்வியைத் தருதற்கும் உலகநூற் கல்வி இன்றியமையாக் கருவியாய் இருக்கின்றது. அறிவுவிளக்கம் இல்லாத உயிருக்கு உடம்பிருந்தும் பயன்படாததுபோல, அறிவுநூற்கல்வி பெறாதவர்களுக்கு உலகநூற் கல்வி இருந்தும் பயன்படுவது இன்றாம். நறுமணங்கமழத் தேனொழுகி இனிய பழங்கள் குலைகுலையாய்த் தொங்கும் ஒரு தேமாந் தோப்பிற்குச் செல்ல விரும்பினான் ஒருவன், அங்கே போவதற்கு இசைந்த வழியைத் தெரிந்து அதனூடே சென்று அவ்விடத்தைச் சேர்வானானால், தான் நீண்டவழி நடந்துவந்ததனால் உண்டான பயனைப் பெற்றுப் பசியுங் களைப்புந் தீர்ந்து மகிழ்ந்திருப்பான்; அவ்வாறன்றி அவ் வழியில் உள்ள சில புல்லியகாட்சிகளையே கண்டுகொண்டு உடம்பிலுள்ள வலிமைகுறையும் நேரம்வரையில் வழியிலேயே காலங்கழித்து விடுவனாயின், மிகுந்த பசியுங் களைப்பும் வந்து மூடிக்கொள்ள மேற்செல்ல மாட்டாதவனாய் அவ் வழியினிடையே சோர்ந்து விழுந்து உயிர் துறப்பன். அதுபோலவே, அறிவுநூற் கல்வியைப் பெறுதற்பொருட்டாகவே வந்த இம் மக்கள் யாக்கையிலிருந்தும், முடி

வாக அதனை அடைதற்கு முயலாமல் உலகநூற் கல்வி யளவில் ஒருவன் நின்று விடுவனாயின், அவனெடுத்த இம் மக்கட்பிறவி வெறும் பாழேயாவது திண்ணம். உயிரானது தன்கண் உள்ள அறியாமை முற்றுந் தொலையப் பெற்றுப் பேரறிவு விளக்கம் உடையதானவுடனே பிறவி எடுத்தலும் நின்றுபோகும். உயிர்கட்கு உடம்புகள் அடுத்தடுத்து வருவதெல்லாம் அவ் வுயிர்களைக் கவிந்து நின்ற அறியாமையை நீக்கி அறிவை எழுப்புதற்பொருட்டாகவே யாகலான், அறியாமை தேய்ந்து அறிவு எழும் வரையில் அவை பிறவிகளிற் சுற்றிச் சுற்றிவரும். ஆகவே, அறிவுநூல்களைக்கற்று அறியாமையை நீக்ாதவன் மேன் மேற் பிறவியெடுப்பவனாய் இருத்தலின், அவன் தனக்கு உடம்புகளைப் படைத்துக் கொடுப்பதான ஓயாத வேலையைக் கடவுளுக்குத் தருபவன் ஆவன்; இது குறித்தன்றோ பட்டினத்தடிகளும்,

"மாதா உடல் சலித்தாள் வல்வினையேன் கால் சலித்தேன், வேதாவுங் கைசலித்து விட்டானே – நாதா, இருப்பையூர் வாழ்சிவனே இன்னுமோர் அன்னைக், கருப்பையூர் வாரா மைக் கா" என்று அருளிச்செய்தனர்.

மேலும், உயிர்க்கு உறுதிதரும் அறிவுநூற் கல்வியைக் கல்லாது, உடம்பைப் பாதுகாத்தற்குமட்டும் பயன்படும் உலகநூற் கல்வியைப் பயில்வது வெறுங் கூவுதலாகவே முடியும். ஏனென்றால், நிலையாயுள்ள உயிரின் நன்மையை நாடாது, நிலையின்றிச் சில நாளிலோ சில திங்களிலோ அல்லது சில ஆண்டுகளிலோ மறைந்து போகும் உடம்புக்கு உணவு தேடிக் கொடுத்தற்கு மட்டும் பயன்படுகின்ற உலகநூற் கல்வியை வாய்ஓயாது

கூடிக் கற்றல் நிலையானபயனைத் தராமையின் அது வெற்றொலியேயாய்ப் போவதன்றி வேறு அது தரும் பேறு என்னை? இவ்வுண்மையை உணர்த்துதற்கன்றே,

"அலகுசால் கற்பின் அறிவு நூல் கல்லா
துலக நூல் ஓதுவதெல்லாங் - கலகல
கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம்
போஒந் துணையறிவார் இல்" என்று நாலடியார் கூறுவதாயிற்று.

இனி, அறிவுநூற்கல்வியைப் பெற்றவர் மறுமையில் இன்பத்தை அடைவரென்று பலருங் கூறக் காண்கின்றேமே யல்லாமல், அவர் இம்மையில் மற்றவர்க்கில்லாத சிறப்பினைப் பெறக் காண்கின்றேம் இல்லையே; எல்லாரும் உண்டு உடுத்து உறங்கிச் சாதல்போலவே அவரும் உண்டுடுத் துறங்கிச் சாகின்றனர்; இன்னும் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால் உலகநூற் கல்வியில் மிக்கவர்களே இம்மையில் எல்லாச் சீருஞ் சிறப்பும் இன்பமும் பெறுகின்றனர்; கட்புலனுக்கும் நமது நினைவுக்கும் எட்டாத மறுமையில் இன்பத்தை அடையலாமென நினைந்து அறிவுநூற் கல்வியிற் காலத்தைக் கழிப்பவர் கடைசியில் ஏமாறி இறப்பதற்கே இடமாகின்றதென்று அதனை இழித்துக் கூறுவாரே பலர். என்றாலும், அறிவின் ஏற்றத் தாழ்வுகளைச் செவ்வையாக ஆராய்ந்துபார்த்தால், அறிவு நூற் கல்வியால் வருஞ் சிறப்பும் இன்பமும் வேறெதனாலும் வரமாட்டா என்பது நன்கு புலப்படும். எங்ஙனமென்றால், உலகத்தின்கண் எத்தகைய அரும்பெருந் தொழில்கள் நடைபெறுதற்கும் அறிவும் அறிவுமுயற்சியுங் கட்டாயமாய் வேண்டியிருக்கின்றன. அறிவில்லாமல் எந்தத் தொழிலையுஞ் செய்தல் முடியாது, எந்த நலத்

தையும் அடைதல் இயலாது. அறிவில்லாதவர்களும் அறிவுடையாரைக்கண்டால் அவர்க்குச் சிறப்புச்செய்து பண்ணுகின்றனர்; அவரை விரும்புகின்றனர். ஒருவர் பலருதவி கொண்டு ஓர் அரிய பெரிய முயற்சியை நடைபெறுவிக்குங்கால், அம்முயற்சி அறிவில்லாதார் செய்கையால் முட்டுப்படுதல் கண்டு எவ்வளவு வருந்தி அவரை வெறுக்கின்றனர்! அப்போது அறிவுடையான் ஒருவன் மற்றையோர் செய்த பிழைகளை யெல்லாந் திருத்தி அதனைச் செவ்விதாக்கி முடிக்குங்கால் அதனைக்கண்டுவியந்து அவன்மேல் எவ்வளவு உவப்படைந்து அவனை விரும்புகின்றனர்! இங்ஙனமே மிகச் சிறிய முயற்சிமுதல் மிகப் பெரிய முயற்சி ஈறாக அறிவில்லாதார் செய்வன பெரிதும் பிழைபட்டுத் துன்பத்தைத் தருதலும், அறிவுடையார் செய்வன பெரிதுந் திருத்தமுற்று இன்பத்தைத் தருதலுஞ் சிறிதேனும் ஆழ்ந்து நினைப்பார்க்கு விளங்காமற் போகா. இதுபற்றியன்றோ தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார்,

"அறிவுடையார் எல்லாம் உடையர் அறிவிலார்
என் உடைய ரேனும் இலர்" என்று அருளிச் செய்தனர்.

இனி, இத்துணைச் சிறந்த அறிவுங் கல்வியாலன்றி உண்டாகாது. கல்வியில்லாதாரிலும் அறிவால் மிக்கவரைக் காண்கின்றோமே யெனின், அவரும் முற்பிறவிகளிற் பயின்ற கல்வியின் பயனாலேயே அங்ஙனம் அறிவு கூடப் பெறுகின்றனர்; அங்ஙனங் கூடப்பெற்ற அறிவும் இப்பிறவியில் மேலுமேலுங் கல்வியாற் பண்படுத்தப்பட்டாலன்றி, அது பாசி மூடிய பளிக்குமணிபோல் திரும்பவும் அறியாமையில் அகப்பட்டு மங்கிப்போகும். ஆனத

னாலேயே, உயர்ந்த கல்வியில்லாதவன் எவ்வளவு உயர்ந்த அறிவு கூறினும், அதனை அறிவால் நிறைந்தோர் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார். இது,

"கல்லாதான் ஒட்பங் கழியநன் றாயினுங்
கொள்ளார் அறிவுடையார்" என்று திருக்குறளுங் கூறுகின்றது.

இனிக், கல்வியுள்ளும் உலகநூற்கல்வி நிலையில்லாத பொருள்களையே உணர்த்துவதால், அதனால் விளையும் அறிவும் நிலையில்லாத இயல்பினதாய் நிலையான இன்பத்தைத் தரமாட்டாதாய் ஒழியும். அறிவுநூற் கல்வியோ, உலகநிலை, உயிரின்நிலை, உயிரோடு ஒன்றாய் நிற்கும் அறியாமையின் நிலை, இருவினைத் தோற்றம், உயிர் மூவகைக் குற்றமும் நீங்கும் வகை, முழுமுதற் கடவுளின் இயல்பு, அது செய்யும் உதவி, அதனோடொன்றாயிருந்து இம்மை மறுமை இரண்டிலும் நுகரும் இன்பநிலை முதலானவற்றை ஆராயும் உயர்ந்த ஆராய்ச்சியில் அறிவைத் தோயவைத்து, அவ் வழியால் அதனைத் தூயதாக்கிப், பேரொளியொடு துலங்கவைத்தலின், அறிவுநூற் கல்வி கற்றார்முன் உலகநூற் கல்விமட்டும் உடையார் விலங்கினம்போல் எண்ணப்படுவர். இவ்வுண்மை,

"விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்" என்ற தெய்வத் திருவள்ளுவர் திருக்குறளால் நன்கு அறியப்படும்; இத்திருக்குறளில் 'இலங்குநூல்' என்றது அறிவுநூலையே யாம். வெளிப்பார்வை யளவில் உயிர்கள் எல்லாம் ஒத்த செயலும் மாறுதலும் உடையனபோற் காணப்படினும், நுணுகி ஆராய்ந்தால் அவற்றின் அறிவும் முயற்சியும் ஏற்றத்தாழ்வாகவே யிருக்கும். உண்ணல் உறங்கல் மருவல் சாதல்

எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாயிருப்பினும் விலங்கினங்களில் இழிந்த பன்றியும் மக்களில் அறிவுடையான் ஒருவனும் ஒப்பாவர் என எவரேனுங் கூறுவரோ? மக்களில் அறிவுடையான் ஒருவனும் அறிவிலான் ஒருவனும் அங்ஙனமே உண்ணல் உறங்கல் முதலான தொழில்களில் வேறுபாடில்லாதவர்போற் காணப்படினும், அறிவுடையான் தனக்குள்ள அறிவின் மேன்மையால் உயர்ந்தோனாதலும், அறிவிலான் தனக்குள்ள அறிவின் சிறுமையால் தாழ்ந்தோனாதலும் எல்லார்க்கும் உடன்பாடேயாகும்.

அஃது உண்மையேயென்றாலும், உலக நூற்கல்வியால் விளங்கும் அறிவுகொண்டு இம்மையில் எல்லா நலங்களும் பெறுவதாயிருக்க, இதற்கு மேலும் அறிவு நூற்கல்வி ஒன்று வேண்டுமென்பது எதன்பொருட்டோவெனின், உலக நூற்கல்வி ஒன்றேகொண்டு இம்மையிலும் மிகச் சிறந்த நலங்களைப் பெறுதல் இயலாது; இப்பிறப்பிற் பெறுதற்கரிய இன்பங்களையும் அறிவு நூற்கல்வியுடையார் எளிதிற்பெறுவர். கண்ணாற்கண்டுஞ் செவியாற் கேட்டும் வாயாற் சுவைத்தும் மூக்கால் முகந்தும் மெய்யால் தொட்டும் ஐம்பொறிகளால் துய்க்கும் இன்பங்களினுங்கூட அறிவுநூற்கல்வியால் உயர்ந்தஅறிவு வாய்த்தவனுக்கு வரும் இன்பம், ஏனை உலகநூற் கல்விமட்டும் பெற்றவனுக்குத் தோன்றாது. மிகக் கூரிய முனையையுடைய ஓர் இருப்புக்கோல் ஆழ்ந்தமேதார் இடத்தையுந் துளைத்துச்செல்லும்; முனை மழுங்கியதோ அதைப்போல் ஆழ்ந்துசெல்ல மாட்டாதாகும். உலகநூற்கல்வி சிறிது அறிவை விளக்குமேனும், அதனாற் செய்யப்படும் உலக முயற்சிகள் பலவும் மக்களுக்குப் பலவகைக் கவலைகளை

யுந் துன்பங்களையும் விளைவித்து அவரது அறிவை அழுப்படையச் செய்து மழுக்கு மாதலின் அவர் ஐம்பொறி இன்பங்களையுங் கூடக் கூர்ந்து பார்த்துத் துய்க்க மாட்டார். அறிவுநூற்கல்வி யுடையார்க்கு நிகழும் அறிவும் முயற்சியும் அத்தகைய அல்லல்களை வருவியாமல் மேன்மேல் உள்ளக் கிளர்ச்சியினைத் தருவனவாய் இருத்தலின், அவரது அறிவு பெருவிளக்கம் உடையதாய், அவர் துய்க்கும் எவ்வகை யின்பங்களையும் மிகவுங் கூர்மையாய்த் துய்த்தற்குரிய வழிதுறைகளைக் காட்டி அவரை எக்காலும் பெருமகிழ்ச்சியில் தோய்ந்திருக்கச்செய்யும். இனிய ஓசையையேனும் அழகிய காட்சிகளையேனுந் தீஞ்சுவை உணவையேனும் நலஞ்சிறந்த வேறு பிறவற்றையேனும் இவ் விருதிறத்தாரும் ஒருகாலத்து ஒருங்கே துய்க்கும்போது, அறிவுநூற்கல்வி யுடையார் அவற்றின் நுணுக்கங்களை நிரம்பத் தெரிந்து மிக மகிழ்தலும், உலகநூற்கல்வியுடையார் அவற்றை அங்ஙனம் உணரமாட்டாமையின் அவர் சிறிதே மகிழ்தலுங் கண்கூடாய்க் கண்டறியலாம்.

மேலும், அறிவுநூற்கல்வி யுடையார் பெரிதுங் கூர்மையான அறிவுடையராதலின், அவர் தாம் விரும்பினால் தம்மினுந் தாழ்ந்த உலகநூற்கல்வி யுடையார் செய்யும் எத்திற முயற்சிகளையும் அவரைவிட எளிதாகவுஞ் செவ்விதாகவுஞ் செய்து முடிக்கமாட்டுவர். உலகநூற்கல்வி யுடையாரோ தாம் எத்துணைதான் விரும்பினாலும், தம்மினும் மேற்பட்ட அறிவுநூற்கல்வியுடையார்க்குள்ள அறிவைப் பெறவாவது அவர் செய்யும் முயற்சிகளிற் றினையளவேனுந் தாஞ் செய்யவாவது மாட்டுவாரல்லர்; எதுபோலவெனின், அரசியலைத் திறம்பட நடத்தும்

மேலோனான் ஓர் அமைச்சன் தன்கீழ் அலுவல் பார்ப்பார் செய்யும் முயற்சிகளைத் தான் செய்யவேண்டினால் அவரினும் அதனைத் திறமையாகச் செய்து முடிப்பன்; அவன் கீழுள்ள ஊர்காவற்காரன் ஒருவன் அவ்வமைச்சன் றொழிலைத் தான் செய்ய விரும்பினால் அது முடியுமோ? அதுபோலவென் றறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். அதுவல்லாமலும், எல்லா உயர்ந்தபொருள்களும், உயர்ந்தோரும், உயர்ந்த இன்பங்களுந் தமக்கு இசையாத உலகநூலறிவு முயற்சியுடையாரை விட்டகன்று, தமக்கு இசைந்த அறிவுநூலறிவு முயற்சியுடையாரைத் தாமே வந்து அணுகுமாதலின் அறிவுநூற் கலைஞரே இம்மையிலும் எல்லா உயர்ந்த நலங்களையும் பெறுவர், மறுமையிலும் ஏனையோர்க்கு எட்டாத பேரின்பத்தைப் பெறுவர். ஆதலால், மக்களாய்ப் பிறந்தோர் உலகநூற்கல்வியிலேயே தமது காலத்தை முற்றுங் கழித்துவிடாது அறிவுநூற் கல்வியையும் மிக முயன்று பெற்றுப் பேரறிவையும் பெரு நலங்களையும் எய்துவாராக! அறிவுநூல் உலகநூல் இவ்விவை என்பதைப் பின்னர் விளக்கிக்காட்டுதும்.

தமிழ்நாட்டவரும் மேல்நாட்டவரும்

நம் தமிழ்நாட்டவர் பொருளையுந், தமிழ்நாட்டையடுத்துள்ள மற்றை இந்தியநாட்டவர் பொருளையும் மேல்நாட்டவர் பல வழியிற் கவர்ந்து செல்கின்றார் என்னுங் கூக்குரல் ஒலியும், அதனைத் தடைசெய்து இந் நாட்டவரின் பொருள் இங்கேயே நிலைபெறுமாறு செய்தல்வேண்டின் அயல்நாட்டவர் இங்கே விலைப்படுத்தக் கொண்டுவரும் பண்டங்களை வாங்காது முற்ற ஒழித்தலே செயற்பாலதென்னும் ஆரவாரமும் நாடு எங்கும் பரவிப், பலவகைக் குழப்பங்களையும் பலவகைத் துன்பங்களையும் உயிரழிவு பொருளழிவுகளையும் ஆங்காங்கு விளைத்து வருகின்றன. பேர் அல்லலுக்கு இடமான இப்பிழைபாடான வழியிற் புகுந்து நம்மனோர் துன்புறாமல், அவர்களைப் பாதுகாத்தல் வேண்டியே, எமது அறிவுரையை இங்கெழுதுகின்றாம். இதனை நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்து, எமதுரை பொருந்துமாயின் அதனைக் கைப்பற்றி யொழுகி நம்மவர் நலப்படுவாராக!

1 முதலில் நம் நாட்டவர்பால் உள்ள ஒரு பெருங்குறை என்னென்றால், எதனையும் ஆய்ந்து ஓய்ந்து பார்க்குங் குணம் இல்லாமையேயாம். ஒருவர் கல்வி யறிவு ஆராய்ச்சியுடைய பெரியரா யிருந்தாலும், அவரைப் பத்துப்பேர் கொண்டாடாவிட்டால் அவரை நம்மனோர் தாமுங் கொண்டாடமாட்டார்; அதுவேயு மன்றி, அவரைப் பத்துப்பேர் பொறாமையினாலோ, அல்லது வேறு காரணத்தாலோ இழித்துப் பேசக் கேட்டால், அது

தகுமா தகாதா என்று ஆய்ந்துபாராமல் தாமும் அவரை உடனே இழித்துப் பேசிவிடுவர்; அவர்க்குத் தீங்கும் இழைப்பர். இனி, மற்றொருவர் கல்வியறிவு ஆராய்ச்சிகள் சிறிதும் இல்லாராயினும், அல்லது அவை சிறிதேயுடையராயினும், பத்துப்பேர் அவர்பால் வைத்த பற்றினாலோ அல்லது அவர்பால் தாம் பெறும் ஏதேனும் ஒரு பயன் குறித்தோ அவரைக் கொண்டாடுவராயின், அவர் எதற்காக அவரைக் கொண்டாடுகின்றார், நாமும் அவரை ஏன் கொண்டாடவேண்டுமென்று சிறிதேனும் ஆராய்ந்து பாராமல் உடனே அவரைக் கண்காலதெரியாமற் கொண்டாடிவிடுவர்; அக் கொண்டாட்டத்தால் வருந் துன்பங்களையுந் தாம் அடைவர். பெரும்பாலும், நம் நாட்டவர் உண்மை யறிவு யாராய்ச்சிகள் உடைய பெரியாரைக் கொண்டாடுவதும் இல்லை; அவரால் தாம் அடைதற்குரிய பெரும்பயன் அடைவதுமில்லை. 'வெளிமினுக்கும் வெற்றாரவாரமும் உடையாரைப் பின்பற்றித் தமது நலனையுந் தம் நாட்டவர் நலனையும் இழந்துவிடுவதே அவர்க்கு இயற்கையாய்ப் படிந்துவிட்டது.'

இனி, மேல்நாட்டவர்பால் உள்ள ஒரு பெருங் குணம் என்னென்றால், எவர் எதைச் சொன்னாலும், எவர் எதை எழுதினாலும் அவ்வப் பொருளின் இயல்புகளைத் தம்மாலானமட்டுஞ் சோம்பாமலாராய்ந்துபார்த்து, எது தழுவத்தக்கதோ அதைத் தழுவுவர், தழுவத்தகாததை விலக்குவர். வெறும் வெளிமினுக்கையும் வெற்றாரவாரத்தையுங் கண்டு அவர் ஏமாந்துவிடுவதில்லை. அறிவிலும் ஆராய்ச்சியிலுமே அவர்கள் தமது காலத்தைப் பயன்படுத்தி வருதலால், அவர்கள்பால் வீணான எண்ணங்களும் வீணான பேச்சுகளும் நிகழ்வதில்லை. பிறர்

பாற் குற்றங்கள் இருந்தாலும் அவற்றை அவர்கள் ஆராய்வதில்லை; பிறர்பாலுள்ள குணங்களை மட்டும் ஆராய்ந்து, அவற்றுக்காக அவரைப் பாராட்டுவதுடன், அவரால் தாமும் உலகமும் பயன்படுதற்கான ஒழுங்குகளெல்லாஞ் செய்வர். அதனால், மேல்நாட்டவரில் நற்குணமும் நல்லறிவும் நன்முயற்சியும் உடையவர்கள் பெருஞ் சிறப்பும் எய்தித், தாமுந் தம்மைச்சேர்ந்தவரும் வறுமையுங் கவலையும் இன்றி உயிர்வாழப் பெற்று, நாடோறும் ஆயிரக் கணக்கான புதுமைகளையும் ஆயிரக் கணக்கான பொறிகளையும் (இயந்திரங்களையும்) ஆயிரக்கணக்கான தொழிற்சாலைகளையும் ஆயிரக் கணக்கான கல்விச்சாலைகளையும் ஆயிரக் கணக்கான சொற்பொழிவு மண்டபங்களையும் ஆயிரக்கணக்கான கலையறிவுக் கழகங்களையும், இன்னும் இவைபோல் நம் சொல்லளவில் அடங்காத பலப்பல நலங்களையுந் தாமிருக்கும் நாடுகளிற் பரவச்செய்து வருவதொடு, தாஞ் செல்லும் பிறநாடுகளிலும் அந் நலங்களையெல்லாம் பரப்பி வருகின்றனர்.

இனி, நம் நாட்டவர்களுக்கோ அறிவாராய்ச்சியில்லாமையோடு ஒற்றுமைக் குணமும் இல்லை, [3]பிறர்பால் அருள் இரக்கமும் இல்லை. தமக்குத் தம் மனைவி மக்களும் நெருங்கிய உறவினருமே உரியரெனவும், மற்றையோரெல்லாந் தமக்கு வேறானவரெனவுந், தாமுந் தம்மினத்தவரும் நன்றாயிருத்தலே தமக்கு வேண்டுந் தம்மவரல்லாத பிறர் எக்கேடு கெட்டாலென்ன எத்தெருவே போனாலென்ன எனவும் நினைந்து, பிறர் நலத்தைச் சிறிதுங் கருதாதவர்களாய் இருக்கின்றனர். தன்னலங் கருதும் இப் பொல்லாத எண்ணத்தால் இத் தமிழ்நாட்டவர்க்குட் பிரிந்திருக்கும் அளவிறந்த சாதிகளும், அவற்

ருல் விளைந்திருக்கும் அளவிறந்த வேற்றுமைகளுங் கணக்கிட்டுச் சொல்லல் இயலாது. நாலுபேர் ஒன்றுசேர்வார்களானால் சாதிப்பேச்சும்; பெண் கொடுக்கல் வாங்கலைப்பற்றிய பேச்சும்; அவன் சாதி கெட்டவன், அவனுக்கும் நமக்கும் உறவு கிடையாது, எங்கள் சாதி உயர்ந்தது, எங்கள் சாதியில் ஒடித்தாற் பால்வடியும், எங்களிற் பூத்துவீட்டுக்காரரொடுதாம் நாங்கள் கலப்பது வழக்கம், மற்றவர்கள் கையில் தண்ணீர்கூட வாங்கமாட்டோம் என்னும் பேச்சும்; அதைவிட்டாற் பொருள்தேடும் வகைகளைப் பற்றிய பேச்சும்; அதுவும் விட்டால் நமக்குப் பொருள்சேருங் காலத்தைப்பற்றியும், நோய்தீரும் நேரத்தைப் பற்றியும், மணம் ஆகும் நாளைப் பற்றியும் எந்த இடத்திற் போனாற் குறி கேட்கலாம், எந்தத்தெய்வத்துக்கு ஆடு கோழி அறுத்தால் இவை கைகூடும்? மாரியைக் கும்பிடலாமா? மதுரைவீரனைக் கும்பிடலாமா? காளியைக் கும்பிடலாமா? கருப்பண்ணனைக் கும்பிடலாமா? எசக்கியைக் கும்பிடலாமா? சுடலைமாடனைக் கும்பிடலாமா? என்னும், சிறுதெய்வச் சிற்றுயிர்க்கொலைக் கொடும் பேச்சும்; தனக்குப் பகை யானவனைப் பல வகையால் இழித்துத் தன்னைப் பலவகையால் உயர்த்துச் செருக்கிப் பேசும் பேச்சுமே எங்கும் எல்லாரும் பேசக் காண்கின்றோம். புகைவண்டிகளிலும் இந்தப் பேச்சே, பொதுக் கூட்டங்களிலும் இந்தப் பேச்சே, கோயில்களிலும் இந்தப் பேச்சே, குளக்கரைகளிலும் இந்தப் பேச்சே.

இதைத் தவிர, நாம் எதற்காகப் பிறந்திருக்கின்றோம்? நாம் இப் பிறவியிற் செய்யவேண்டுவன யாவை? நமக்கும் மற்ற விலங்குகளுக்கும் (மிருகங்களுக்கும்) உள்ள வேற்றுமை என்னை? நம்மையும் மற்ற எண்ணிறந்த

உயிர்களேயுந் தோற்றுவித்தது யாது? இந்த உலகங்கள் எதற்காகப் படைக்கப்பட் டிருக்கின்றன? இவைகளே யெல்லாம் படைத்த பேரறிவுப் பொருளின் நோக்கம் யாதாய் இருக்கலாம்? நாம் இறந்தபின் எந்த நிலையை யடைவோம்? பொருள் தேடுவதும், உண்பதும், உறங்கு வதும், மருவுவதுந் தவிர, வேறு நாம் செய்யத்தக்கதுந் தகாததும் இல்லையா? என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கத்தக்கவர்களை நம்மில் நூறுயிரவரில் ஒருவரைக் கூடக் காண்பது அத்திபூத்தாற்போல் இருக்கின்றதே!

ஆனால், மேல்நாட்டவர்களிலோ இவைகளை யெல் லாம் ஆராய்ந்துபார்ப்பவரும், ஆராய்ந்து எழுதுவாரும், ஆராயுங் கழகங்களும், அவர்களாலும் அக் கழகங்களா லும் எழுதி வெளியிடப்பட்ட, வெளியிடப்படுகின்ற நூல் களும், நாள் வெளியீடுகள் கிழமை வெளியீடுகள் திங் கள் வெளியீடுகளும், அவை தம்மைக் கற்பாருங் கற்பிப் பாரும், இவ் வகைகட் கெல்லாங் கோடி கோடியாகத் தமது பொருளை வழங்குவாரும் எண்ணிக்கையிலும் அடங்குதல் இல்லை. மேல்நாட்டவர்கள் பசியெடுத்த வேளையில் எந்த இடத்தில் எந்த உணவு கிடைக்கின் றதோ அதனைப் பெற்று மகிழ்ச்சியோடு உண்பர்; தமது வாழ்க்கைத் துணைக்கு எந்த நாட்டில் எவர் இசைந்தவ ராய்த் தெளியப்படுகின்றனரோ, அவரை மணந்துகொள் வர். உடம்பைப்பற்றிய இவ்விரண்டு குறைகளையும் இங் ஙனம் எளிதிலே நிரப்பிக்கொண்டு, அதற்குமேல் அவற் றில் தம் கருத்தைச் செலுத்தாமல், தம் அறிவு ஆராய்ச்சி களை மேன்மேற் பெருக்குவதிலும், நாடோறும் புதிய புதிய ஆற்றல்களையும் புதிய புதிய பொறிகளையும், புதிய புதிய உண்மைகளையுங் கண்டு பிடிப்பதிலும், அவற்றைப்

பயன்படுத்துவதிலுமே தமது கருத்தை ஓயாமற் செலுத்தி வருகின்றனர்.

மற்று, நம் நாட்டவரோ மேலே காட்டியபடி, நிலையில்லாமல் அழிந்துபோகுந் தமது உடம்பைப் பற்றியும், அவ்வுடம்பால் வந்த தொடர்புகளைப் பற்றியுமே எந்நேரமும் பேசியும் நினைந்தும் வருவதல்லாமல், என்றும் நிலையாக இருக்கத்தக்க தமது அறிவு விளக்கத்தைப் பற்றியாதல், தம் அன்பையும் அருளையும் வளர்க்குங் கடமைகளைப் பற்றியாதல் பேசியும் எண்ணியும் வரக் காண்கின்றோம் இல்லையே!

இன்னும், நமது வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவன கல்விப் பொருளுஞ் செல்வப்பொருளும் என்னும் இரண்டுமேயாகும். கல்விப்பொருளைப் பெற்றவர்கள், தமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மையைத் தருந் துறைகளை ஆய்ந்துபார்த்துக், காலத்தின் நிலைக்கும் இடத்தின் நிலைக்கும் ஒத்த முயற்சிகளைச் சோம்பாது செய்வர்களாயின், அவர்கட்குச் செல்வப்பொருள் தானே வரும். வெறுஞ் செல்வம் மட்டுந் தமது பழவினைப் பயத்தால் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள், அங்ஙனங் கல்விப் பொருளை எளிதிலே பெற்றுக்கொள்ளுதல் இயலாது. மேலுங், கல்விப்பொருள் என்றும் அழியாது; செல்வமோ சில காலத்தில் அழிந்துபோம்; கல்விப்பொருள் ஒருவனது அறிவைப் பற்றிக்கொண்டு எழுமை எழுபிறப்பும் அவனுக்கு உற்றதுணையாய்ச் செல்லும்; செல்வமோ அதனை யுடையானுக்கு இந்தப் பிறவியிலேயே துணையாகாமற், பிறரால் கவரப்பட்டு, ஒரோவொருகால் அவனுயிரையுந் தொலைத்தற்கு ஏதுவாயிருக்கும்; கல்விப்பொருள் இந்த உலகத்திலும், இங்குள்ள உயிர்களிலும் உள்ள

வியப்பான உண்மைகளை விளங்கச்செய்வதுடன், இவற்றிற்கு உள்ளுமாய்ப் புறம்புமாய் நிற்கும் இறைவன்றன் அருளுண்மைகளையும் விளங்கச்செய்து நமக்குப் பேரின்பத்தைத் தராநிற்கும்; செல்வப்பொருளோ தன்னையுடையானைப் பெரும்பாலுந் தீய துறைகளிற் புகுத்திச், சில காலத்தில் அவன் சிற்றின்பத்தினையும் நுகரவொட்டாமல் அவனை நோய்வாய்ப் படுத்து, அவனைவிட்டு நீங்கி அவனை விரைவில் மாய்க்கும். ஆகையாற், கல்விப்பொருள் சிறந்ததோ, செல்வப்பொருள் சிறந்ததோ என்பதைச் சிறிது எண்ணிப் பாருங்கள்! கல்விப்பொருள் ஒன்றுமே நமக்கும் நம்மைச் சேர்ந்தார்க்கும் நலம்பயப்பதன்றிச், செல்வப்பொருள் அங்ஙனம் நலம் பயப்பதன்றென்பது சிறிதுணர்வுடையார்க்கும் விளங்குமன்றோ? ஆகவே, கல்விப்பொருளின் பொருட்டுச் செல்வப்பொருளைப் பயன்படுத்தவேண்டுமேயல்லாமற், செல்வப்பொருளைப் பெறும்பொருட்டே கல்விப்பொருளைப் பயன்படுத்துதல் ஆகாது.

ஆனால், நம் நாட்டவர்நிலை எத்தன்மையதா யிருக்கின்றதென்பதை எண்ணிப்பாருங்கள்! நம்மவரிற் பெரும்பாலார்க்குக் கல்வி கற்பதிற் சிறிதும் விருப்பமேயில்லை. கற்கவேண்டிய கட்டாயத்தில் உள்ளவர்களுந் தமிழ் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தாற் போது மென்றும், அதுவும் வேண்டாம், கையெழுத்துப் போடத் தெரிந்தாற் போது மென்றும் எண்ணி அங்ஙனமே நடப்பவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். இன்னும் பலர் "தமிழ் படித்து என்ன வாரிக்கொள்ளப் போகின்றான்? படியாதவர்களில் எத்தனையோபேர் பொருள் தேடிச் செல்வர்களா யில்லையா" என்று வாய் கூசாது பேசிப் போகின்றனர். இன்னும்

பலர், "ஆங்கிலம் படித்தாலும் பெரிய வேலை கிடைக்கும், பெரிய அதிகாரங் கிடைக்கும், ஆங்கிலம் படித்துப் பட்டம் வாங்கின மாப்பிளைக்கு ஐயாயிரம் பத்தாயிரத்துடன் பெண் கிடைக்கும்" என்று எண்ணுவதுஞ் சொல்லுவதுஞ் செய்து, இவைகளுக்காகவே தம் மக்களை ஆங்கிலம் பயிலச் செய்கின்றார்கள்.

துவக்கத்திலிருந்தே இந்த எண்ணத்தோடு ஆங்கிலங் கற்கின்ற பிள்ளைகள், அதனில் தேர்ச்சிபெற்றுப் பட்டங்கள் வாங்கினவர்களாய் வெளிவந்தவுடன், பொருள் வருவாய்க்கு இசைந்த வேலைகளைப் பெறுவதிற் கண்ணுங் கருத்தும் உடையராகின்றார்களே யல்லாமல், மேலும் மேலுங் கல்வியறிவைப் பெருக்கவேண்டுமென்னும் எண்ணம் உடையராகக் காணப்படவில்லை. அரசியற் றுறைகளிலோ, நீராவி நிலையங்களிலோ, ஆங்கில வணிகர்தந் தொழிற்சாலைகளிலோ, இன்னும் இவை போன்ற பிறவற்றிலோ பெரிய பெரிய அலுவல்களில் அமர்ந்து பிறர்க்கு ஊழியஞ்செய்து பொருள் ஈட்டுவதிலேயே பெருமுயற்சியுடையவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். இவ் வலுவல்களைப் பெறும்பொருட்டு, அவற்றிற்குத் தலைவர்களாயிருப்பவர்கள் கேட்கும் அளவெல்லாந் தாழ்ந்து கைக்கூலி கொடுக்கின்றார்கள்; அது மட்டோ, அத் தலைவர்கள் விரும்புகிறபடியெல்லாம் மானக்கேடான செயல்களைச் செய்வதற்கும் முன்நிற்கின்றார்கள்! பொருள் வருவாயையுந் தலைமையையுமே பெரியவாக நினைத்து, இவ்வாறெல்லாம் பெரும்பாடுபட்டுத், தாம் விரும்பிய வேலைகளை அடைந்தபிறகாவது, இவர்கள் எண்ணங் கல்விப் பயிற்சியிலுங் கடவுள் வழிபாட்டிலும் பிறர்க்குதவி செய்வதிலும் நாட்டுக்கு நலந் தேடுவதிலுந் திரும்புகின்றதோ வென்றால், இல்லை,

இல்லை. தாமிருக்கும் வேலையினளவுக்கு வருஞ் சம்பளத்தில் மனநிறைவு பெறாமல், தாம் தமக்கு மேலுள்ளவர்கட்குக் கைக்கூலி கொடுத்தது போலவே, தாமுந் தமக்குக் கீழுள்ளவர்பாலுந், தமது தலைமைக்குக் கீழ் அடங்கி நடக்கும் ஏழை யெளியவர்கள்பாலு மிருந்து ஓயாமற் கைக்கூலி வாங்கினவண்ணமாயிருக்கின்றார்கள்.

அங்ஙனம் ஏழை எளியவர்கள் அழ அழ அவர்கள் வயிற்றில் அடித்துச் சேர்க்கும் பொருளையாவது அவர்கள் நல்வழியிற் செலவு செய்கின்றார்களோ வென்றால் அதுவுமில்லை. இரப்பவர்க்கு ஒரு கை முகந்த அரிசி தானுங் கொடுக்க இசையார்; கற்பவர்க்குங் கற்றவர்க்கும் ஒரு காசு தானுங் கொடார். மற்றுத், தம் மனைவி மக்கட்குப் பொற்சரிகை பின்னிய பட்டாடைகள் வாங்கிக் கொடுப்பதிலும், வைரம் இழைத்த உயர்ந்த அணிகலங்கள் செய்வித்து அணிவதிலும், அவர்கள் புழங்குதற்குப் பொன் வெள்ளிகளிற் சமைத்த ஏனங்கள் வாங்கிச் சேர்ப்பதிலும், அவர்களுந் தாமும் ஏறி ஊர் சுற்றுவதற்குக் குதிரைவண்டிகள், இவற்றினும் விலையுயர்ந்த உந்துவண்டிகள் (motor cars) அமைத்துக்கொள்வதிலும், நாடகசாலைகள் குதிரைப் பந்தயங்கள் வட்டக்காட்சிகள் (circus) சென்று காண்பதிலும் இன்னும் இவைபோன்ற வெற்றாரவாரங்களிலுமாகத் தாம் ஏழைக் குடிமக்களிட மிருந்து பகற்கொள்ளை யடித்த பெருந்தொகையான பொருளைச் செலவு செய்துவிடுகின்றார்கள். இன்னும் பலர், சாராயங் குடித்தும், ஊன்தின்றும், வேசியரைமருவியும் அப்பொருளைப் பாழாக்குகின்றார்கள். மற்றும் பலர், அப் பொருளைக் கடன்கொடுத்து வட்டிமேல் வட்டி வாங்கியும், அம் முகத்தால் ஏழை யெளியவர்களின் நிலங்கள் வீடுகள்

பண்டங்களைக் கவர்ந்துந் தமது பொருளை ஆயிரம் நூறு பிரங் கோடி என்னும் பேரளவாகப் பெருக்குவதிலேயே முனைந்து நிற்கின்றார்கள்.

இவ்வாறாக, ஆங்கிலங் கற்கும் இந் நாட்டவர் எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவரா யிருந்தாலும், அவர் எல்லாம் மேலுமேலும் பொருள் சேர்ப்பதற்கே தாங் கற்ற கல்வியைக் கருவியாக்கி, ஏழைக் குடிமக்களைப் பாழாக்குகின்றார்கள். இந் நிலையிற் பார்ப்பனரும் பார்ப்பனரல்லாதாரும் ஒத்தவர்களாகவே யிருக்கின்றார்கள். தந்நலந் தேடுவதிலேயே நாட்டம் வைத்திருக்கும் இவர்கள், அவைக்களங்களில் மேடைமே லேறிப் பேசும்போது மட்டும் ஏழைமக்களுக்காகக் கண்ணீர்விட்டுக் கதறுகின்றார்கள்! இஃது எதனை ஒத்திருக்கின்றதென்றால், "ஆடு நனைகிறதே யென்று கோநாய் குந்தி யழுததையே" ஒத்திருக்கின்றது. மேடைமேல் இவ்வளவு இரக்கங்காட்டிப் பேசியவர்கள் வீட்டுக்கு, ஏழையிரவலர்கள் சென்றால், அவர்களை ஏசித் துரத்துகின்றார்கள். இந்த வகையிற் பார்ப்பனரை விடப் பார்ப்பன ரல்லாதாரே மிகக் கொடியரா யிருக்கின்றார்கள். யாங்ஙனமென்றால், உயர்ந்த நிலைகளிலுள்ள பார்ப்பனர்கள், தம் மினத்தவ ரல்லாதார்க்கு ஏதோருதவியுஞ் செய்யாவிடினுந், தம் மினத்தவர்களில் ஏழைகளா யிருப்பவர்க்கு எல்லாவகையான உதவியுஞ் செய்யக் காண்கின்றேம். மற்றுப், பார்ப்பன ரல்லாதாரில் உயர்நிலைகளிலிருப்பவர்களோ ஏழைக்குடிகட்கு ஏதொரு நன்மையுஞ் செய்யக் காண்கிலேம்; நன்மை செய்யாதொழியினுந் தீமையேனுஞ் செய்யாதிருக்கின்றார்களோ வென்றால், அப்படியுமில்லை. எளியவர்களைத் துன்புறுத்தியும், அவர்கள் பொருளைத் "தோலிருக்கச் சுளை விழுங்

குவது" போல் விழுங்கியும் வந்தாற்றுனே, தாம் வல்லாண்மை வாழ்க்கை செலுத்தலாம்.

செல்வர்களால் துன்புறுத்தப்பட்டு நடுவிலைமன்றங்களில் முறையிடச்செல்லும் எத்தனை எளியமக்கள், "தாம் நடுவர்க்குக் கைக்கூலி கொடுக்க இடமில்லாமையின், அங்கும் நடுவிழந்து, ஓலமிட்டு அழுகின்றார்கள்! ஓர் ஆங்கிலர் நடுவராயிருப்பின், அவரால் எத்திறத்தவரும் முறையாக வழக்குத் தீர்க்கப்பட்டுத் தங் குறை தீர்கின்றனர். நம் நாட்டவர் அந்நிலைகளில் இருப்பிற், பெரும்பாலும் அவரால் நடுவாக வழக்குத் தீர்க்கப்படுதல் இல்லை; அவர்க்குக் கைக்கூலி கொடுப்பார் பக்கமே வழக்கு நன்றாய் முடிகின்றது. இதனினும் பெருங் கொடுமை யாதிருக்கின்றது! "காவலாக இட்ட வேலியே பயிரைத் தின்றாற் பயிர் விளைவதெப்படி"?

இங்ஙனம் பொருளையே பெரிதாய் நினைந்து நடுவு தவறி எளியவர்களை வருத்திப் பொருள்சேர்க்கும் ஆங்கிலங் கற்ற நம்மனோர், பார்ப்பனரல்லாத நம்மனோர்க்கு இவ்வாறெல்லாந் தீங்கிழைப்பினும், பார்ப்பனர் காலில் விழுவதற்கும் அவர்க்குத் தாம் சேர்த்தபொருளை மிகுதியாக வழங்குதற்கும் மட்டும் அவர்கள் சிறிதும் பின்வாங்குகிறார்களில்லை. இவர்கள் ஆங்கிலங்கற்றது வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும் பெருமைக்குமே யல்லாமல், ஆங்கிலத்திலுள்ள விழுமிய அறிவாராய்ச்சியைப் பெறுதற்கு அன்றாகையால், இவர்கள் தம்வீட்டிலுள்ள அறிவில்லாப் பெண் மக்களின் சொல்லுக்கும், ஆராய்ச்சியில்லாப் பேதைகளான தம் சுற்றத்தார் சொல்லுக்குங் கட்டுப்பட்டவர்களாகித், தம் இல்லத்தில் நடக்கும் ஒவ்வொரு சடங்கிற்

கும் பார்ப்பனர்களை வரவழைத்து, அவர்க்கு அவர் வேண்டிய பொருளை வழங்கி அவர் காலிலும் விழுகின்றார்கள்! ஒரு வேளை நல்லசோறுகூடக் கிடையாமற் பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து வாடி வதங்கும் ஏழைகள் முகத்தை ஏறெடுத்தும் பாராமற், பேதைமை வயப்பட்டு, வறுமை யறியாத பார்ப்பனர்க்கும், ஆரவாரக் கொண்டாட்டுகட்குஞ், சிறுதெய்வ வெறியாட்டுகட்கும், அழிவழக்குகட்குந் தமது பொருளைக் கணக்கின்றிச் செலவிடும் நம்மனோரின் நிலை, எண்ணுந்தோறும் நடுக்கத்தை விளைவிக்கின்றது!

இனி, ஆங்கிலமாவது தமிழாவது கல்லாதிருந்தும், பழைய நல்வினைப்பயனாற் பெருஞ் செல்வர்களாகவுஞ், சிற்றரசர்களாகவும் வாழ்வார் நம்நாட்டிற் பெருந்தொகையாய் இருக்கின்றனர். இவர்களுடைய செல்வச் செருக்கையும், இவர்கள் தங் கீழுள்ள ஏழைமக்கட்குச் செய்யுங் கொடுமைகளையும் நாம் எண்ணிப் பார்ப்போமானால், நமதுள்ளம் இன்னும் மிகுதியாய் நடுங்கா நிற்கும். செல்வர்கள் இல்லங்களில் இருக்கும் பொற்சரிகை பின்னிய பட்டாடைகளிலும், அவர்களும் அவர்களின் மாதரும் அணிந்துகொள்ளுங் கல்லிழைத்த நகைகளிலும், அவர்கள் புழங்கும் பொன் வெள்ளி ஏனங்களிலும், அவர்கள் ஏறிச் செல்லும் ஊர்திகளிலும், இன்னும் இவைபோன்ற வெளிமினுக்குகளிலும் அவர்கள் செலவு செய்திருக்கும் பொருளைக் கணக்கிடப் புகுந்தால், அவை நூறாயிரக் கணக்காயிருக்கும்.

இனிச், சிற்றரசர்களாகிய ஜமீன்றார்களின் அரண்மனைகளிலும் இங்ஙனமே ஆடைகளிலும் அணிகலங்கள் முதலியவற்றிலும் மடங்கி வறிதே கிடக்குஞ் செல்வப்

பொருளைக் கணக்கிடப் புகுந்தால், அவை கணக்கில் அடங்கா.

இங்ஙனமே, சைவ வைணவ சுமார்த்த மாத்துவர் மடங்களில் ஏதொரு நற்பயனுமின்றி அடங்கிக் கிடந்து மங்கும் பெரும்பொருட்டிரளுங் கணக்கில் அடங்கா.

இவ்வாறெல்லாம் இவர்கள் கையில் முடங்கிக் கிடந்து அவியும் பெரும்பொருட் குவியல்களெல்லாம், இவர்களை விட்டு நீங்கிப், பொதுமக்கட்குப் பயன்படு நிலைமையை யடையுமானால், இவ் விந்தியநாட்டில் வறுமையும் நோயும் அறியாமையுந் தலைக்காட்டுமோ? இப் பெரும்பொருள் கொண்டு நூறாயிரக் கணக்கான கல்விச்சாலைகளை நாடெங்குந் திறப்பிக்கலாம். மிக வறியரா யிருப்பவர்கட்கு அவர் வறுமை நீங்கும் மட்டும் உணவுகொடுக்கும் அறச்சாலைகள் எங்கும் அமைக்கலாம். ஏழை யெளிய பிள்ளைகட்கு உண்டியும் உடையும் நூல்களும் வாங்கிக்கொடுத்துச் சம்பளம் வாங்காமற் கல்வி கற்பிக்கலாம். உழவுத்தொழில் கைத்தொழில்களை அறிவாராய்ச்சியொடுசெய்து, இப்போது பெறும்பயனிலும் நூறுமடங்கு ஆயிரமடங்கு மிகுதியான பயனைப் பெறலாம். வாணிகத்திற் பொய்யும் புரட்டுங் கலவாமல் அதனை நேர்மையொடு செய்து பேர் ஊதியத்தை யடையச் செய்யலாம். இவை மட்டுமோ, இந்தியர்கள் தாமே தமது பொருள் கொண்டு புகைவண்டித் தொடர்கள், மின்வண்டிகள், வானவூர்திகள் முதலியனவெல்லாம் அமைத்துக்கொள்ளலாம். நீர்வள மில்லாத நாடு நகரங்களுக்குக் குளங்கள் கூவல்கள் நீர்ப்பீலிகள் எடுப்பிக்கலாம். பொதுமக்கட்கு அறிவு ஊட்டுங் கழகங்கள் நிலைபெறுத்தி, அவற்றிற் கலை வல்ல அறிஞர்களை அமர்த்தலாம்; அவர்கள் கடவுளைப்

பற்றியும் உயிர்களைப்பற்றியும் உலகங்களைப்பற்றியும் உல கியற்பொருள்களைப்பற்றியுஞ் சூழாங்கொண்டு ஆராய்ந்து அறிவு பெறுதற்குக் கலையாராய்ச்சி மன்றங்கள், நிறுவ லாம்; அவர்கள் ஆராய்ந்தெழுதும் நூல்களுக்குத் தக்க படி பொருளுதவி புரிந்து, அவற்றை அச்சிட்டு நாடெங் கும் பரப்பலாம். ஆண்டுதோறும் பன்னூறாயிரக்கணக் காய் மக்களுயிரைக் கொள்ளைகொண்டுபோகுங் கொடிய நோய்களை வராமற் றடைசெய்து மக்கள் வாழ்நாளை நீளச் செய்து அவரறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துணை செய்யும் மருத்துவக் கழகங்கள் எங்கும் அமைக்கலாம். எல்லா உலகங்களையும் எல்லா உயிர்களையுந் தோற்றுவித்து உயிர் கட்கு ஓயாமற் பேருதவி செய்துவரும் ஒரே முழுமுதற் கடவுளான ஒரு பெருந் தந்தையை அறியாமற், பிறந்து பெருந் துன்பப்பட்டு இறந்த மக்களையும், மக்களினுந் தாழ்ந்த சிற்றுயிர்களையுந் தெய்வங்களாக நினைந்து வணங் கும் பெருங் குற்றஞ் செய்வதொடு, வாயற்ற தீங்கற்ற ஏழையுயிர்களாகிய ஆடு மாடு கோழி முதலியவைகளைத் துடி துடிக்க அறுத்து, அவற்றை அத்தெய்வங்களுக்குப் பலியாக ஊட்டி மீளா நரகத்திற்கு ஆளாகும் நம்பொது மக்களை அத்தீமையினின்று விடுவிக்கலாம். சாதியென் றுங் குலமும் என்றும் வரையறுத்துக் கொண்டு சிறுவர் சிறுமிகளை அளவிறந்த துயரக்கடலில் அமிழ்த்தி வருங் கொடிய செயல்களையொழித்து, அறிவும் நற்குணமும் நற்செயலும் அன்பும் உடையாரை ஏதொரு வேற்றுமை யும் இன்றி ஒருங்கு கூட்டி வாழச்செய்யும் மக்கட்கூட் டுறவு மன்றங்கள் (Social Service Leagues) எங்கும் நிலை பெறுத்தலாம். ஒரு முழுமுதற்கடவுளை எல்லாருந் தடை யின்றிச் சென்று வழிபட்டு மகிழுந் திருக்கோயில்கள்

எங்கும் எடுப்பிக்கலாம். இன்னும் நம்மக்களின் இம்மை மறுமை வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாது வேண்டிய இன்னும் எத்தனையோ உயர்ந்த ஏற்பாடுகளை யெல்லாஞ் செய்விக்கலாம்! இவ்வளவு நலங்களுக்கும் பயன்படுதற்குரிய கோடி கோடியான பெரும்பொருட் குவியல்கள், நம் நாட்டுச் செல்வர்களிடத்துஞ் சிற்றரசர்களிடத்தும் அரசர்களிடத்தும் மடத்தலைவர்களிடத்துஞ் சிறிதும் பிறர்க்குப் பயன்படாதவாறாய் மடங்கி மங்கிக் கிடக்கையில், அப்பொருட் டிரளை அவர்கள்பால் நின்றும் விடுவித்துப், பொதுமக்கட்குப் பயன்படுத்துந்துறையில் இறங்கி முயலாமல், நம்நாட்டுத் தலைவர்கள் "நம்நாட்டுப்பொருள் மேல்நாட்டுக்குப் போய்விடுகின்றதே!" என்று சொல்லி, ஆராய்ச்சியறிவு சிறிதுமில்லாத, சாதிவேற்றுமைச் சமய வேற்றுமைப் படுகுழியினின்றும் ஏறவிருப்பமில்லாத நம் இந்தியமக்களை வீணே கிளப்பிவிட்டு, இந்நாட்டுக்குப்பல வாற்றாற் பெருந்தீமைகளை உண்டுபண்ணுதல் நன்றாகுமா? என்பதனை எண்ணிப் பாருங்கள்! நம்நாட்டவர் கையிற் பொருள் கிடைத்தால் அது நம் பொதுமக்கட்குப் பயன்படப்போவதில்லை! நகைக்குந், துணிக்கும், ஊர்திகட்குஞ், சாதியிறுமாப்புச் சமய இறுமாப்புகளைப் பெருக்குதற்கும், ஏழை எளியவர்களைக் கொடுமையாக நடத்துதற்குந், தீயவொழுக்கங்களை மிகுதிசெய்தற்கும், பார்ப்பனர்க்குக் கொடுத்தற்கும், ஆங்கிலமருத்துவஞ் செய்வார் செலவிற்கும், அழிவழக்காடுதற்கும், இன்னும் இவை போன்ற தீயவற்றிற்குந்தாம் அவரது பொருள் பயன்படும்; அல்லது அவர் பொருள்மேற் பொருள் சேர்த்து வைத்துவிட்டுச்சாகப், பின்வந்தோர் அவற்றை யழித்துப் பாழாக்குதற்கே பயன்படும்! இவைகளைத்தவிர வேறெந்த

நல்லதுறையிலாயினும் நம் செல்வர்கள் தமது பொருளை மனம் உவந்து பயன்படுத்தக் கண்டதுண்டோ சொல்லுங்கள்!

மற்று, நமக்குப் புறம்பான மேல்நாட்டவர் கையிற் பொருள் சேர்ந்தால் அஃது எத்தனை நல்லதுறைகளிற் சென்று பயன்பட்டு, உலகத்திற் பரந்து விரிந்திருக்கும் எல்லா வகையினரான மக்களையும் இன்ப அறிவு வாழ்க்கையில் வாழச்செய்கின்ற தென்பதைச் சிறிதுணர்ந்து பாருங்கள்! மேல்நாட்டவர் ஒரே முழுமுதற்கடவுளை வணங்குவதோடு, அவ்வொரு கடவுளை வணங்காமல் இறந்துபோன உயிர்களையும், மரங்கள் விலங்குகள் கட்டைகள் கற்கள் முதலானவைகளையும் அறியாமையால் வணங்கிப் பிழைபடும் ஏனைத் தேயமக்களிடத்து இரக்க முமுடையவர்களாய்க், கோடி கோடியாகத் தமது பொருளைச் செலவுசெய்து, கல்வி அறிவு ஆராய்ச்சியிற் சிறந்த தம் குருமார்களை நூறாயிரக்கணக்காய் அத்தேயங்களுக் கெல்லாம் அனுப்பி, ஆங்காங்குள்ள மக்களுக்குச் சமய அறிவையும் புகட்டி வருகின்றார்கள். இங்ஙனம் மேல்நாட்டவர் மற்றைக்கலையறிவுகளுடன் சமய அறிவினுந் தாம் மேம்பட்டு விளங்குவதொடு, மற்றைநாட்டவரும் அதிற் சிறந்து விளங்கவேண்டு மென்னும் பேரிரக்கமு முடையவர்களாய், அதற்கென்று தமதுபொருளைக்கணக் கில்லாமற் செலவுசெய்து வருதல்போல, நம்நாட்டவர் தமக்கேனும் பிறர்க்கேனும் அங்ஙனஞ் செய்யக்கண்டதுண்டோ? நம்நாட்டிலுள்ள ஓரினத்தவர் தமது சமயக் கல்விக்கேனுந், தம்மோடு உடன் உறையும் மற்றையினத்தவர் சமயக் கல்விக்கேனும் ஒரு காசாயினுஞ் செலவு செய்யக் கண்டதுண்டோ? அதுமட்டுமா! ஒருசில இனங்

களைச் சேர்ந்தவர்கள் தாம் வணங்குங் கோயில்களில், தம்மோடு ஓர்ஊரில் ஒருங்குஉறையும் வேறுசில இனத்தவர்களை உள்ளே நுழையவிடாமற், கிட்ட அணுகினால் அவர்களை வெட்டிச் சாய்க்கின்றார்களே! இவர்கள்தாமா ஒரு நாட்டவர்! இவர்கள்தாமா அருளொழுக்கத்திற் சிறந்தவராக நூல்களிற் புலனாகுஞ் சைவவைணவ சமயாசிரியர் மரபில் வந்தவர்கள்! இத்தமிழ் நாட்டில் இவ் ஒருசில இனத்தார்க்குள்ள இறுமாப்பும் மனக்காழ்ப்புங் கொடுமையும் வேறெங்கேனும் இருக்கக் கண்டதுண்டோ? இத்தகையவர்கள் கையிற் பொருள் மிகுதியாய்ச் சேர்வது எதற்கு? அவர்களின் கொழுப்பையுங் காழ்ப்பையுங் கொடுமையையும் மிகுதிப்படுத்துதற் கன்றோ? இக் கொடியவர்கள் கையைவிட்டு நீங்கி அப் பொருள் மேல்நாட்டவர் கையை அடைந்தால், அதனால் உலகிற்கு நன்மையே விளையுமல்லது தீமை சிறிதும் உண்டாகாதென்பது நன்கு புலனாகவில்லையா?

இனிச், சமயக் கல்வியிலே யல்லாமற் பிறகல்வித் துறைகளிலும் மேல்நாட்டவர் தமது பொருளை எத்தனை கோடிக்கணக்காய்ச் செலவு செய்கின்றார்க ளென்பதைச் சிறிதெண்ணிப் பாருங்கள்! மேல்நாட்டவர் இத் தமிழ் நாட்டில் வருவதற்குமுன் இங்கே உயர்ந்த பள்ளிக்கூடம் ஒன்றாயினும் இருந்ததா? திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் சிலவே எங்கோ சில இடங்களில் வயிற்றுப்பிழைப்புக்கு இல்லா வாத்தியார்களால் நடத்தப்பட்டன; அவ் வாத்தியார்களிற் பெரும்பாலாருந் தமிழ் நன்கு கற்றறியாதவர். ஒரு சிறுவன் தமிழ் எழுத்துக்கள் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்துகொள்வதற்கே நாலைந்து ஆண்டுகள் செல்லும். அக் காலத்தில் அச்சுப் புத்தகங்களே யில்லாமையால்,

உயர்ந்த தமிழ் நூல்களை எளிதிற் பெற்றுப் பயில்வதற்கே இடமில்லாமற் போயிற்று. இவ்வொட்டுத் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களிலுந், தாழ்ந்த குலத்தவராக எண்ணப் படுவோர் சேர்ந்துபடித்தல் இயலாது. அஞ்ஞான்றிருந்த தமிழ்ப்புலவர் சிலரும் பொருள் வருவாய்க்கு வழியில் லாமையாற், செல்வர்சிலரை யடுத்து, அவரைப் பலவகை யாலெல்லாம் புகழ்ந்துபாடிக் காலங்கழித்து வந்தார்கள். இவ்விரங்கத்தக்க நிலை இப்போதும் முற்றும் ஒழிந்துபோ யிற்றென்று சொல்லுதல் கூடாது. ஆனாலும், மேல்நாட் டவர் இந்நாட்டுக்கு வந்தபின், தமிழ்மக்கட்கும் பிறர்க் கும் விளைந்திருக்குங் கல்வி நலங்கள் எவராலும் மறுக்க முடியா. அவர்கள் இன்னார்க்குக் கல்வி கற்பிக்கலாம், இன்னார்க்குக் கல்விகற்பிக்கலாகாது என்னும் வேற்றுமை சிறிதும் பாராதவர்களாய்க், கல்வியென்னும் நந்தாமணி விளக்கை எல்லார் கையிலுங் கொடுத்து, அறியாமை யென்னும் பேரிருளைக் கடந்து அறிவுலகத்துக்குச் செல் லும் ஒப்புயர்வற்ற வழியைக் காட்டி வருகின்றார்கள் அல்லரோ? பார்ப்பனக்குடி வேளாளக்குடிகள் இருக்கு மிடங்களிலே யன்றிப், பள்ளச்சேரி பறைச்சேரிகளிலும் அவர்கள் நெடுகப் பள்ளிக்கூடங்கள் அமைத்துக், கல்வி யை யூட்டி எல்லார்க்கும் அறிவுக்கண்ணைத் திறப்பித்து வருதல் எல்லாரும் அறிந்ததன்றோ?

இனி, நன்செய் புன்செய்ப் பயிர்களை விளைத்தற் குங், குளங் கூவல் கிணறுகள் வெட்டுதற்கும், வீடுகள் கட்டுதற்கும், ஆடு மாடுகள் மேய்த்தற்கும், இன்னுந் தமக்கு வேண்டிய எத்தனையோ வேலைகளெல்லாஞ் செய் வித்துக் கொள்ளுதற்கும் இவ் வேழைக் குடிமக்களைப் பயன்படுத்தி, அவ்வழியால் திரண்ட செல்வத்தை யடைந்

து இனிதுவாழும் நம் நாட்டு அரசர்களுங் குறுநில மன்னர்களும் மடாதிபதிகளுஞ் செல்வர்களுமோ வென்றால், அவ் வேழைகளுக்கு ஒருவேளை நல்லுணவாவது அவர்கள் உடுத்துக் கொள்ளுதற்கு ஓர் ஆறுமுழத் துண்டாவது கொடுக்கின்றார்களா? இல்லை, இல்லை. அவர்கள் தமிழ்கற்பதற்கு ஒருசிறு பள்ளிக்கூடமாவது வைத்து நடத்துகின்றார்களா? இல்லை, இல்லை. இது மட்டுமோ! அவ்வேழைகள் தம்மூர்த் தெருவழியேயுஞ் செல்லல் ஆகாது, தாம் புழங்குந் தண்ணீர்த் துறைகளிலுந் தண்ணீர் முகக்கல் ஆகாது, "நான் பெரியவன், அவன் தாழ்ந்தவன் எனக்கு முதலில் திருநீறு துளசி கொடுக்க வேண்டும், அவனுக்கு அப்புறங் கொடுக்கவேண்டும்" என்று தமக்குள்ளேயே தம் பெருமையைக் காட்டிக் கொள்ளத் தாம் செல்லுங் கோயிற் கோபுரவாயிலிலும் அவ்வேழை மக்கள் அணுகுதல் ஆகாது என்று அவர்களைத் துரத்தித் துரத்தி அடிக்கின்றார்கள். ஏதொரு தீங்குஞ் செய்யாது, எல்லாவகையிலும் நலங்களே செய்து, தம்மையுந் தம்மவரையும் இனிது வாழவைக்கும் அவ் வெளிய மக்களுக்கு, மேற்குலத்தவராகத் தம்மைத்தாமே உயர்த்துச் சொல்லிக்கொள்ளும் மக்கட் போலிகள் எத்தகைய கைம்மாறு செய்கின்றார்கள்! பார்த்தீர்களா? அருளிரக்கமுடையார் சிலர், இம்மக்கட் போலிகளைப் பார்த்து, "உங்களுக்கு நன்மையே செய்யும் இவ்வேழைகளை ஏன் இங்ஙனம் வருத்துகின்றீர்கள்?" என்று கேட்டால், ஊரார் எவர்க்குந் தெரியாத வடமொழியிற் பார்ப்பனர் தமது நன்மையையே கோரி, மற்றைப் பிறரையெல்லாம் இழித்து, அவர்க்குத் தீதுசெய்யுந் தீய எண்ணத்தோடு எழுதிவைத்திருக்குங் கொடிய மிருதிநூற் கட்டளைகளை

யெல்லாம் எடுத்துவந்து முழுநீளங் காட்டிக், "கடவுளே வேதத்தில் இப்படிச் சொல்லி யிருக்கிறார், அப்படிச் சொல்லி யிருக்கிறார், அவரவர் முற்பிறவியிற் செய்த வினைப்படிதானே இப் பிறவியில் மேற்குல கீழ்க்குலங்களிற் பிறந்து துன்புறவேண்டும்! அதற்கு நாம் என்ன செய்யலாம்!" என்று எளிதாகச் சொல்லி ஏமாற்றி விடுகின்றார்கள். "வடமொழி நூல்கள் நமக்கு உரியவைகள் அல்ல, நமக்குரிய எந்தப் பழைய தமிழ்நூல்களிலாவது இத்தகைய கொடுமையை நம்போன்ற மக்கட்குச் செய்யும்படி ஏதேனுஞ்சொல்லியிருக்கின்றதா? நம் சைவ சமயாசிரியர்க ளெல்லாருஞ் சாதிவேற்றுமை சிறிதும் பாராது நடந்தும் பாடியும் இருக்கின்றனரே; நம் ஆசிரியர் செய்தபடியுஞ் சொல்லியபடியும் அல்லவா நாம் நடத்தல் வேண்டும்?" என்று அவ் அருளாளர் கேட்டால், "அவையெல்லாம் 'பக்தி மார்க்கத்' தில் உள்ளார்க்குத் தகும், 'கர்மமார்க்கத்' திலுள்ள நமக்கு அவை தகா" என்கின்றார்கள். அதன்மேற் "பக்திமார்க்கம் உயர்ந்ததா? தாழ்ந்ததா? அன்புநெறி அருள்நெறியைப் பரப்பிய நம் சமயாசிரியர் கடைப்பிடித்து ஒழுகிய முறைப்படி நாம் நடப்பது நன்றா? தீதா?" என்று வினவினால், அச் சாதி வெறிபிடித்த போலிகள் "சமயாசிரியர் எய்தியநிலை வரும்வரைக்கும் நாம் அவர்போல் நடத்தல் தீதாகும்" என்று விடைகூறுகின்றனர். அதுகேட்டு மீண்டும் அவ் வருட்செல்வர் "ஒற்றுமையின்மையால் வரும் பகைமை பொறாமையினாலும், அன்பு அருள் இன்மையால் வரும் வன்னெஞ்ச இறுமாப்பினாலும் பற்றப்பட்டிருக்கும் வரையில் மக்கள் சமயாசிரியர் நிலையினை யெய்தல் யாங்ஙனங் கைகூடும்?" என்று கேட்பின், அவற்கவர் விடைகூற

மாட்டாமல் மெல்ல எழுந்து நழுவிப்போய்விடுகின்றனர். உண்மையான் நோக்குங்காற், சாதி வெறியர்க்குத் தம் முடம்போடு அழிந்தொழியுஞ் சாதிதான் பெரிதாகக் காணப்படுகின்றதே யன்றி, உடம்பழியினுந் தான் அழியாதாய்த் தம்முயிரோடு உடன்வருஞ் சமயவறிவு பெரிதாகக் காணப்படவில்லை. தம் சமயாசிரியர் வழிநடவாத இவர்கள், தம்மைச் 'சைவர்' என்று உயர்த்துப் பேசிக் கொள்வதும், அவர் அருளிச் செய்த திருப்பதிகங்களை ஓதுவதும், அவரைப் பாராட்டிப் பேசுவதும் நகைப்புக் கே யிடமா யிருக்கின்றன. தமது சமயத்தினுந், தஞ் சாதியையே அவர்கள் மேலதாய்க் கருதுகின்றனர் என்பதற்கு, அவர்கள் தஞ் சமயத்தவ ரல்லாத வைணவர் சிலர் தமக்கு உறவினராதல் பற்றி அவரோடு உண்ணல் கலத்தல்களைச் செய்தலே சான்றாகும். தம்முடைய சைவ வைணவ சமயந் துறந்து கிறித்துவ சமயம் புகுவாருஞ், சாதிவேற்றுமைக்கு எள்ளளவும் இடம் இல்லாத அக் கிறித்துவசமயம் புகுந்தபின்னருந், தமது பாழ்த்த சாதி வேற்றுமையினை விடாப்பிடியாய்ப் பற்றிக்கொண்டு, தாம் இறைவனைத் தொழச் செல்லுந் திருக்கோயில்களிலுங் கலகம் விளைக்கின்றன ரென்றாற், சாதி யிறுமாப்பின் கொடுமையை என்னென் றெடுத்துரைப்பேம்! திருக் கோயில்களிலுஞ் சாதிவேற்றுமை பாராட்டி, ஈரநெஞ்ச மின்றிஒருவரையொருவர் வெட்டிச்சாய்க்கக் கங்கணங் கட்டி முனைந்துநிற்கும் இவர்கள் தாமா ஆங்கில அரசை நீக்கித் தாமாக அரசாளவல்லவர்கள்?

இங்ஙனந் தமக்குரிய சமய அறிவையுஞ் சமயாசிரியரையுஞ் சமயநூல்களையுஞ் சமயவொழுக்கங்களையும் பெரிதாகக் கருதாமற், றாம் பிறந்த சாதியையே அளவ

யெல்லாவற்றினும் பெரிதாகக் கருதி நடக்குந் தமிழர்கள், தமக்குரிய தமிழ்மொழியிலாயினும் உணர்ச்சிவாய்ந்தவர் களாய் இருக்கின்றார்களோவெனின்; அப்படியும்இல்லை. தமிழர் பத்தாயிரம் பேரில் ஒருவர் இருவர்க்கே சிறிது எழுத்துக்கூட்டிப் படிக்கத்தெரியும்; தமிழறிவு செவ்வை யாக வாய்த்தவர்களைத் தேடப் புகுந்தால், நூறாயிரவர்க்கு ஒருவர் இருவரே காணப்படுவர். இங்ஙனம் மிக அரிய ராய்க் காணப்படுந் தமிழ்கற்றாரிற் பெரும்பாலார்க்குள்ள அறிவுநிலையாவது, தமிழ்கல்லாத ஏனையோர்க்கு உள்ள அறிவு நிலையினுஞ் சிறந்ததாகக் காணப்படுகின்றதோ வென்றால், அப்படியும் இல்லை. கல்லாதவர்க்குள்ள சாதி யிறுமாப்பும் மடமைக் கொள்கைகளுங் கற்றவரையும் விட்டு நீங்கியபாடில்லை. கற்றவருங் கல்லாதார்க்கிணங்கி அவர் வழிச் செல்லக் காண்கின்றேமே யன்றிக், கற்றவர் தாங் கற்ற கல்வியறிவாற் கல்லாதாரைத் திருத்தி அவ ரைத் தம்வழிப் படுக்கக் காண்கின்றேம் இல்லை.

தமது தனிச் செந்தமிழ்மொழியில் அன்பு அறிவு அருளொழுக்கங்களை விரிக்கும் நூல்களும், அரசர்கள் அடியார்கள் கற்றவர்களின் உண்மை வரலாறுகளைத் தெரிக்கும் பாட்டுகள் காப்பியங்களும், இறைவனைக் கண்டு அவனைக் குழைந்து குழைந்து உருகிப் பாடிய சமயாசிரியர் தந் திருப்பதிகங்களும் நிரம்பிக் கிடக்க, அவற்றின் அருமைபெருமை யறியாமல், தமிழ்நூல் நலத் திற் றினையளவும் வாயாது பொய்யும் புரட்டுங் கொலை புலை கட்குடியும் மலிந்த ஆரியநூல்களைத் தாம் சிறிதும் ஆய்ந்துபாராதிருந்தும்,அவற்றை 'வேதம்,' 'மிருதி,' 'இதி காசம்,' 'புராணம்' என்று உயர்த்துப் பேசி அவை தம் மை இறைவன் அருளிச் செய்தனவாகப் பாராட்டித்,

தாம் கற்ற தமிழையுந் தமிழ்நூல்களையும் இழித்துப் பேசுந் தமிழ்ப்புலவரின் அறிவுநிலை எத்தகைய தென்பதை எண்ணிப் பாருங்கள்! தாம் கற்ற வடநூற்கல்வி உலகினர்க்குப் பயன்படா தென்பதை நன்குணர்ந்திருந்துந், தாம் கல்லாத தமிழ்மொழிக் கல்வியே இந் நாட்டவர் முன்னேற்றத்திற்குப் பெரிது பயன்படுமென்பதை நெஞ்சாரத் தெரிந்திருந்துந், தாம் பயின்ற இருக்கு முதலான ஆரியநூல்களிற் பல்வேறு சிறுதெய்வ வணக்கமும் மக்களின் நல்லொழுக்கத் துறைகட்கு ஆகாதனவும் வெறும் பொய்க்கதைகளும் நிறைந்திருத்தல் செவ்வனே அறிந்திருந்துந், தாம் பயிலாத 'தொல்காப்பியம்,' 'சங்க இலக்கியம்,' 'திருக்குறள்,' 'சிலப்பதிகாரம்,' 'தேவாரதிருவாசகம்,' 'பெரியபுராணம்,' 'சிவஞானபோதம்' முதலான அருந்தமிழ் நூல்களில் ஒரு முழுமுதற்கடவுள் வணக்கமும் மக்களின் நல்லொழுக்கத் துறைகட்கு இன்றியமையாது வேண்டுவனவும் உயர்ந்த உண்மை வரலாறுகளும் நிரம்பி விளங்கல் கேட்டிருந்துந், தாம் தமக்குரியவாகக் கருதி யிருக்கும் வட நூல்களையே தெய்வ நூல்களாக உயர்த்துப் பேசித், தமக்குப் புறம்பாகத் தாம் கருதியிருக்குந் தமிழ்நூல்களை யெல்லாம் மக்களிலுந் தாழ்ந்தவர்க்குரியவாக இழித்துப் பேசி இந்நாட்டவர் முன்னேற்றத்திற்குப் பெருந்தடையாய்நிற்கும் ஆரியமாந்தர்தம் அறிவுநிலை எத்தகைய தென்பதையும் எண்ணிப் பாருங்கள்! இவ்வாறாக இத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள கற்றவர்கள் நிலையும் நடுவுநிலை திறம்பியதாய், உண்மையை உள்ளபடி ஆராய்ந்துரைத்து மக்களை உண்மையறிவில் மேலெழச் செய்தலிற் சிறிதும் விருப்பு இல்லாமல் அவர்தம் முன்னேற்றத்திற்குப் பேரிடர் பயப்பதுமா யிருத்தலை ஆழ்ந்து நினைய

வல்லார்க்கு, இந்நாட்டவரும் இவரிற் பலவகையில் வேறு படாத வடநாட்டவரும் ஒருங்குகெழுமித் தாமே தமது நாட்டை அரசுபுரிதல் கனவிலுங் கைகூடா தென்பது நன்கு விளங்காநிற்கும். இஃதிவ்வாறிருக்க.

இனி, மேல்நாட்டவரிற் கற்றாரின் அறிவுநிலையினைச் சிறிதெண்ணிப் பாருங்கள்! அவர்கள் தாம் பெற்ற செல்வ மெல்லாந் தமது கல்விப் பயிற்சிக்கே பயன்படுமாறு செய்து, தமது ஆங்கிலமொழியை மிகத் திருத்தமாகவுந் தீஞ்சுவையுடையதாகவும் வழங்கி, அதன்கண் எல்லா வகையான கலைநூல்களையும் ஆழ்ந்தாராய்ந்து தெளிந்த அறிவான் நாளுநாளும் இயற்றி உலகமெங்கணுந் தமது மொழிப்பயிற்சியை ஒவிரச்செய்து வருகின்றார்கள். அது மட்டுமோ! அவர்கள் அயல்நாட்டு மொழிகளையும் நன்கு பயின்று, அவற்றின்கண் உள்ள அரியபெரிய நூல்களை யுந் தமது ஆங்கிலமொழியில் திருப்பி, அவற்றின் உண் மைகளையும் நடுநிலைவழாது எடுத்துக்காட்டி, அவைக ளும் இவ்வுலகெங்கும் பரவிப் பயன்றருமாறு செய்கின் றார்கள். மற்று, நம் இந்தியநாட்டு மக்கட் பகுப்பினரோ தாந்தாம் வழங்கும் மொழியை யன்றித், தம்மிற் பிற வகுப்பினர் வழங்கும் மொழியையும் அதன்கண் உள்ள நூல்களையுங் கற்பதில் வேட்கை சிறிதுமில்லாராய் நிற் கும் அளவி லமையாது, அவற்றையும் அவற்றை வழங்கி வருவாரையும் இழித்துப்பேசியும் வாளா மாய்கின்றனர்!

இன்னும், மேல்நாட்டவர் தமக்குரிய கிறித்துவ சமயவுணர்ச்சியை இவ்வுலகமெங்கணும் பரவச்செய்தற் குத் தமது பொருளிற் பெரும்பகுதியைச் செலவிட்டு வருகின்றனரே யல்லாமல், தமது சமயவுணர்ச்சியை ஒரு கருவியாய்க்கொண்டு செல்வப்பொருளை அவர்கள் தேடித்

தொகுத்தல் கண்டிலேம். மற்று, இந்நாட்டின்கண்உள்ள குருக்கள்மாரோ இந்துசமயப் பெயரால் அளவிறந்த கிரியைகள் சடங்குகளை வகுத்துவைத்து, அவற்றின் வாயிலாகச் செல்வர்கள் சிற்றரசர்கள் அரசர்களின் செல்வமெல்லாங் கவர்ந்து வருதலுடன், ஏழைக் குடிமக்கட்குரிய சிறுபொருளையு முறிஞ்சி அவர்களையும் வறுமைக்கு இரையாக்கி வருகின்றார்கள். ஒருவன் பிறந்தது முதல் அவன் இறக்குமளவும், அவனும் அவனுக்குரியாருங் கடன்பட்டாயினுஞ் செய்து தீர்த்துவிடும்படியாக அவர்கள் கட்டிவைத்திருக்குங் கிரியைகளையுஞ் சடங்குகளையும், அவற்றிற்காகச் செலவாகும் பொருட்டிரளையுங் கணக்கிட்டுப் பாருங்கள்! ஒருவன் செத்தவுடனாவது இக்கிரியைகள் ஒழிகின்றனவா? இல்லை, இல்லை. அவன் செத்த பத்தாம் நாளிலுங் கிரியை, ஒவ்வொரு திங்களிலும் முறைநிலா நாளிலுங் கிரியை, ஒவ்வோராண்டிலும் அவன் இறந்த நாளிலுங் கிரியை. இங்ஙனங், கருவாய் வயிற்றிலிருக்கும்போதும், மகவாய்ப் பிறந்து அறைகழிக்கும்போதும், ஆடை யுடுக்கும்போதுங், காது குத்தும்போதும், பள்ளிக்கூடத்திற் புகும்போதும், மணஞ்செயும்போதும், மனைவியுடன் கூடும்போதும், அறுபதாம்ஆண்டு நிறையும்போதும், இறந்தபோதும், இறந்த பின்னருந் தொடர்பான செலவிற் கிரியைகளைச் செய்துசெய்து நம் தமிழ்மக்கள் வறுமையிற் கிடந்துழலுமாறு புரிந்து, அவர் தரும் பொருளாற் கொழுக்கத்தின்று இன்புற்று இரக்கமிலராய் வாழும் ஆரியக் குருக்கள்மார்தஞ் சூழ்ச்சியை எண்ணிப்பார்ப்போர் எவரேனும் உளரா?

இங்ஙனந் தொடர்பாகக் கிரியைகளைப் பற்றுமாறு கற்பித்து, அவற்றைத் தமிழர்கள் தாமே செய்யாமல்

ஆரியராகிய் தம்மைக்கொண்டே செய்வித்தல் வேண்டு மெனவும் வற்புறுத்தி, அவ்வாற்றால் தமிழர்கள் பொரு ளைப் பகர்கொள்ளை கொண்டு இனிது வாழும் ஆரியக் குருக்கள், தாம் தமிழர் இல்லங்களில் அங்ஙனந் தொடர் பாகச் செய்துவைக்குங் கிரியைகளை அவர்க்கு விளங் கும்படியான தமிழ்மொழியி லாவது செய்து வைக்கின் றார்களா? அதுவும் இல்லை; தமிழர்க்கு எள்ளளவுந் தெரி யாத ஆரிய மொழிச் சொற்களை 'மந்திரங்கள்' என உயர்த்தி ஏமாற்றிச்சொல்லி, அக்கிரியைகளைச் செய்பவர் களாய், அவர்களைப் பாவைபோல் ஆட்டிவைக்கின்றார் கள். கடவுளைக்கண்டுபாடிய மாணிக்கவாசகர், திருஞான சம்பந்தர் முதலான தெய்வ ஆசிரியர்கள் அருளிச்செய்த தெய்வச் செந்தமிழ்த் திருப்பதிகங்களாந் தெய்வமாமறை மந்திரங்கள் இருக்க, அவற்றை இழித்து ஒதுக்கி, இந் நாட்டவர்க்குத் தெரியாத வடமொழிச் சொற்களைச் சொல்லி அக்கிரியைகளைச் செய்யும் ஆரியக்குருமாரின் தீய எண்ணத்தைக் கண்டுணர்ந்து, அதனைப் பலரறியத் தெரிவிக்கும் அறிவாண்மை வாய்ந்தார் இத் தமிழரில் இல்லையே!

இன்னுஞ், சிவபிரான் திருக்கோயில்களில் வழி பாடு ஆற்றுங் குருக்கள்மார் தமிழரினத்தைச் சேர்ந்தவ ராயிருந்தும், அத் திருக்கோயில்களுக்கு வந்த சிறப்பெல் லாம் அவைகள் சைவசமயாசிரியராற் பாடப்பெற் றிருப் பதுபற்றியே யென்பதை அவர்கள் நன்குணர்ந்திருந்தும், அவர்கள் தேவார திருவாசகச் செந்தமிழ் மந்திரங்களைக் கொண்டு இறைவனுக்கு வழிபாடு செய்யாமல், தமிழ் மக்களுக்குச் சிறிதும் புலனாகாத வடமொழிச் சொற் களை மந்திரங்களென உயர்த்துச்சொல்லி, அவற்றைக்

கொண்டே கோயில்வழிபாடு முழுதுஞ் செய்கின்றார்கள். ஈதென்ன கொடுமை பாருங்கள்! தமிழ்மொழி வழங்கும் இத்தென்னாட்டில், தமிழ அரசர்களாலுந் தமிழர்களாலும் அமைக்கப்பட்டுச், சைவ சமயாசிரியர்களால் தமிழ்மொழியிலேயே சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்ற திருக்கோயில்களிலேயே தமிழ் மந்திரங்களை வழங்காமற் செய்து, இத் தமிழ் நாட்டுக்கும் இங்கு வணங்கப்படுஞ் சிவபிரானுக்கும் அவனை வணங்குந் தமிழ் மக்களுக்கும் ஏதொரு தொடர்பும் இல்லாத, அவர்களுக்குச் சிறிதுந் தெரியாத வடமொழிச் சொற்களைக் கொணர்ந்து அவற்றைக்கொண்டே அத் திருக்கோயில்களில் எல்லாவழிபாடும் நடக்கும்படி செய்துவிட்ட பார்ப்பனர்தஞ் சூழ்ச்சியையும் அஞ்சாநெஞ்சையும் ஆண்மையையும் எண்ணிப் பாருங்கள்! இத் தமிழ் நாட்டின்கண் எத்தனையோ கோடிக் கணக்கான தமிழ்மக்களும், நூறாயிரக்கணக்கான செல்வர்களும், ஆயிரக்கணக்கான சிற்றரசர்களும் நூற்றுக்கணக்கான மடாதிபதிகளுந் தமிழ்ப் புலவர்களும் நிறைந்திருந்தும், "தமிழர்களாகிய எங்களுக்குரிய இத்திருக்கோயில்களில் தேவார திருவாசகச் செந்தமிழ் மா மந்திரங்களைக் கொண்டு வழிபாடுசெய்யாமல், எங்களுங்குப்புறம்பான எங்களுக்குத் தெரியாத வடமொழியைக்கொண்டு ஏன் வழிபாடு செய்கின்றீர்கள்?" என்று கேட்ட ஆண்மையுடையவர் எவராவது நம் தமிழரில் உண்டா? இத்துணைப் பெரிய இத் தமிழ்நாட்டில், எத்தனையோ கோடிக்கணக்கான தமிழ்மக்கள் நிறைந்த இத் தென்னாட்டில், எல்லாம்வல்ல இறைவனை நேர்முகமாய்க் கண்டு திருப்பதிகங்கள் அருளிச்செய்த தெய்வ ஆசிரியர் நிலவிய இத் தெய்வநாட்டில், எல்லா இடங்களிலுஞ்

சிறந்ததான தூயதான தெய்வம் உறைவதான திருக் கோயிலிலேயே நம் தெய்வஆசிரியர் அருளிய தமிழ்மந் திரங்கள் நிலவாமல் அவற்றைப் புறந்தள்ளித், தெய்வத் தன்மை சிறிதுங் காணப்படாத வடமொழிச்சொற்களைக் கொணர்ந்து நுழைத்து, அவற்றைப் பெருமைப்படுத்திக், தேவார திருவாசகச் செந்தமிழ் மாமறைகளைச் 'சூத்திரப்பாட்டு' என்று இழித்துப் பேசும் பார்ப்பனர்கள், எந் தக் காலத்திலாயினும் இந் நாட்டுக்குக் குடியரசு வருவ தாயிருந்தால், அதன்கண்ணுந் தமக்கு ஆட்சியையும் ஆக்கத்தையும் நிலைப்படுத்தி, ஏனை மக்களையெல்லாம் அறிவில்லாத குருடர்களாக்கித் தமக்கு அடிமைப்படுத்தி வைத்திருப்பரே யல்லாமல், அவர்கட்கு ஒரு சிறிய உரிமையேனுங் கொடுப்பர் அல்லது கொடுக்க விரும்பு வர் என்று கனவிலும்நினைக்கின்றீர்களா? நினையாதீர்கள்!

நமக்கு உயிரினுஞ் சிறந்த திருக்கோயில் முதல் அர சியல்நிலைகள் கல்விக்கழகங்கள் கைத்தொழிற்சாலைகள் புகைவண்டிநிலையங்கள் உணவுவிடுதிகள் பணக்களங் கள் பிணக்களங்கள் ஈறான எல்லா இடங்களிலும் ஆரி யப் பார்ப்பனர்களே ஆட்சியுந் தலைமையும் உடையவர் களாயிருந்து, ஏனைவகுப்பினரின் முன்னேற்றத்திற்குப் பெருந்தடை விளைப்பவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். ஏனை வகுப்பினர் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து விடாதபடி, அவர் கட்குட் பலவேறு சமயப்பிரிவு சாதிப்பிரிவுகளை யுண் டாக்கி, அவ்வொவ்வொரு பிரிவினருந் தத்தஞ் சமயமே தத்தஞ்சாதியே யுயர்ந்ததென்றுசொல்லி ஒருவரையொரு வர் பகைத்துப் போராட வைத்து, அப் போராட்டத் திற்கு இடமாக இராமன்கதை கண்ணன்கதை கந்தன் கதை விநாயகன்கதை காளிகதை முதலிய பலவேறு கட்

டுக் கதைகளைத் தமது வடமொழியில் உண்டாக்கிவைத்து அவற்றை இராமாயணம் பாரதம் பாகவதம் காந்தம் முதலிய புராணங்களாக உயர்த்து வழங்கி, அவை தீம்மை மற்றையெல்லா வகுப்பினருங் குருட்டு நம்பிக்கையால் விடாப்பிடியாய்ப் பிடித்துக்கொள்ளும்படி செய்துவிட்டார்கள். தமிழரில் ஆராய்ச்சி யறிவுடையார் எவரேனுந் தமிழ்மக்கள் இங்ஙனங் குருட்டு நம்பிக்கையால் அழிந்துபோவதைக் கண்டு இரங்கி, "இப் பார்ப்பனக் கட்டான கதைகளை நம்பவேண்டாம். அறிவுவிளக்கத்திற்குந் தூய ஒழுக்கத்திற்கும் உதவிசெய்யும் உயர்ந்த தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்து பயிலுங்கள்! குலமும்ஒன்றே, குடியும் ஒன்றே, வழிபடு தெய்வமும் ஒன்றே" என்று பொதுமக்கட்கு அறிவு தெருட்ட முன்வருவராயின், உடனே அப்பார்ப்பன ரெல்லாரும் ஒரேமுகமாய் நின்று அவரை 'நாத்திகர்,' 'பிராமணநிந்தகர்,' 'வேதநிந்தகர்' என்று பலரறியத்தூற்றி, அவரது அறிவுரை எவரது செவியிலும் ஏறாமற் செய்வதுடன், அவரது வாழ்க்கைக்கும் பலவழியில் தீங்கிழைக்கின்றார்கள். மற்றை வகுப்பினரிற் செல்வமுடையவர்கள் எவர் இருப்பினும், அவரைப் பார்ப்பனர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு, அவரது பொருளைப் பலவகையில் உரிஞ்சிவிடுவதொடு, தமிழறிஞரின் அறிவுரை அச்செல்வர்களின் செவியுள் நுழையாதபடிக்கும் மிக விழிப்பாக இருந்து தடைபுரிந்து விடுகின்றார்கள். அதனால், இத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள செல்வர்களின் பெரும்பொருள் தமிழ்மக்களின் அறிவுவிளக்கத்திற்கும் அவர்தம் நல்வாழ்க்கைக்குஞ் சிறிதும் பயன்படாமற் போகின்றது! ஊர்கடோறும் நகரங்கடோறும் 'இராமாயணம்' முதலான கட்டுக்கதைப் பிரசங்கம் நடைபெறச்

செய்து, அதன் வாயிலாக அவரவர்பொருளை எளிதிற் கவர்ந்து கொள்வதுடன், அவ் வறிவில்லா மக்கள் உள்ளத்தில் தம்மையுந் தம்முடைய நூல்களையுந் 'தேவர்' என்றுந் தேவர்க்குரிய 'வேதங்கள்' என்றும் நம்பும் அசையாக் குருட்டு நம்பிக்கையையும் பதியச்செய்து, அவ்வாற்றால் தம்முடைய ஆட்சியையும் முதன்மையையும் ஆரியப் பார்ப்பனர்கள் எங்கும் நிலைநாட்டிவிட்டார்கள்; இன்னும் அம்முயற்சியை நடத்திய வருகின்றார்கள்; ஆங்கில நன்மக்கள் ஆங்காங்குவைத்து நடத்தும் பள்ளிக்கூடங்களிற் கற்குந் தமிழ்மாணவரின் தமிழ்ப்பாடங்களி லெல்லாந் தம்முடைய புராணக் கட்டுக்கதைகளை நுழைத்து, இளமைப்பருவத்திலேயே அவை நம் சிறார் உள்ளத்திற் பசுமரத்தாணிபோல் இறுக்கமாய்ப் பதியவைக்கின்றார்கள். இவர்கள் இத் தமிழ்நாட்டைப் பாழ்படுத்தும் இவ்வளவு களை, உயர்நிலைகளிலுள்ள தமிழறிஞர் நன்கறிந்து வைத்துந், தமக்கு வரும் பொருள்வருவாயையோ தமது நிலையுயர்வையோ மேலதாக்கருதி, அவரிழைக்குந் தீங்குகட்கெல்லாந் தாமும் உடந்தையாய் நின்று நம் அருமைச் சிறாரறிவைப் பாழாக்கிவிடுகின்றனர்! இன்னும் இங்ஙனமே பார்ப்பனர்களாலும், அவர்களைப் பின்பற்றி அவர்களைப்போல் நடக்கும் ஒழுகலாறுகள் உடையராய் வடமொழிக்கும் வடநூல்கட்கும் ஏற்றஞ்சொல்லித் தமிழையுந் தமிழ் நூல்களையும் புறத்தொதுக்கி நடக்குஞ் சைவ வைணவர்களாலும் இந் நாட்டுக்கு விளைந்திருக்கின்ற தீமைகளை யெல்லாம் எடுத்துரைக்கப் புகுந்தால் இவ் வேடு இடங்கொள்ளாது.

ஆதலால், இந்நாட்டுக்கு நலந்தேடுபவராக வெளிவருந் தலைவர்கள் உண்மையாகவே தாம் நலஞ்செய்ய

வர்களா யிருந்தால், இப்போதுள்ள மிக இரங்கத்தக்க நிலைமையில் நம் குடிமக்களை, நம் ஆங்கில அரசுக்கு மாறுக் கிளப்பிவிட்டு அவர்களையும் அவர்களின் வாழ்க்கையையும் பாழ்படுத்துஞ் செயலை விடுத்து, யாங் கூறும் நன்முயற்சிகளை விடாப்பிடியாய்ச் செய்து, அவர்களை ஆராய்ச்சி யறிவிலும் இன்ப ஒருமை வாழ்க்கையிலும் பயன்படு முயற்சியிலும் முன்னேறுமாறு உதவிபுரிதல் வேண்டும்.

1. முதலாவதாக, ஊர்கடோறும் நகரங்கடோறுந் தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடங்கள் திறப்பித்துச், செல்வர்கள் வீட்டுப் பிள்ளைகளைத் தவிர மற்றை எல்லாப் பிள்ளைகளும், பொருட்செலவின்றித் தனித்தமிழ் கற்கும்படி செய்தல் வேண்டும். அவர்கட்குக் கற்பிக்கும் நூல்களில் ஆரியக் கட்டுக்கதைகள் சிறிதும் விரவல் ஆகாது. ஒழுக்கமுறைகளும், இயற்கைப் பொருள் இயல்புகளுஞ், சிற்றுயிர்களின் தன்மைகளும், ஆண்மையிற் சிறந்தாரின் வரலாறுகளும், மக்களின் நாகரிக வரலாறுகளும், உழவு வாணிகம் கைத்தொழில்கள் செய்யும் முறைகளுங், கடவுளின் றன்மைகளுங், கடவுளைக்கண்டு பாடிய சான்றோர் வரலாறுகளும், உண்மை யாராயும் முறைகளும் இன்னும் இவைபோன்றவைகளுமே அந்தந்த வகுப்புக்குத் தக்கபடி செந்தமிழில் எழுதப்படல் வேண்டும்.

௨. இரண்டாவது: தமிழ்கற்ற அறிஞர்களை ஆராய்ச்சி முறையிற் பயிற்றி ஊர்கடோறும் விடுத்துப், பொதுமக்கட்கு மேற்கூறிய பொருள்களை விளங்க எடுத்துச் சொல்லி, அவர்கள் நல்லறிவு பெறுமாறு செய்வித்தல் வேண்டும். ஊனுணவு ஒழித்தவர் ஊனுணவு ஒழியாதவர் என்னும் இருபிரிவினரன்றி, வேறு எவ்வகைச் சாதிப்பிரிவுஞ்

சமயப்பிரிவும் இல்லாமல் ஒழித்தல் வேண்டும். பிறப்பு இறப்புஇல்லா எல்லாம்வல்ல ஒரு முழுமுதற்கடவுளையே எல்லாரும் வணங்கும்படி செய்வித்தல்வேண்டும். பிறந்து இறந்த உயிர்களைத் தெய்வங்களாக வணங்குஞ் சிறுதெய்வ வழிபாட்டையும் அவைகளுக்கு இடும் உயிர்ப்பலியையும் அறவே ஒழித்தல்வேண்டும்.

ங. மூன்றாவது: மேற்குறித்த நன்முயற்சிகளைச்செய்து, அவற்றால் விளையும் நலங்களை நிலைபெறுத்துதற்கு ஏராளமான பொருள்வேண்டி யிருக்குமாதலால், வீணே கோடி கோடியான பொருட்டிரளை வைத்துக்கொண்டு அவற்றை மேற்குறித்த நன்முயற்சிகளுக்குப் பயன்படுத்தாமல் இறுமாந்து கிடக்குஞ் சிற்றரசர்களுஞ் செல்வர்களும் மடத்தலைவர்களும் அப்பெரும்பொருட் டிரளில் ஒருசிறு பகுதியை மட்டுந் தமக்கு எடுத்துக்கொண்டு, மற்றைப் பெரும்பகுதியைக் குறிப்பிட்ட முயற்சிகளுக்குக் கொடுத்துவிடுமாறு, எந்தெந்த வகையில் முயலல் வேண்டுமோ அந்தந்த வகையாலெல்லாங் கடைப்பிடியாய்நின்று முயலல்வேண்டும். முயன்றுபெற்ற பொருளை இந்நன்முயற்சிகளுக்குப் பயன்படுத்துவதிலும் மிகவிழிப்பாயிருத்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் ஒழுங்கான முறையில், நம்நாட்டவர்கட்கு உண்மையாகவே நலந்தருமுறையில், தலைவர்களாக வருவோர் தமது அரும்பெருமுயற்சியைப் பயன்படுத்துவாராகவென்று எல்லாம்வல்ல இறைவனை வேண்டுகின்றோம்.

உடன்பிறந்தார் ஒற்றுமை

"நீரில்லா நெற்றிபாழ் நெய் இல்லா உண்டிபாழ்
ஆறில்லா ஊருக் கழகுபாழ் — மாறில்
உடற்பிறப் பில்லா உடம்புபாழ் பாழே
மடக்கொடி இல்லா மனை" — ஔவையார்

'உடன்பிறந்தார்' என்னுஞ் சொல் ஒரே வயிற்றிற் கூடப் பிறந்தவர் என்னும் பொருளைத் தருவதாகும். தலைப்பில் எடுத்துக்காட்டிய ஔவையார் திருப்பாட்டின்கட் 'பகைமை இல்லாத உடன்பிறப்பாளர் இன்றித் தனியே பிறக்கும் பிறப்புப் பயனற்றதாகும்' என்பது வலியுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. படவே, அன்பினால் அகங்கலந்து அளவளாவும் உடன்பிறந்தார் கூடப் பிறந்த பிறவியே பயன் உடைத்தாமென்பதும், பகைமைக் குணங்கள் உள்ளாருடன் பிறப்பது பெருந் துன்பத்திற்கே இடமாமென்பதும் நன்கு பெறப்படும். பொல்லாதாருடன் பிறப்பது பெரிதுந் துன்பந் தருவதென்பதனை இந்தப் பாட்டின்கண் மறைவாகக் கூறினாராயினும்,

"உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தாரென் றிருக்கவேண்டா
உடன்பிறந்தே கொல்லும் வியாதி — உடன்பிறவா
மாமலையில் உள்ள மருந்தே பிணிதீர்க்கும்
அம்மருந்து போல்வாரும் உண்டு" என்னும் மற்றொருபாட்டில் அதனை விளக்கமாகக் கூறியிருக்கின்றார். அது நிற்க.

இனிப், பகைமைக்குணங்கள் உள்ளாருடன் பிறப்பதினுந், தன்னந் தனியே பிறப்பது நன்றன்றோவெனின்;

தனியராய்ப் பிறந்தால், உலகவாழ்க்கையில் அடுத்தடுத்துக் கிளைக்கும் பலவகை அல்லலிற்பட்டுத் தனியே உழல வேண்டி வருமாதலால் தனிப்பிறவி யெடுப்பது நன்றாக மாட்டாது. எந்தக்காலத்திலும் ஒரு மகன் பிறர் உதவியையுந் துணையையும் நாடாமல் உயிர்வாழ்தல்முடியாது. ஒருவன் தாயின்கருப்பையிலிருந்து பிறக்குங் காலத்திலேயே முழு அறியாமை உள்ளவனாயும், பிறகு சிறிது சிறிதே வளர்ந்துவருங் காலங்களிலெல்லாம் பிறருடைய சேர்க்கையாற் சிறிது சிறிதாக அறிவு விளங்கப்பெற்று வருஞ் சிற்றறிவு உடையவனாயுந், தனக்கு வேண்டும் ஊண் உடை முதலான எல்லாப்பொருள்களையும் பிறரது முயற்சியாற் பெறவேண்டியவனாயுந், தனக்கு வேண்டும் வசதிகளைத் தான் தேடிக்கொள்ள முயலும்போதுந் தான் பலருடைய உதவியையுந் துணையையும் நாட வேண்டியவனாயுந், தனது சிறு வாழ்நாளின் இடையிடையே தான் நோயாற் பற்றப்பட்டு வீழ்தலின் அக் காலங்களிலெல்லாம் இவன் தனக்கு நோய்தீர்ப்பார் பேருதவியைக் கட்டாயம் விரும்பி நிற்பவனாயும் இருத்தலால் ஒரு மகன் தனது துன்பத்திற்கும் இன்பத்திற்கும் அறிவுக்குமெல்லாம் பிறரைச் சார்ந்தவனாகவே யிருக்கின்றான்.

இங்ஙனம் பிறரைச் சார்ந்தே உயிர்வாழும் நிலையிலுள்ள ஒரு மகனுக்கு எல்லா வகையிலும் உதவியுந் துணையுமாய் நிற்கத்தக்கவர்கள் எவர்கள்? என்று ஆராய்ந்து பார்க்குங்கால், தன் உடம்பொடு தொடர்பு உடையவர்களே யல்லாமல், மற்றவர்கள் அல்லவென்பது நன்கு விளங்கும். தன்னைப் பெற்ற தாயுந் தந்தையுந், தன்னொடு பிறந்த அண்ணன் தம்பி அக்கை தங்கைமாருந், தன்னைச் சேர்ந்த மனைவியுந், தன் வயிற்றிற் பிறந்த பிள்ளைகளுந்

தன்னிடத்து அன்புபாராட்டி உதவியுந் துணையுமாய் நிற்றல்போல், உடம்பின் தொடர்பு இல்லாத மற்றவர் அங்ஙனம் இயற்கையான அன்புகாட்டி ஒருவனுக்குச் சார்பாய் நிற்றல் அரிதினும் அரிது. பிறர்க்கு நாம் எவ்வளவு பொருளைக் கொடுத்தாலும் எவ்வளவு உதவியைச் செய்தாலும் நமக்குப் பெரிய இடுக்கண் வந்தகாலத்தில், அவர் நம்மைவிட்டு நீங்குவர்; இதுபற்றியன்றோ ஔவைப்பிராட்டியார்,

> "அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவைபோல்
> உற்றுழித் தீர்வார் உறவல்லர்—அக்குளத்திற்
> கொட்டியும் ஆம்பலும் நெய்தலும் போலவே
> ஒட்டி யுறுவார் உறவு" என்று அருளிச்செய்தார்.

ஆயினுஞ், சிற்சிலர் தமக்குள் உடம்பின் றொடர்பு இல்லாதவராய் இருந்தாலும், உயிரும் உடம்பும்போல் அத்துணை நேயமும் அன்பும் உடையவராய் எவ்வகை இடுக்கண் வந்த காலத்தும் பிரிவின்றியிருக்கக் காண்கின்றேமேயெனின்; அத்தகையோர், சிலநாளில் அழிந்துபோம் இப் பொல்லாப் புலால் உடம்பின் தொடர்பை நோக்காது, ஒருவரிடத் தமைந்த உயர்ந்த அறிவையும் உயர்ந்த அன்பையும் உயர்ந்த செயலையுமே நோக்கி நெகிழாத அன்பு பூண்டு, அவர் பொருட்டுத் தமது ஆவியையுங் கொடுப்பாராதலின் அஃது இங்கே காட்டற்பாலதன்று. ஒரு மகனுக்கு இயற்கையில் உண்டாகும் நேயமானது உடம்பின் தொடர்பால் வருதலின் அதுவே இங்கு ஆராயற்பாலதாகும்.

இனி, உடம்பின் தொடர்புடையாரிலுந், தன்னைப் பெற்ற தாயுந் தந்தையுந் தன்னினும் ஆண்டின் முதிர்ந்

காராய்த், தன்னைக் குழவிப்பருவந் தொட்டுப் பாது காத்து வளர்க்கப் பெருந்துன்பத்தை அடைந்தவர்களா யிருத்தலால் அவர்களுக்குத் தான் உதவியுந்துணையுமாய் நிற்றலேவேண்டுமே யல்லாது, அவர்களுடைய உதவியை யுந் துணையையுந் தான் நாடலாகாது. தன்னைச் சேர்ந்த மனைவியோ பெண்பாலாய்த் தன் உடம்பைப் பாதுகாத் துத் தனது இன்பத்திற்குக் காரணமாய் இருத்தலால், அவள்பாற் பேருதவியையும் பெருந்துணையையும் பெற விரும்புதல் ஆண்டன்மைக்கு அழகிதன்று. தன் வயிற் றிற் பிறந்த பிள்ளைகளோ சிறு மதலைகளாய்ப் பருவம் முதிரும் மட்டுந் தன்னாற் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவர் களாய் இருத்தலால், தனது முதுமைக்காலம் வரையில் அவர்களுடைய உதவியையுந் துணையையும் ஒருவன் எதிர்பார்க்கலாகாது. இனித், தன் உடன்பிறந்தாருள் ளுந் தன் அக்கையுந் தங்கையும் பெண்பாலராகலின், அவர்க்குத் தான் உதவியுந் துணையுமாய் நிற்றலே முறை யாம். இவரெல்லாம் இங்ஙனமாகத், தனக்கு உயிர் வாழ்நாள் முழுதும் உண்மையான உதவியுந் துணையுமாய் நிற்றற்குரியவர் எவரெனின், தன்னொடு சிறிதேறக்குறைய ஒத்த ஆண்டும் ஒத்த அறிவும் ஒத்த தோழமையும் ஒத்த அன்பும் வாய்ந்த உடன்பிறந்தாரேயாவர் என்பது முடிக் கப்படும். இங்ஙனம் உடன்பிறந்தார் மட்டுமே தனக்கு உறுபெருந் துணையும் உதவியுமாய் நிற்றலால், நல்ல தமை யன் தம்பியரை இல்லாப்பிறவி பயனற்றதென்று ஔவை யார் அருளிச்செய்வாராயினர். நல்ல உடன்பிறப்பைப் பெறுதல் எவற்றினும் அரிதென்பதூஉம், அத்தகைய உடன் பிறப்பைப் பெற்றவனுக்கு ஆகாதது ஒன்றுமில்லை யென்ப தூஉம் உணர்த்தும்பொருட்டே சீவகசிந்தாமணியிலும்,

"திண்பொருள்எய்தலாகுந்தெவ்வரைச்செருக்க
லாகும், நண்பொடு பெண்டிர் மக்கள் யாவை
யும் நண்ணலாகும், ஒண்பொரு ளாவதையா
உடன்பிறப் பாக்கல் ஆகா, எம்பியை ஈங்குப்
பெற்றேன் என்னனக் கரியதென்றான்"

என்று திருத்தக்க தேவரும் அருளிச் செய்தார். இங்ஙனமே, கந்தபுராணத்திலுஞ் சூரபன்மன் தன் றம்பி சிங்கமுகனை நோக்கிப்,

"பொன்னைநிலக்தன்னைப்புதல்வர்களைமங்கையரை
பின்னை யுளபொருளை எல்லாம் பெறல்ஆகும் [ப்
என்னையுடைய இளையோனே இப்பிறப்பில்
உன்னை இனிப்பெறுவ துண்டோ உரையாயே"

என்று கூறியதும் உற்றுநோக்கற்பாலதாகும்.

இங்ஙனம் பெறுதற்கரிய உடன்பிறப்பைப் பெற்று வைத்தும், அண்ணன் தம்பிமார் சிலர் அதன் அருமையைச் சிறிதும் உணராமல் ஒருவரை யொருவர் பகைத்தும், ஒருவர்மேல் ஒருவர் பொறாமை கொண்டும், ஒருவரை யொருவர் ஏமாற்றியும் ஒற்றுமை கெட்டுத் தமது பிறவியைப் பாழாக்குகின்றனர். ஏதோ முற்பிறவியிற் செய்த தவத்தால், இறைவன் தமக்கு உடன்பிறப்பைத் தந்தருளினான் என்றும், அவன் தந்த இப் பெரும்பேற்றை நாம் பாதுகாத்துக்கொள்ளல் வேண்டும் என்றும் நினைந்துபாராதவர் மக்கள் ஆவரோ? நாம் உடன்பிறந்தோம் என்பதைச் சிறிதும் உணராத விலங்குகளுக்கும், தம் உடன்பிறப்பின் அருமையை உணராத மக்களுக்கும் வேற்றுமை உண்டோ? பாருங்கள் அன்பர்களே! ஓர் ஆவின் கன்றுகள் பலவும் பருவம் முதிரமுதிரத் தாம்

உடன்பிறந்தனைச் சிறிதும் அறியாமல் தத்தம் வழியே போகின்றன; அதுபோலக், குழவிப்பருவத்தே ஒருங்கு பிறந்து ஒருங்கு வளர்ந்த உடன்பிறப்பினருந் தம்மை ஒன்றாய்ப் பிறப்பித்த ஐயனது திருவுளக்கருத்தைச் சிறிதும் நினையாமல் ஒற்றுமை கெட்டுத் தனித் தனியே செல்லுதல் கூடுமோ? சிலநாளிருந்து தமது கையைவிட்டகலுஞ் செல்வத்தின் பொருட்டாகவும், இடையே வந்து சேர்ந்த மனையாளின் பொருட்டாகவும் உடன்பிறந்தார் தம்மிற் பகைகொண்டு, வேறுவேறாய்ப்பிரிந்து ஆண்டவன் நோக்கத்திற்கு மாறாய் ஒழுகுதல் மன்னிக்கப்படாத பெருங்குற்றமாய் முடியும். இப்பிறப்பில் ஒருவன் தான் நினைந்தவண்ணந் தம்பியைப்பெறல்முடியுமா? தம்பி தமையனைப் பெறல்முடியுமா? தம்மாற் புதிதாகச் செய்து கொள்ள முடியாத் உடன்பிறப்பின் அருமையை உணர்ந்து, தமையன் தம்பிமார் தமக்குள் மிகவும் அன்புடையராய் ஒற்றித்து வாழ்ந்து தமக்கும் உலகத்திற்கும் பயன் படல் வேண்டும். தம்பிமார் கல்வியிலும் அறிவிலும் எவ்வளவு சிறந்தவராயினும், பருவத்தில் முதிர்ந்த தம் தமையன்மார்க்குக் கீழ்ப்படிந்து ஒழுகி அவரைத் தம் மோடு இணக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும்; தமையன்மார் ஆண்டில்மூத்தவராயினுங், கல்வியிலும் அறிவிலுஞ்சிறந்த தம் தம்பிமார்க்கு இணங்கி நடத்தல்வேண்டும். தமையன் தம்பியர் தம் மனைவிமார்க்கு உடன்பிறப்பி னருமையை அன்பொடு தெளிவாய் எடுத்துக்காட்டி, அவரெல்லாம் ஒன்றுபட்டு நடக்கும்படி திருத்தல் வேண்டும். உடன் பிறந்தாரில் ஒருவர் கல்விவளர்ச்சியின் பொருட்டும் பிற உயிர்களின் துன்பத்தைத் துடைக்கும் பொருட்டுஞ் செல்வத்தை நன்கு செலவிட்டுப் பயன்படுத்துவாராயின்,

அதனைக் கண்டு "ஐயோ! எம் உடன்பிறந்தான் எங்கள் செல்வத்தையெல்லாம் அழித்துவிடுகின்றனனே!" என்று மற்றவர் வயிறு எரியாமல் 'ஊர் நடுவிலுள்ள இனிய குளம் எல்லார்க்கும் பயன்படுதல்போல, நாம் பெரிதும்முயன்று தொகுத்த பொருளெல்லாந்தக்கார்பலர்க்கும் பயன்படும் படி அதனை நல்வழிப்படுத்தி, நமக்கும் நமது குடும்பத்திற்கும் பெரும் புகழையும் பெரும் புண்ணியத்தையும் வருவிக்கும் இவனோடு உடன்பிறக்கப்பெற்ற எமது தவமே தவம்!" என்று மனம்மகிழ்ந்து, அவற்குத் தாமும் உதவியாய் நிற்றல் வேண்டும்.

"ஊருணி நீர்நிறைந்தற்றே உலகவாம்
பேர் அறிவாளன் திரு" 'என்றும்,

"தாள்ஆற்றித் தந்தபொருள்எல்லாந் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு"

என்றுந் திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிய திருக்குறளை இடையறாது நினைந்து, உடன்பிறந்தவர் பொருட்செலவாற் பகைகொள்ளாது, ஒற்றுமைப்பட்டு வாழக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றார்கள். துன்பம்வந்த காலத்தும் இன்பம் வந்த காலத்தும் ஒருதாய் மக்கள் ஒன்றாயிருந்து அவற்றை நுகர்தலே அவர் தமக்கு முறையாம். பாண்டவர் ஐவரும் நாடிழந்து காடுபோய்த் துன்புற்றபோதும், திரும்பி நாடடைந்து அரசியற்றி இன்புற்றபோதும் ஒன்றாய் இருந்தமை இன்னும் புகழப்படுகின்றதன்றோ? தன் சொற் கேளாத தமையன் சூரபன்மனைத் தான் விட்டுப் போகாது அவனொடு கூடவேயிருந்து உயிர்துறந்த அவன் தம்பி சிங்கமுகனது அரிய அன்பு இன்னும் பாராட்டப் படுகின்றதன்றோ? தன் தமையன் இராமனொடு கூடவே

காடுபுகுந்து, அவன் உறங்குங் காலத்துந் தான் உறங்காமல் அவனுக்குப் பதினான்கு ஆண்டு பாதுகாவலனாய் நின்று, அவன்பொருட்டுப் பெரிதுந் துன்புற்ற அவன் தம்பி இலக்குமணனது அரிய அன்பு நேயம் இன்னும் உலகிற்கு ஒரு நல்லெடுத்துக்காட்டாய் விளங்குகின்றதன்றோ? இங்ஙனமெல்லாந் தம் உடன்பிறந்தாரோடு ஒன்று கூடி வாழ்ந்தவர்க்கே, மற்றவர்களையுந் தம்மோடு உடன் பிறந்தவராகக்கருதிப் பேரன்புபாராட்டி, இறைவன் திருவருளைப் பெறும் பெருஞ்செல்வம் உண்டாம் என்க.

கூட்டுவாணிகம்

"நல்லினத்தி னூங்குந் துணையில்லை தீயினத்தின்
அல்லற் படுப்பதூஉம் இல்" — திருக்குறள்.

பொருள்தேடுதற்கு உரிய முயற்சிகள் பலவற்றுள் வாணிகம் என்பது ஒன்று. பொருள்தேடும் முயற்சிகளில் இதுவும் ஒன்றாய் இருந்தாலும், உலகவாழ்க்கை செவ்வனே நடைபெறுதற்கு மிகவும் பயன்படுதலால், இது மற்ற முயற்சிகளை விடச் சிறந்ததாய் இருக்கின்றது. நமது வாழ்க்கைக்குக் கட்டாயமாய் வேண்டப்படுகின்ற உணவுப் பொருள்களும், உடுப்புகளும், அணிகலங்களும், புழங்கும் ஏனங்களுந், தட்டுமுட்டுகளும், ஓவியங்கள் இசைக்கருவிகள் சந்தனம் பஞ்சு முதலியனவும் ஒரே ஊரில் அல்லது ஒரேநாட்டில் உண்டாவன அல்ல; இவையெல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று எட்டாத்தொலைவில் உள்ள பல ஊர்களிலும் பல நாடுகளிலும் உண்டாவன ஆகும். இப் பண்டங்களை யெல்லாம் ஒருவர் தாம் வேண்டிய அளவுக்குப் பற்பல இடங்களிலு மிருந்து வருவித்துக் கொள்வதென்றால், அதற்காக அவர் எவ்வளவோ பொருளைச் செலவழித்து எவ்வளவோ அல்லும் பகலும் அலைக்கழியல் வேண்டும். ஏராளமான பொருளுடையவர்க்கு இவ்வளவு செலவும் அலைக்கழிவும் மலைப்புக்கு இடமாய் இல்லாவிட்டாலும், மிகச் சிறிய வரும்படியைக்கொண்டு அன்றாடங் காலங்கழிக்கும் ஏழைஎளியவர்கட்கு இவை எவ்வளவு துன்பத்தைத் தரும்! இலங்கையிலுள்ள ஏழை மக்கள் வங்காளம் இரங்கூன் முதலான தொலைவிடங்க

ளில் விளையும் நெல்லைத் தனியே வருவித்துக்கொள்ளல் இயலுமோ? இந்தியாவிலுள்ள எளியவர்கள் யாவாவிலும் மோரீசிலும் உண்டாகுஞ் சருக்கரையைத் தனியே வருவித்தல் இயலுமோ? இங்கிலாந்திலுள்ள வறிய மக்கள் இந்தியாவில் விளையும் பஞ்சை எளிதிற் பெற்றுக்கொள்ளல் கூடுமோ? இந்தியாவிலுள்ளவர் சீனத்திலுண்டாகும் பட்டை எளிதிற் பெற்றுக்கொள்ளல் கூடுமோ? இங்ஙனமே உயிர்வாழ்க்கைக்கு இன்னுங் கட்டாயமாக வேண்டப்படும் இவைபோன்ற பொருள்களெல்லாவற்றையும் ஒவ்வொருவருந் தனித் தனியே வருவித்துக் கொள்வதென்றால், அஃது அவர்க்கும் அவரைவிட வறியவர்களுக்கும் முற்றும் ஆகாததொன்றாம். இனி, நடுத்தரமான செல்வம் உடையவர்களுக்கும் அஃது இசையாததுடன், பெருஞ் செல்வம் உடையார்க்கும் அஃது அளவிறந்த முயற்சியினையுங் காலக் கழிவினையும் பொருட் செலவினையுந் தந்து கடைசியில் அவர்களை வறியராக்கவுங் கூடும். இவ்வாறெல்லாம் மக்கள் அளவிறந்த துன்பத்திற்கு ஆளாகாமற், பல திசைகளிலும் பல நாடுகளிலும் பல ஊர்களிலுந் தோன்றும் பல்வகைப் பண்டங்களையும் ஓரிடத்தில் தொகுப்பித்து, எத்திறத்தவரும் அவற்றை நயத்த விலைக்கு எளிதில் வாங்கி இன்புறவும், அதனால் உலகவாழ்க்கை இனிது நடைபெறவும் பேருதவி செய்து வரும் வாணிக முயற்சியானது பெரிதுஞ் சிறந்ததொன் றென்பதனை யாம் எடுத்துச் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ?

இனி, இத்தனை மேன்மை உடையதாகிய வாணிக முயற்சியைச் செய்யப்புகுவோர், இது மக்கள் எல்லார்க்கும் நிரம்பவும் பயன்படுதலை உணர்ந்து, எல்லாரிடத்

தும் அன்பும் இரக்கமும் உடையவர்களாயும், மக்களுக்கு வேண்டிய பல பண்டங்களின் வகையும் அவை உண்டாகும் இடங்களின் வரலாறுந்தெரிந்து அவற்றைச் குறைந்த செலவில் வருவித்து எல்லார்க்கும் நயமாக ஒரே விலை கூறி முகமலர்ந்து இனியசொற் பேசி விற்கும் அறிவுந் திறமான செய்கையும் வாய்ந்தவர்களாயும் இருத்தல் வேண்டும். இவ்வளவுக்கும் அன்பும் அறிவுந் திறமான செய்கையும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலால், இவ் வுயர்ந்த தன்மைகளை வணிகர்கள் ஒவ்வொருவருந் தம்மிடத்தே பழக்கத்துக்குக் கொண்டுவருதல் வேண்டும். மக்களிடத்தில் அன்பில்லாமல் எந்நேரமுந் தமக்குவரும் ஊதியத்தையே எண்ணிப் பார்ப்பவர்கள் உண்மையான வணிகர்கள் அல்லர். தாம் செய்யும் வாணிக முயற்சி பலர்க்கும் பெரும்பயன் படுதலை உள்ளக்கனிவோடு எண்ணிப்பாராமல், தாம் அடையும் ஊதியத்திலேயே கருத்து வைப்பவர்கள் அவ் வாணிகத்தை இழந்து வறியராய்ப் போவார்கள். அன்பும் இரக்கமும் வாய்ந்த வணிகனிடத்தே திருமகள் குடிகொண் டிருப்பள்; அவன் சென்றவிடமெல்லாஞ் செல்வம் ஓங்கும்; மெல்லிய நல்லோர் நெஞ்சத்தாமரையில் இருக்கும் மெல்லிய திருமகள், தன் நலத்தையே முதன்மையாய்க் கருதும் வணிகனின் கரடுபட்ட வன்னெஞ்ச நெருஞ்சிற்காயை மிதிக்க அஞ்சி அவனை அறவேவிட்டு விலகிப் போய்விடுவள். அழகும் அன்பும் அறிவும் உடையவர்களைக் கண்டால் எல்லாரும் அவரை விரும்பி அணுகி அவர்க்கு எல்லாச் சிறப்புஞ் செய்தலைப் பார்த்திருக்கின்றோம் அல்லமோ? அழகில்லாமல் வன்னெஞ்சமும் அறியாமையும் உடையவர்களா யிருப்பவர்களைக் கண்டால் எல்லாரும் அவரை

அருவருக்கின்றனரல்லரோ? அன்பும் அறிவும் உள்ளவர்களுக்கு அழகு தானேஉண்டாகும்; அக்குணங்கள் இல்லாதவர்களுக்கு முன்னே உள்ள அழகுங் குன்றிப்போகும். கொடுங்குணம் உள்ளவனுக்குக் கடுகடுத்த முகமும் வன்சொல்லும் அமைந்திருத்தலை வழக்கத்தில் நன்றாய் அறிந்திருக்கின்றனம் அல்லமோ? ஆகையால், வாணிகஞ் செய்பவர்கள் ஈரநெஞ்சமும் விரிந்த அறிவும் உண்டாகப் பழகிக்கொள்வார்களாயின், அவர்கள் முகத்தில் இதற்கு முன் இல்லாத அழகும் பொலிவுங் கிளர்ச்சிபெற்றுத் தோன்றும். அப்படிப்பட்டவர்களை எல்லாரும் விரும்பிச் சேர்ந்து தாம் வேண்டிய பண்டங்களை மகிழ்வுடன் வாங்கிக்கொண்டு செல்வர். அவர்கள் துவங்கிய வாணிகமும் மேன்மேற் செழித்தோங்கி, அவர்க்கும் பிறர்க்கும் அளவிறந்த நன்மையைத் தரும்.

இனிப், பொருள்தேடும் முயற்சிகளிற் சிறந்த வாணிகமும் பிறவுஞ்செய்து அல்லும்பகலும் வருந்தி உழைப்பதெல்லாம், இந்த வெற்றுடம்பைப் பாதுகாப்பதற்கு மட்டும் அன்று; இந்த உடம்பை இருப்பிடமாகக் கொண்டு வந்திருக்கும் நம் உயிரின் அறிவை மேன்மேல் விளங்கச் செய்தற்கும், எல்லாம்வல்ல கடவுளின் பேரின்பத்தைப் பெறுதற்குமேயாம். இவ் வரும்பெரு நோக்கம் ஈடேறும்பொருட்டு, இவ்வுடம்பைப் பாதுகாக்க வேண்டுவது இன்றியமையாத கடமையாய் இருக்கின்றது. இவ்வுடம்பைப் பாதுகாவா விட்டால் அறிவு விளக்கத்தையும் இறைவனது திருவருளின்பத்தையும் நாம் பெறல்முடியாது. இதுபற்றியே திருமூலநாயனாரும்,

"உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவர்
திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவும் மாட்டார்

உடம்பை வளர்க்கும் உபாயம் அறிந்தே
உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே"

என்று திருமந்திரத்தில் அருளிச்செய்தனர்.

இனி, உடம்பைப் பாதுகாத்தற்காக நடத்தும் இம் முயற்சிகளின் இடையே, நமதறிவை விளங்கச் செய்தற்கு ஒப்பற்ற துணையாய் வாய்த்த கல்வியைக் கற்றுக் கொள்ளப் பெரிதும் முயற்சிசெய்தல்வேண்டும். கல்லாதவர் நெஞ்சம் இருளடைந்து கிடக்குமாதலால், அங்கே இறைவன் விளங்கித்தோன்றானென்பது "கல்லா நெஞ்சின் நில்லான் ஈசன்" என்று திருஞானசம்பந்தப்பெருமானும், "கல்லாதார் மனத்தணுகாக் கடவுள் தன்னைக், கற்றார்கள் உற்றோரும் காதலானை" என்று திருநாவுக்கரசு நாயனாரும், "எல்லா இடத்தும் உளன் எங்கள் தம் இறை கல்லாதவர்கள் கலப்பறியாரே" என்று திருமூல நாயனாருங் கூறுதலால் நன்கு தெளியலாமன்றோ? இன்னுங், கல்லாதவரைக் காணலும், அவர்சொற்கேட்டலும் ஆகாவெனவுங், கல்லாதவர்க்குக் கல்லாதவரே நல்லவராய்க் காணப்படுவரென்வுங், கல்வியில்லாதவர் கடவுளது கருத்தை அறியமாட்டாரெனவும் நன்கு விளக்கிக்

"கல்லாத மூடரைக் காணவும் ஆகாது
கல்லாத மூடர்சொற் கேட்கக் கடனன்று
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாரே நல்லராங்
கல்லாத மூடர் கருத்து அறியாரே"

என்று திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்திருப்பதையும் நோக்குங்கால், கல்வியறிவு பெறாமற் காலங் கழிப்பது மிகவும் பொல்லாத குற்றமாய் முடிதல் பெறப்படுகின்றதன்றோ? ஐரோப்பிய அமெரிக்க வணிகர்கள் எல்லாருங் கல்வியில் வல்லராய் விளங்கித் தமது வாணிக முயற்

சியை நிரமபவும் பெருகச் செய்து உலகத்தார்க்குப் பல பெரு நன்மைகளை விளைவித்து வருதலொடு, கல்விப் பொருளையும் எங்கும் பரவச்செய்து மக்கள் மனஆறிவை யுந் துலக்கி வருகின்றார்கள். தென் னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் உள்ள தமிழ் வணிகர்களோ பெரும் பாலும் கல்வி யில்லாதவர்களாயுங், கல்வியைப் பரவச் செய்வதிற் கருத்து இல்லாதவர்களாயும் இருக்கின்றார் கள்! இவர்களது இந் நிலைமை பெரிதும் வருந்தத்தக்க தன்றோ? அழியாச் செல்வமாகிய கல்வியைப் பெறாத வரையில் அழியுஞ் செல்வமாகிய பொருளைப் பெற்று யாது பயன்?

இனிக், கல்வியில்லாதவர்க்கு அறிவும், அறிவில்லா தவர்க்கு அன்பும் உண்டாகாமையால், இவ்விரண்டுமில் லாதவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஒரு பெரிய வாணிகத்தைச் செய்து ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்து புகழையும் புண்ணியத் தையும் அடைதல் நமது நாட்டில் அருமையாய் இருக் கின்றது. அறிவும் ஆற்றலும் உடையவரே தனிமை யாய் இருந்து ஒரு பெரிய வாணிகத்தை நடத்தல் இய லாதாயின், அவ்விரண்டும் இல்லாதவர் அதனை நடத் துவது எப்படி? ஒரு பெரிய வாணிகத்தை ஒருவர் ஏற்று நடத்துவது பலவகையிலும் அல்லலுக்குஇடமாகும்; வரு கின்ற ஊதியம்முழுதும் நாமே அடைதல்வேண்டுமென் னும் எண்ணத்தால் தனியே வாணிகம் நடத்துவோர் பெரும்பாலும் ஊதியம் பெறாமற் பாழுதுபடுவர், ஓயாக் கவலையாலும் ஓயாமுயற்சியாலும் ஊண் உறக்கம் இன்றி, ஆறுதல் சொல்வாரும் இன்றித், துணை செய்வாருமின் றித் துன்பத்தையே உழப்பர். ஆதலால், தக்கவர் பல ரைக் கூட்டாகச் சேர்த்துக்கொண்டு ஒரு பெரிய வாணி

கத்தைச் செய்பவர்களே அத் துன்பங்களினின்றும் விலகிப், போதுமான ஊதியத்தையும் இன்பத்தையும் பெற்றுத், தாம் மனமகிழ்ந் திருப்பதோடு, தம்மைச் சேர்ந்த கூட்டாளிகளையும் அங்ஙனமே இன்புற்றுக் களித்திருக்கச் செய்வர். ஒருவரே ஒரு கற்பாறையைத் தூக்கிச் செல்வதென்றால் அஃது அவர்க்கு எவ்வளவு வருத்தத்தினைத் தரும்! அப்படியின்றிப் பலர் கூடி அதனை எடுத்துச் செல்வதென்றால் அஃது அவர்க்கு எத்தனை எளியதாய் இருக்கும்! இதுபோலவே ஒரு பெரு வாணிகத்தைப் பலர் கூடி நடத்துவது எளியதும் இன்பந் தருவதும் ஆம். இந்த நுட்பத்தை நன்கு உணர்ந்த ஆங்கில நன்மக்கள் கூட்டு வாணிகஞ் செய்து அளவிறந்த செல்வத்தையும் இன்பத்தையும் பெறுகின்றார்கள்; தாம் வாணிகஞ் செய்யும் நாட்டிலுள்ளவர்களையும் நாகரிகத்திலும் நல்வாழ்விலும் மேம்படச் செய்கின்றார்கள். நம் தமிழ் வணிகர்களோ இந்த நுட்பத்தை அறிதற்கு ஏற்ற கல்வியறிவும் ஈரநெஞ்சமும் பெரும்பாலும் இல்லாதவர்களாய் இருத்தலால், தாமே எல்லாச் செல்வத்தையும் அடைய வேண்டுமென்னும் பேராவலும், மற்றவர்கள் எவ்வகையிலும் மேம்படலாகாதென்னுந் தீய எண்ணமும் வாய்ந்தவர்களாய் இருக்கின்றனர்! இதனால் இவர் தாழ்வடைவதொடு, நமது வளம் மிக்க தமிழ்நாட்டையுந் தாழ்வடையச் செய்கின்றனர்!

மக்களாய்ப் பிறந்த நாம் இவ் வுலகவாழ்வில் எவ்வளவு காலம் நிலைத்திருப்போ மென்றும், இவ் வாழ்வை விட்டுப் போகுங்கால் எவ்வகையாகச் செல்வோ மென்றுஞ் சிறிதேனும் நினைத்துப் பார்ப்போமாயின், இங்ஙனமெல்லாம் நாமே உயரவேண்டு மெனவும் பிறரெல்லாந்

தாழவேண்டு மெனவும் எண்ணமாட்டோம். உண்மையோடு ஒருவருக்கொருவர் உதவியாயிருந்து அன்பையும் அறிவையும் வளரச் செய்வதே இந்த வாழ்க்கையின் பயன் என்றும்; இங்ஙனம் ஒருவருக்கொருவர் துணைவராயிருந்து வாழ்தற்கு உதவியா யிருப்பதே செல்வத்தின் பயனுமென்றும், அச்செல்வத்தை எவ்வளவு மிகுதியாகப் பெற்றாலும் அஃது இறக்குங்காற் கூட வரமாட்டாதென்றும் வணிகர்கள் அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்தல் வேண்டும்.

> "அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட் டேவிழி அம்
> பொழுக, மெத்தியமா தரும் வீதிமட்டே விம்மி
> விம்மியிரு, கைத்தலைமேல்வைத்தழுமைந்தருஞ்
> சுடுகாடுமட்டே, பற்றித்தொடரும் இருவினைப்
> புண்ணிய பாவங்களே."

என்ற பட்டினத்து அடிகள் திருமொழியை எந்நேரமும் அவர்கள் நெஞ்சிற் பதித்துச், சூதுங் கள்ளமும் இன்றி, உண்மையோடு ஒழுகிப், பலரும் ஒன்றுகூடி வாணிக முயற்சியைப் பெருக்கச்செய்து, தாம்பெற்ற ஊதியத்தைக் கல்விக்கும், பலவகை யறங்களுக்கும் பயன்படுத்தி வருதல் உண்மை வணிகர்களுக்கு இன்றியமையாத கடமையா மென்க.

பெண்மக்கள் கடமை

"மங்கையர்க்குத் தனியரசி எங்கடெய்வம் வளவர்
திருக் குலக்கொழுந்து வளைக்கைமானி
செங்கமலத் திருமடந்தை கன்னிநாடாள் தென்னர்
குலப் பழிதீர்த்த தெய்வப்பாவை
எங்கள்பிரான் சண்பையர்கோன் அருளினாலேஇருந்
தமிழ்நா டுற்றஇடர் நீக்கித்தங்கள்
பொங்கொளிவெண் டிருநீறு பரப்பினாரைப்போற்று
வார் கழலெம்மாற் போற்றலாமே"=சேக்கிழார்.

நீண்டகாலத்திற்கு முன்னரே மங்கையர்க்கரசி என்னும் ஒரு பெண்மணியிருந்தார். அவ்வம்மையார் சோழ அரசனின் புதல்வியாவர். பிறகு அவர் பாண்டி நாட்டுக்கு அரசனான கூன்பாண்டியனுக்கு மனைவியாகி மதுரைமா நகரின்கண் அமர்ந்திருந்தனர். அக் காலத்தில் நாத்திகச் சமணமதமானது எங்கும் பரவிக், கரிய முகிலானது பகலவனொளியை மறைப்பதுபோலச் சைவசமயத்தை மிகுதியாய் மறைத்துவிட்டது. கூன் பாண்டியனும் அவன் குடிமக்களுஞ் சமணமுனிவர் சொற்களால் மயங்கி அவர்களுடைய சமயவலையிற் சிக்கிக்கொண்டார்கள். ஆனால், அப்பாண்டியன் மனைவியாரான மங்கையர்க்கரசியாரோ சைவசமய உண்மைகளைச் செவ்வையாகக் கற்றுணர்ந்திருந்தமையாற், சிவபெருமான் திருவடிகளில் நிலைபெயராத அன்புடையராய்ச், சமணசமய நாத்திக வலையில் அகப்படாமல் இருந்தனர். அதனோடு அவர் கற்பொழுக்

கத்திலும் மிகச் சிறந்தவராய் இருந்ததனால், தம் கணவனை கூன்பாண்டியனிடத்தில் அருவருப்பில்லாதவராய், அவனை மீட்டுஞ் சைவசமயத்திற்குத் திருப்பித் தரும்படி சிவபெருமானை இடைவிடாது வேண்டிவந்தனர்.

அங்ஙனம் அவர் வேண்டிவரும்பொழுது, திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் என்னும் ஒரு சிறுமதலை, இறைவனும் இறைவியுமாய்த் தோன்றிக் கடவுள் தந்த ஞானப்பாலை உண்டு, மூன்றாம் ஆண்டிலேயே எல்லாம் உணர்ந்த ஞானாசிரியராய்ச், சிவபெருமான்மீது செந்தமிழ்த் திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு திருமறைக்காட்டுக்கு (வேதாரணியத்திற்கு) வந்திருக்கின்றார் என்பதைக் கேள்வியுற்றார். இதனைக் கேட்டவளவிலே அவ் அரசியார் அடங்காப் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்து, தம்மைப்போலவே சிவபெருமானிடத்து நீங்கா அன்புடையராய் விளங்கிய தம் அமைச்சரான குலச்சிறை என்பவரை அழைப்பித்து, அவர்க்குத் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்தந் தெய்வத் தன்மைகளை விரித்துரைத்து, அவரை மதுரைமா நகருக்கு வருவிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். உடனே குலச்சிறையாருந் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுக்குத் திருமுகம் எழுதி அனுப்பி மதுரைமாநகருக்கு எழுந்தருளும்படி நிரம்பவும் வேண்ட, அதற்கிசைந்து பெருமானும் மதுரைக்கு வந்து அங்குள்ள சிவபிரான் திருக்கோயிலின்கண்ணே மங்கையர்க்கரசியாரைக் கண்டு, அப் பெண்ணரசியின் அருங்குணச் செயல்களை மிகவும் பாராட்டி,

"மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் பாவை வரி
வளைக்கை மடமானி

பங்கயச் செல்வி பாண்டிமாதேவி பணிசெய்து
காடொறும் பரவப்
பொங்கழல் உருவன் பூதநாயகனால் வேதமும்
பொருள்களும் அருளி
அங்கயற்கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த ஆல
வாய் ஆவதும் இதுவே'' என்று தமது மலர்வாய் திறந்து பாடியருளினர். இங்ஙனந் திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் திருவாயாற் புகழ்ந்து பாடப்பெற்ற மங்கையர்க்கரசியாரின் ஒப்பற்ற சிறப்பினையே சேக்கிழார் அடிகள் தாம் அருளிச்செய்த பெரியபுராணத்தின் கண்ணே மேற்காட்டிய செய்யுளிற் பெரிதும் வியந்து பேசி யிருக்கின்றார். இவ்வளவு உயர்குணச் சிறப்பு வாய்ந்த மங்கையர்க்கரசியார் தோன்றிய பெண்வகுப்பிலே பிறப்பதற்கு அருந்தவஞ் செய்த பெண்மக்கள் எல்லாரும் அந்த அரசியாரைப் போலவே, அறிவுடைய மேன்மக்களாற் புகழ்ந்து பாராட்டப்படும்படி உயர்ந்த நல்வழியிலே நடக்க வேண்டுவது அவர்கட்கு இன்றியமையாத கடமையாகும்.

இனி, உயர்ந்த நல்வழியிலே நடக்குமிடத்தும், அவரவர் தன்மைக்குப் பொருத்தமான வகையாய் நடந்து கொள்ளல் வேண்டும். பெண்மக்கள் தம்முடைய தன்மைக்குத் தகுந்த வழியிலும், ஆண்மக்கள் தம்முடைய இயல்புக்கு ஏற்ற வழியிலும் பகுத்தறிந்து ஒழுகுதலே சிறந்ததாகும். பெண்மையென்பது எல்லாராலும் விரும்பத்தக்க ஓர் அமைதியான தன்மை யென்றும், ஆண்மை என்பது பிறரை ஆளுந்தன்மை யென்றும் பொருள்படுதலாற், பெண்மக்கள் எல்லாரும் இயற்கையிலேயே அமைதிக் குணமும் உடையராவ ரென்பது தெளிவாக

விளங்குகின்றது. ஆண்மக்கள் ஆளுந்தன்மை யுடைய வர்களாய் இருத்தலால், எதனையும் முற்பட்டுச் சென்று செய்யுங் கிளர்ச்சி மிக்கவர்களாய் இருக்கின்றனர்; பெண் மக்களோ அங்ஙனம் எதனையும் விரைந்து செய்யாது ஆழமாக நினைந்துபார்த்து அமைதியுடன் செய்துமுடிப் பவரா யிருக்கின்றனர். விரைந்து செய்யுங் கிளர்ச்சி யினால் ஆண்மக்கள் ஒரோவொருகாற் பிழை செய்தலுங் கூடும்; அமைதியாக ஆழ்ந்து செய்யும் இயற்கையாற் பெண்மக்கள் பிழைபடுதற்கு இடமே இல்லை. ஆண்மக் களைக் காட்டிலும் எத்தனையோ மடங்கு சிறந்ததான அமைதித் தன்மையைப் பெற்றும், அதனைப் பயன்படுத் தித் திருத்தமாக நடவாவிட்டாற் பெண்மக்கள் பெருங் குற்றத்திற்கு ஆளாவர். கையிற் பொருள் இல்லாதவன் அறஞ்செய்யாவிட்டால் அதனை ஒரு குற்றமாகச் சொல்ல மாட்டார்கள். கையிற் பொருளுடையவன் அறஞ்செய் யானாயின் அதனை ஒரு பெருங்குற்றமாகவே நினைந்து எல்லாரும் அவனை இகழ்ந்துபேசுவர். அதுபோலவே, அமைதிக்குணம் என்னும் ஒப்பற்ற பெருஞ் செல்வத் தைப்பெற்றும், அதனை நல்வழியிற் பயன்படுத்தாத பெண் மக்கள் உலகத்தாரால் நிரம்பவும் பழிக்கப்படுவார்கள். அமைதிக்குணத்தை விட்டவர்கள் வடிவத்தாற் பெண் மக்களைப்போல் இருந்தாலும், அவர்கள் கொடுங்குண முடைய ஆண்மக்களினுங் கீழ்ப்பட்டவர் ஆவர்: வடி வத்தால் மட்டும் பெண்கள்போற் றேன்றிக் குணத்தால் மிக இழிந்தவர்களாய் இருப்பவர்களையே பட்டினத்துப் பிள்ளையார், தாயுமான அடிகள் முதலான ஞானிகளெல் லாரும் மிகவும் இழித்துப் பாடியிருக்கின்றார்கள். ஆத லால், இயற்கையாகவே தமக்கு வாய்த்த அமைதிக்

குணத்தை மேன்மேல் வளரச்செய்து வருதலே பெண் பிறவியெடுத்த நல்லார்க்குச் சிறந்த முறையாகும்.

இனி, அமைதிக் குணத்தை மேன்மேல் வளரச் செய்யும் வழிதான் யாதென்றால், மனமுஞ் சொல்லுஞ் செயலும் அமைதியாக நடைபெறும்படி பழகுவதே யாகும். நிறைந்த செல்வத்தை எப்படியாவது பெற்று, உயர்ந்த பட்டாடைகளும் விலையுயர்ந்த மணிக்கலன்களும் அணிந்து, நாவிற்கு இனிய பண்டங்களை முப்பொழுதும் விலாப்புடைக்கத்தின்று, யாரும் நிகர்இன்றி மாடமாளிகைகளில் யாம் வாழல்வேண்டும், பிறர் எப்படியாலும் எமக்கு ஆகவேண்டுவ தென்ன, என்று இப்படியெல்லாம் வீணான எண்ணங்களை எண்ணாமல், தமது விருப்பத்தை அடக்கல் வேண்டும். நுகரப்படுகின்ற பொருள்கள்மேல் மட்டுக்கு அடங்காமற் செல்லும் அவாவைச் சுருக்குதலே பெண்பாலார்க்குப் பெருஞ் சிறப்பாகும் என்பதனை உணர்த்துதற்கன்றோ தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த ஔவையாரும் "உண்டி சுருக்குதல் பெண்டிர்க்கு அழகு" என்று அருளிச் செய்திருக்கின்றனர்? இவ்வுண்மை தெரியாதவர்கள் உணவைக் குறைத்துச் சாப்பிடுதலே பெண்மக்களுக்கு அழகாகும் என்று கூறுவார்கள்; அது பொருந்தாது; உடம்புக்கு வேண்டுமளவு உணவு கொடாவிட்டால் உடம்பு வலிவுகுன்றி நோய்க்கு இரையாகும்; பெரும்பாலும் பெண்மக்கள் தாம் துய்க்கும் பொருள்களிற் கிடைத்த மட்டில் மன அமைதி பெறாமற், பின்னும் பின்னும் அவற்றைப் பெறுதற்கும் நுகர்தற்கும் அளவுகடந்த விருப்பம் உடையவர்களாய் இருத்தலாலும், அவ் விருப்பத்தால் தம்மைப் பெற்றார்க்குத் தம்மொடு பிறந்தார்க்குத் தம்மைக் கொண்

டார்க்கும் அளவிறந்த துன்பத்தையுங் கவலையையும் வருவித்தலாலும், அவர்கள் அவ் விருப்பத்தைச் சுருக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்பதே ஔவைப்பிராட்டியார் கருத்தாகும். ஆகவே, 'ஆற்றிற் கிடந்து புரண்டாலும் ஒட்டும் மணலே ஒட்டும்' என்றபழமொழிப்படி, இறைவன் அன்று அமைத்துவிட்டபடியல்லாமல் யாருந் தாம் விரும்புகிறபடி யெல்லாந் துய்த்தல் இயலாது. இதனாலன்றோ,

"வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தல் அரிது" என்று திருவள்ளுவ நாயனாரும்,

"எண்ணியொருகரும்ம்யார்க்குஞ்செய்யொண்ணாது
புண்ணியம்வந்தெய் துபோதல்லாற்-கண்ணிலான்
மாங்காய்விழஎறிந்தமாத்திரைக்கோல்ஒக்குமே
ஆங்காலம்ஆகுமவர்க்கு" என்று ஔவையாரும்

அருளிச்செய்தனர்? ஆதலால், தமது கையிற் கிடைத்தது காணிப்பொன் ஆனாலும், அதனைக் கோடியாக நினைந்து மனவமைதி பெறுதலே பெண்மக்கள் தம்மைத் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்வதற்குச் சிறந்த வழியாகும்.

இனி, நுகர்ச்சிக்குரிய பொருள்களை ஏராளமாக வைத்திருக்கும் மாதர்கள், தம்மை அவ்வளவு செல்வ வாழ்க்கையிற் பிறப்பித்த இறைவனது பேரருட்டிறத்தை நினைந்து நினைந்து உருகுவதோடு, அச் செல்வத்திரள்களை மிகவும் பாடுபட்டுத் தேடித் தொகுத்துவைத்த தம் முன்னோரையுந் தங் கணவரையும் நினைந்து நினைந்து அவரிடம் நன்றியுடையராய் அடங்கியொழுகுதல் வேண்டும். தமது இல்லத்திற்கு வரும் விருந்தினர் எத்திறத்தவராய் இருப்பினும், அவரைத் தாம் எவ்வளவு அன்

புடன் ஓம்புதல் கூடுமோ அவ்வளவுக்கு அகம் மலர்ந்து முகம் மலர்ந்து வேளை தவறாமல் இனிய உணவு ஊட்டி இனியராய் நடத்தல்வேண்டும். தாம் ஒருவர் வீட்டுக்கு விருந்தாய்ச் சென்றால் அவ் வீட்டவர் தம்மை அன்புடன் ஓம்புதலால் தமக்குண்டாம் மகிழ்ச்சியையும், அவர் அங்ஙனம் ஓம்பாவிட்டால் தமக்குண்டாம் மனவருத்தத்தையும் எண்ணிப்பார்க்கும் மங்கைமார்க்கன்றோ விருந்தினரை ஓம்புதலின் சிறப்பு நன்கு விளங்கும்? அன்பில்லாமற் செய்யும் விருந்தோம்பல்கள் வந்தவர்க்கு எவ்வளவு துன்பத்தைத் தரும்! இதற்கு,

"மோப்பக் குழையும் அனிச்சம் முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து" என்ற திருவள்ளுவர் திருக்குறளும்,

"காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
மாணொக்கவாய்திறக்கமாட்டாதே-வீணுக்கென்
என்பெல்லாம் பற்றி எரிகின்ற தையையோ
அன்பில்லான் இட்ட அமுது" என்ற ஔவையார் திருப்பாட்டுமே சான்றாம்.

இன்னும், உண்ணச் சோறுஇன்றியும் உடுக்கக் கூறை யின்றியும் வருந்திவந்த ஏழை எளியவர்களைக் கடுகடுத்துப்பேசித் துரத்தாமல், அவரை ஏற்கும் நிலையிலுங், தம்மை அவர்க்கு இடும் நிலையிலும் வைத்த ஐயன் செயலை எண்ணி எண்ணி அவர்க்கு நெஞ்சம் இரங்கி, அன்போடும் இன்சொற் கூறிச் சோறுங் கூறையுங் கொடுப்பதுதான் பெண்மக்களுக்குத் தெய்வத்தன்மையை உண்டாக்கும். செல்வமானது நிலையில்லாமல் மாறி மாறி வருவதொன்றாகையாற், பொருளை இழந்தபிறகு 'அறஞ்

செய்யாமற் 'போனேமே' என்று ஏமாறாமற், பொருள் உள்ளபோதே,

> "ஆறிடு மேடும் மடுவும்போல் ஆம்செல்வம்
> மாறிடும் ஏறிடும் மாநிலத்தீர்-சோறிடும்
> தண்ணீரும் வாரும் தருமமே சார்பாக
> உண்ணீர்மை வீறும் உயர்ந்து" என்றபடி பல

வகையிலும் ஈகையறங்களைத் தாமேசெய்தும், தம்மைச் சேர்ந்தவர் செய்வதற்கு உதவியாய் நின்றும் புண்ணியத்தைத் தமக்குத் துணையாகத் தேடிக்கொள்ளல்வேண்டும்.

இனிக், கல்வியில்லாதவர்கள் விலங்குகட்கு ஒப்பாவர் என்று தெய்வத்திருவள்ளுவர் கூறுதலாலும்,

> "குஞ்சி அழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்
> மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல-நெஞ்சத்து
> நல்லம் யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையாற்
> கல்வியழகேயழகு" என்றநாலடியாரின்படி கல்வி

யில்லாதவர்க்கு உள்ள அழகும் ஒப்பனைகளுஞ் சிறப்பாக மாட்டா ஆதலாலும், ஆண்மக்களைப் போலவே பெண்மக்களும் இடைவிடாது கற்றுத், தமது அறிவை நிரப்பவுந் துலக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும். கல்வி கற்கக் கற்க அறிவு ஆழமாய்ச் செல்லுமாதலால், அவர்கட்கு இயல்பாக உள்ள அமைதிக்குணமும் அதனால் மேலும்மேலும் பெருகும்; மிகவும் ஆழமான ஓர் யாறானது எவ்வளவு அமைதியாய்ச் செல்கின்றது! ஆழமில்லாத யாற்றின்நீர் சிலுசிலு வென்று எவ்வளவு விரைவாய் ஓடி வற்றிப் போகின்றது! ஆகவே, பெண்மக்கள் தமது அமைதிக் குணத்திற்கு மிகவும் இசைந்ததான கல்வியைக் கற்றலிற் சிறிதும் பராமுகமாய் இருத்தல் ஆகாது.

இங்ஙன மெல்லாந் தமது அமைதிக் குணத்தைப் பாதுகாத்து வளர்க்கும் மங்கையர்கள், அக் குணத்தை வெளியே புலப்படுத்துந் தம்முடைய வாய்ச்சொற்களை இனிதாக அமைந்த மெல்லிய குரலிற் பேசப் பழகல் வேண்டும். எத்தனை நல்லவர்களாய் இருந்தாலும், இனிமை இன்றிப் பரபரப்போடு உரக்கப்பேசுகிறவர்களைக் கண்டால் எவர்க்கும் அருவருப்பு உண்டாகின்றது. அமைதிக்கே உரியவர்களான பெண்பாலாரிடத்து இப் பொல்லாங்கு காணப்படுமாயின், அது பிறர்க்கு எவ்வளவு உவர்ப்பினைத்தோற்றுவிக்கும்!

"யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்கால்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு"

என்னுந் திருவள்ளுவநாயனார் அருள் உரையை மாதர்கள் எப்போதுங் கருத்திற் பதியவைத்தல் வேண்டும்.

இனி, மாதர்கள் தமது அமைதிக் குணத்திற்குப் பொருத்தமாகத், தமது உடம்பின் செயல்களை அமைதிப்படுத்தி, நாணமும் அடக்கமும் உடையவர்களாக ஒழுகுதல் வேண்டும். தமது வருவாய்க்குத் தக்கபடி தூய ஆடை அணிகலன்கள் ஆரவாரமின்றி அணிந்து, குளித்தும் முழுகியுந் தூயராக நடத்தல் அவர் தமக்கு முதன்மையான கடமையாம். இவற்றோடு கடவுளைத் தொழுதலும் அடியாரை ஏற்று அவர்க்குத் தொண்டு செய்தலும் நாடோறும் வழுவாமற் கடைப்பிடியாகச் செய்துவரல் வேண்டும் என்று இவ்வளவும் எல்லாப்பெண்மக்களுக்கும் உரிய கடமைகளில் முதன்மையாவனவாம் என்க.

பெற்றோர் கடமை

தாயானவள் பிள்ளைக்குச் செய்யவேண்டிய கடமை மற்ற எல்லாக் கடமைகளிலுஞ் சிறந்ததாக இருத்தலின் அதைப்பற்றி இங்கு வரைவது பெரிதும் பயன்றருவதாகும். மனைவி கணவனுக்குச் செய்யுங் கடமையிலும், மக்கள் பெற்றோர்க்குச் செய்யுங் கடமையிலும், உடன்பிறந்தார் உடன்பிறந்தார்க்குச் செய்யுங் கடமையிலும், நண்பர் நண்பர்க்குச் செய்யுங் கடமையிலும், குடிகள் அரசர்க்குச் செய்யுங் கடமையிலும், அரசர் குடிகட்குச் செய்யுங் கடமையிலும், தாயானவள் தன் மக்கட்குச் செய்யுங் கடமையே மிக மேலானதொன்றாய் விளங்குகின்றது. ஏனென்றால், மனைவியாயும், கணவனாயும், உடன்பிறந்தாராயும், நண்பராயும், குடிகளாயும், அரசராயும் உள்ள எல்லாரும் முடிவாகத் தாயின் வயிற்றிற் பிறந்தவர்களே யாகையால், அவர்களெல்லாருந் தாயின் உதவியினாலேயே மேலான நிலைமைக்கு வரவேண்டியவர்களா யிருக்கின்றார்கள். குழந்தைகளாயிருந்த காலந் தொட்டே, தாயானவள் தன் மக்களை எந்த வகையில் வளர்த்து வருகின்றாளோ அந்த வகைக்கேற்றபடியே அவர்கள் வளர்ந்து நல்லவராகவாவது, தீயவராகவாவது நடப்பார்கள்; தாயானவள் நல்லறிவும், நல்லியல்பும், நல்லசெய்கையும் உடையளா யிருத்தலோடு, தன் மக்களுந் தன்னைப்போலவே ஆகல் வேண்டுமென்று அக்கரையோடு அவர்களை வளர்த்து வருவளாயின், அவர்கள் நல்லராயே விளங்குவர். இவ்வாறன்றித், தாயான

வள் தீயவளாயிருப்பளாயின் அவளால் வளர்க்கப்பட்ட பிள்ளைகளுந் தீயவர்களாயே நடப்பரென்பதை நாம் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ? கொழுமையான நல்ல நிலத்தில் முளைத்த பயிரையும், உரமற்ற உவர்நிலத்தில் தோன்றிய புற்பூண்டுகளையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்! நல்ல நிலத்தில் முளைத்த பயிர் எவ்வளவு செழுமையாய் வளர்ந்து, நெல், கேழ்வரகு, சோளம் முதலான பொருள்களைத்தந்து எல்லார்க்கும் எவ்வளவு மிகுதியாய்ப் பயன் படுகின்றன! உவர்நிலத்திற் றோன்றிய புற்பூண்டுகளோ வற்றி வறண்டு விலங்கினங்களுக்கும் பயன்படாமற் போகின்றன. இதுபோலவே, நல்ல தாயினிடத்துந் தீய தாயினிடத்துந் தோன்றிய பிள்ளைகளும் இருப்பார்களென்று தெரிந்துகொள்ளல் வேண்டும்.

"தொட்டிற் பழக்கஞ் சுடுகாடுமட்டும்" என்னும் பழமொழிப்படி நாம் சிறுபிள்ளைகளா யிருந்தபோது நம்மிடத்தில் உண்டான பழக்கம் நம் அறிவில் வேரூன்றி விடுதலால் அது நாம் வளருந்தோறுங் கூடவே வளர்ந்து நன்மையையாவது, தீமையையாவது தருகின்றது. ஆதலாற் பெரியவர்களான பிறகும், எல்லார்க்கும் நல்லவர்களாய்ப் பயன்பட்டு வாழ்தற்கு நாம் சிறுபொழுதிற் கைக் கொண்ட பழக்கமே முதன்மையானதா யிருக்கின்றது.

இனிச், சிறுபோதில் நமக்குவரும் பழக்கம் எங்கேயிருந்து வருகின்றதென்பதைச் சிறிது நினைத்துப்பாருங்கள்! நாம் குழந்தையாயிருந்த காலத்தில் நம்மைப்பெற்ற தந்தையொடு நெருங்கிப் பழகினேமா? சிறிதும் இல்லையே. ஏனெனில், நம் தந்தையோ நம்மையும், நம் அன்னையையும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களையும் பாதுகாக்கும், பொருட்டுப் பகற்பொழு தெல்லாம் வெளியே

சென்று உழைத்துவிட்டு, மாலைப்பொழுதில் வீட்டிற்கு வந்து அலுத்து இளைப்பாறப் போகின்றனர். நம்முடன் பிறந்தாரோ சிறியராயிருந்தால் நமக்கு எதுந் தெரிவிக்க மாட்டாரா யிருத்தலின் அவரால் நாம் அடையும் பயன் ஒன்றுமில்லை. அவர் பெரியரா யிருந்தாலோ கல்வி கற்க வும், பொருள் தேடவும், கணவனொடு வாழவும் வெளி யே போய்விடுகின்றனர். ஆதலால், அவராலும் நாம் அடைவதொன்றில்லை. மற்றுச், சுற்றத்தாரும் இடைக் கிடையே நம் வீட்டுக்கு வந்து போகின்றவர்களே யல் லாமல் நிலையாக நம்மோடிருந்து நம்மொடு நெருங்கிப் பழகுகின்றவர்க ளல்லாமையால் அவர்களாலும் நாம் பெறுவது ஒன்றுமில்லை. இவர்களெல்லாம் இங்ஙனமா கப், பின்னை யார்தாம் நமது சிறுபருவத்தில் நம்மோடு உடன் பழகுவோர் என்று ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவர் நம் தாய்மாரே ஆவரென்று உணரப்பெறுகின்றோம்.

நாம் எதும் அறியாச் சிறுகுழவியா யிருந்தபோது நம்மைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வந்தவள் நம் அன்னையே யன்றோ? நாம் பசியால்வருந்தி வாய்திறந்து அழுதபோது நம் அருகே ஓடிவந்து நம்மை எடுத்து முத்தம் வைத்து உள்ளங்கசிந்து பாலூட்டினவள் நம் அன்னையேயன்றி வேறு பிறர் உண்டோ? நாம் சிறிது சிறிதாய் வளர்ந்து வரும்போது நமக்கு வேண்டிய பாலுஞ் சோறும் முத லான பொருள்களை நமக்குச் சுட்டிச்சுட்டிக் காட்டி அவற்றின் பெயர்களை நமக்குக் கற்றுக்கொடுத்து வந்த முதல் ஆசிரியனும் நம் அருமைத் தாயே யன்றோ? இடைக்கிடையே நாம் நோயால் வருந்திக்கிடந்த காலங் களிலெல்லாம் அதற்குத் தானும் உடன் வருந்திப் பக லென்றும் இரவென்றும் பாராது நம் அருகிருந்து நம்

நோய் தீரும்பொருட்டு வேண்டும் உதவிகளை எல்லாங் கைம்மாறு கருதாது செய்துவந்த அருட் களஞ்சியம் போல்வாளும் நம் அன்னையே யன்றோ? இங்ஙனமெல்லாம் நம் உயிரோடும், நம் உடம்போடும், நம் நினைவோடும், நம் சொல்லோடும், நம் செயலோடும் உடன் கலந்து, உடன் பழகிவருந் தெய்வம் போல்வாள் நம் அன்னையாகவே இருத்தலின் அவளாலேதான் நாம் சீர்திருந்த வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

இவ்வாறு நம்மை முழுதுஞ் சீர்திருத்த வேண்டிய நிலைமையிலுள்ள நம் அன்னையானவள் தான் தன் மக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை முற்றும் அறிந்தவளாக இருக்க வேண்டுவது முதன்மையன்றோ? அறிவில்லாத தாய் தன் மக்களை எப்படி அறிவுடைய ராக்கக்கூடும்? விளக்கில்லாத இடத்தில் வெளிச்சம் உண்டாகுமா? பூவில்லாத இடத்தில் மணம் உண்டாகுமா? ஆதலால், தாயானவள் மிகுந்த அறிவுடையளாய் இருந்தால் மட்டுமே அவள் மக்களும் அறிவுடையரா யிருப்பர்.

இனித், தாய்மார்க்கு அறிவுதான் எப்படி வரக்கூடுமென்று எண்ணிப் பார்ப்போமாயிற், கற்றார் சொல்லும் அரிய பொருள்களை அடுத்தடுத்துக் கேட்பதனாலும், அவர் எழுதிய நூல்களை இடைவிடாது கற்று உணர்வதனாலுமே அவர் அறிவுடையராகக் கூடுமென்பது தெளிவாக விளங்கும்.

கல்வியறிவினும், உயர்ந்த எண்ணங்களினுமே எந்நேரமும் பழகின ஒரு தாய்க்கு நல்ல பிள்ளைகளே பிறக்கக்கூடு மல்லாமல், தீய பிள்ளைகள் பிறப்பதற்குச் சிறிதும் இடமேயில்லை. நாம் எவ்வகையான நினைவில் ஓயாமற் பழகிவருகின்றோமோ அதற்குத் தக்கபடியே நம்

உடம்பிலுஞ், செய்கையிலும் பலவகையான அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. வெடுவெடுப்பாகப் பேசும் ஒருவர் முகத்தையும், மிகவும் அமைதியாகப் பேசும் மற்றொருவர் முகத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்! சீற்றம் உள்ளவர் முகம் பார்ப்பவர்க்கு எவ்வளவு அச்சத்தைத் தருகின்றது! அமைதி யுள்ளவர் முகமோ எவ்வளவு கவர்ச்சியைத் தருகின்றது! உயர்ந்த அறிவுடையோர் செய்கை எல்லார்க்கும் இன்பத்தைத் தருதலும், அறிவில்லாதவர் செய்கை துன்பத்தைத் தருதலும் நாம்வழக்கமாய் அறிந்திருக்கின்றனமே. இப்படியாக நம்மறிவுக்கும், நினைவுக்கும் ஏற்றபடி நம் உடம்புஞ் செய்கையும் மாறுபடுவதைக் காணுங்கால், நாம் எவ்வளவு அமைதியும் எவ்வளவு அறிவும் உடையவர்களாக ஒழுகவேண்டுமென்பது நுங்களுக்கு விளங்காமற் போகாது. நாம் அழகுடையவர்களா யிருக்கவேண்டுமென்றும், நாம் நல்ல பிள்ளைகளைப் பெறல் வேண்டுமென்றும், அளவிறந்த ஆவல் உடையவர்களாயிருக்கின்றோம். ஆனால், அவ் ஆவலின்படியே பெறுவதற்கு, முன்னதாகச் செய்ய வேண்டும் ஏற்பாடுகளைச் செய்து வைக்கின்றோமா? சிறிதும் இல்லையே. பசியெடுத்தபோது நல்ல உணவு உண்ண வேண்டுமென்று விரும்புகின்றவர்கள், பசியெடுக்கும் முன்னமே அவ்வுணவைச் சமைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் அன்றோ? மழைபெய்தாற் பயிர்செய்து பிழைக்க வழி தேடுபவர்கள், மழை வருதற்கு முந்தியே நிலத்தைத் திருத்திப் பதப்படுத்த வேண்டாமா? அழகான அறிவும் அழகான தன்மையும் இல்லாதவர்க்கு அழகு எங்கேயிருந்து வந்துவிடும்? நல்லவரல்லாதவரும் அழகுடையராய் இருக்கக் காண்கின்றோமே என்றால், அவர்க்கு

உள்ள வெளிஅழகு முதலிற் பார்ப்பவர்க்குச் சிறிது கவர்ச்சியை உண்டு பண்ணுமேனும், பிறகு அவரோடு கலந்து பழகுவார்க்கு, அவரிடத்துள்ள தீய தன்மை அருவருப்பை விளைவிக்குமாதலால் அது சிறிதும் அழகாகமாட்டாது. எட்டிப்பழம் பார்ப்பதற்கு எவ்வளவு அழகாயிருந்தாலும், அதனைச் சிறிது நாவிலிட்டால் அஃது எவ்வளவு அருவருப்பைத் தருகின்றது! ஆகவே, பார்ப்பதற்கும் பழகுதற்கும் இனிய அறிவும் இனிய இயற்கையும் உடையவர்களே உண்மையான அழகு உடையவர்களென்று அறிந்து கொள்ளுங்கள்!

நம் பெண்பாலாரில் எத்தனையோபெயர் அருவருக்கத்தக்க அறியாமையுந் தீயதன்மையுந் தீயசெய்கையும் உடையராயிருந்தும், இவற்றைத் திருத்திக் கொள்ளச் சிறிதேனும் முயற்சி செய்யாமல் உயர்ந்த ஆடை அணிகலன்கள் அணிந்து தம்முடம்பை மினுக்குவதில் மட்டுமே மிகுந்த கருத்துவைத்தவரா யிருக்கின்றார்கள். இதனால், நம்மவர்க்கு ஆடை அணிகலன்கள் வேண்டுமென்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. என்றாலும், வெளியேயுள்ள உடம்பை அழகு செய்வது இரண்டாந்தரமாகவும், உள்ளேயுள்ள நம் அறிவையும் நினைவையும் அழகுசெய்வது முதற்றரமாகவும் வைத்துப் பழகிக்கொள்ளல் வேண்டும். ஒரு வீட்டின் முன்வாயிலைக் கூட்டி மெழுகிக் கோலமிட்டுப் பூச்சாத்தி விளக்கிட்டு அழகுபடுத்துவது போலவே, அவ் வீட்டின் உள்ளேயும் அங்ஙனமே துப்புரவு செய்துவைக்க வேண்டாமா? முன்வாயில் மட்டும் அழகாயிருக்கும்படி ஒப்பனைசெய்துவைத்து உள்ளேசென்று பார்த்தாற் குப்பையுங் கூளமும் முடைநாற்றமும் இருளும் மலிந்துகிடக்க விட்டிருப்பது எவ்வளவு அருவருப்

மை உண்டாக்குவதாகும்! இதுபோலவே நாம் நம் துடம்பை எவ்வளவுதான் ஒப்பனைசெய்து அழகுபடுத்தி ஞலும், நமது உள்ளத்தையும் அங்ஙனமே அறிவிஞலும் நல்நினைவினுலும் அழகுபடுத்தி விளங்கச் செய்யாவிட்டால் அது சிறிதாயினும் பயன்படமாட்டாது. நாம் பெறும் பிள்ளைகளும் உயர்ந்தவராகமாட்டார்கள்,

உலகத்தில் மிகச் சிறந்து விளங்கிய மேன்மக்களைப் பெற்ற தாய்மார்களெல்லாரும் அறிவாலும் நாகரிகத்தாலுஞ் சிறப்புற்றிருந்தார்களென்பதைப் பழைய வரலாறுகளில் நாம் படித்தறிந்திருக்கின்றோம். தாய் எத்தன்மையுடையளா யிருக்கின்றளோ, அவள் பெற்ற மக்களும் அத்தன்மை யுடையவர்களாய்த் தோன்றுகின்றார்கள்; இதற்குத் "தாயைப்போற் பிள்ளை நூலைப்போற் சீலை," "தாயைத் தண்ணீர்த் துறையிற் பார்த்தாற் பெண்ணை வீட்டிலா போய்ப் பார்க்கவேண்டும்." என்னும் பழமொழிகளே சான்றுகும்

தாயானவள் சூல்கொண்டவளா யிருக்கும்போது நினைத்த நினைவுகளும், எண்ணிய எண்ணங்களும், அவள் வயிற்றிலுள்ள பிள்ளையின் மூளையிற் பதிந்து அதனை உருவாக்குகின்றன என்று இக்காலத்தில் மனநூல்வல்ல அறிஞர்கள் ஆராய்ந்து காட்டுகின்றார்கள். நமது நாட்டிற் பழைய கதையான பாரதத்திலும் இவ்வுண்மை நன்கு புலனுகின்றது. கண்ணபிரான் கருக்கொண்டிருந்த தன் தங்கைக்குப் பழையநாளில் இருந்த போர்வீரர்களின் அரிய ஆண்மைச் செயல்களை எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தாரென்றும், அவற்றைக் கேட்டு வந்த சுபத்திரை அவைகளை மிகவும் வியந்து தன்கருத்தை அவ்வாண்மைச் செயல்களிற் பதியவைத்

தன்மையால் அவள் வயிற்றகத்துள்ள கருவில் அந்நினை வேறி நன்றாய்ப் பதியலாயிற்றென்றும், பிறகு அது பிள்ளையாய்ப் பிறந்து அபிமன்னியு என்னும் பெயர் பெற்று அஞ்சா நெஞ்சுள்ள வீரனாய்க் கண்டாரெல்லாம் வாய் மேற் கைவைத்து வியக்கும்படி அருந்திறல் ஆண்மையொடு பெரும்போரியற்றிப் புகழ்பெற்று நிகரற்ற ஆண்மகனாய் விளங்கினதென்றும் அப் பாரதக்கதையில் நாம் படித்திருக்கின்றன மல்லமோ? மேல் நாட்டில் நிகரற்ற போர்வீரனாய் விளங்கிய நெப்போலியன் என்னும் மன்னர் மன்னனைப்பற்றி நம்மவர்க்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருக்கலாம். அவன் முதலில் மிகவும் ஏழைமையான ஒரு குடும்பத்திற் பிறந்து, பிறகு ஒருபடையிற் சிறிய சம்பளத்திற்குப் போர்வீரனாய் அமர்ந்து, பின்பு நாட் செல்லச் செல்லத் தனது அஞ்சா ஆண்மையினாலும் நுண்ணறிவினாலும் மேன்மேல் உயர்ந்து, சில ஆண்டுகளில் ஒரு படைக்குத் தலைவனாய் ஏற்படுத்தப்பட்டான். அதன்பின்பு அவன் அரசர் பலர்மேல் எதிர்ந்து சென்று, அவரையெல்லாம் பெரும்போரில் தோல்வி யடையச் செய்து, கடைசியாக இணையற்ற போர்வீரன் என்னும் பெயர் ஐரோப்பாக்கண்டம் முழுதும் விளங்க, அரசர்க்கு அரசனாய்ப் புகழ்பெற்று நிலவினான். முதலில் ஏழைமையான நிலையிலிருந்த இம் மன்னவன் இத்தனை உயர்ந்த நிலைமைக்கு வரலானது எதனால் என்று அறிவுடையோர் சிலர் ஆராய்ந்துபார்க்க, அவனைஈன்ற அன்னையே அவன் அங்ஙனம் உயர்ந்தநிலைமை யடைதற்குக் காரணமாயினாள் என்பது புலப்படலாயிற்று. அவனை அவள் தனது வயிற்றிற் சூல்கொண்டிருந்தபோது, அவள் கற்றறிவுடையளா யிருந்தமையின் ஆண்மையிற் சிறந்த போர்வீரன்

ஒருவனது வரலாற்றைப் படித்து மிகுந்த மனக்கிளர்ச்சி உடையளாய் இருந்தனளாம். தான்படித்த அவ்வரலாற்றிற் போந்த போர்வீரனுடைய ஆண்மைச் செயல்களையும் நுட்ப அறிவின் திறமைகளையும் அவள் அடிக்கடி நினைந்து மகிழ்ந்து வரவே, அவள் வயிற்றிலிருந்த கருவும் அவளுடைய உயர்ந்த எண்ணங்கள் ஏறப்பெற்று மிகுந்த கிளர்ச்சியோடும் வளர்வதாயிற்று. இவ்வாறு கருவிலேயே தன் நினைவுகள் உருவேறப்பெற்றுப் பிறந்தமையாற், பிறகு அஃது இம்மாநிலத்தவரெல்லாம் வியக்கத்தக்க அரிய ஆண்மைச்செயல்களைப் புரிந்து மன்னர் மன்னனாய் விளங்கிற்று. இந்த இயல்பை உற்றுநோக்கும் நம் பெண்மணிகள் தாம் சூல்கொண்டிருக்குங் காலங்களில் எவ்வளவு நல்லநினைவும், எவ்வளவு நல்லஅறிவும், உடையவர்களாக இருக்கப் பழகிக்கொள்ளல் வேண்டும் என்பதை அறிவார்களாக!

கருக்கொண்டிருக்குங் காலத்திற் பிழைபட நடந்தால் அதனாற் பிள்ளைகள் சீர்கெட்டுப் போகின்றனர் என்பதற்கு உண்மையாக நடந்த சில நிகழ்ச்சிகளை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவாம். ஒருகால் ஒரு பெண்மகள் தான் சூல்கொண்டிருந்த மூன்றாந்திங்களில் ஒரு கரடிக்குட்டியைப் பார்த்துப் பெருந்திகில் அடைந்தாள். பின்னர் அக்கரு பிள்ளையாய்ப் பிறந்து பதினைன்குஆண்டு உயிரோடிருந்தது. அப்பிள்ளை உயிரோடிருந்த காலமெல்லாங் கரடிக்குரிய குணமுஞ்செய்கையும் உடையதாயிருந்தது.

மற்றொரு பெண்மகள் சூல்கொண்டிருந்தபோது ஒரு கிளிப்பிள்ளையினால் அச்சுறுத்தப்பட்டாள். பின்னர் அவள் பெற்ற பெண்குழந்தையானது கிளிப்பிள்ளையின் குரலுஞ் செயலும் உடையதாயிற்று.

மற்றொரு பெருமாட்டி தலை நசுங்கிப்போன யாட்டுக்குட்டியைப் பார்த்து மனம்மருண்டாள். அ ஈன்ற மகவானது தலையின் இருபுறமும் நசுங்கி பெ பிதுங்கி யிருந்தது. என்றாலும் அப் பிள்ளையின் ஆ மட்டும் பழுதுபடாமல் விளங்கிற்றும்.

சில ஆண்டுகளுக்குமுன், ஒருகால் ஒரு கையு ஒரு பெண்பிள்ளை பிறந்தாள். அப் பிள்ளையைப் பல காணும்படி கண்காட்சிசாலையிற் கொண்டுவந்து வ தார்கள். இரண்டு திங்களாகக் கருக்கொண்டிருந்த பெருமாட்டி அப்பிள்ளையைப்பார்க்க மிகுதியும் விரு ளள்; தன் விருப்பப்படியே அதனைப் போய்ப் பார்க் யில், அவளுக்கு அது மிகவும் புதுமையாகத் தோ னமையால் அப்பிள்ளையின் வடிவத்தை அவள் நி வுங் கருத்தாய்ப் பார்த்துக்கொண் டிருந்தாள். அ நண்பர்கள் அவளை அதனினின்றுங் கட்டாயப்படு தான் வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார்கள். பி அப் பிள்ளையின் வேறுபட்ட வடிவம் அப் பெருமா யின் உள்ளத்தில் மறக்கப்படாமற் பதியலாயிற்று. முழுதும் அதைப்பற்றியே பேசிவந்தாள், இராவிற் க லும் அவ் வடிவத்தையே கண்டு வந்தாள். கடை கத், தன் உள்ளத்திற் பதிந்த அவ் வடிவத்தைப்போ தனக்கும் பிள்ளை பிறக்குமென்னும் நினைவு அவளு உண்டாயிற்று. பின்னர்ப் பத்துத் திங்களுங் கழி அவளுக்குப் பிள்ளை பிறந்தது; அப் பிள்ளையோ ஐ ஒரு காலோடும் ஒரு கையோடுங் கூடிய வேறுப வடிவம் வாய்ந்ததாய் இருந்தது!

இவ்வாறே சூல்கொண் டிருக்குங் காலங்க தாயானவள் எண்ணிய எண்ணங்களும் நினைந்த நி

களும் அவள் வயிற்றகத்தே உள்ள கருவில் எளிதாகப் பதிந்துவிடுகின்றன. பெரும்பாலும் நம் பெண்மக்கள் வீண்பேச்சுக்களையும் வீணான எண்ணங்களையும் மேற்கொண்டு முன்னுகையாளுகின்றவர்களாய் இருத்தலால் இவர்களுக்குப் பிறக்கும் பிள்ளைகளும் இவர்களோடொத்த பயனற்ற தீய தன்மை உடையவர்களாகவும் அறியாமை உடையவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள்! பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையின் இயற்கை சிறிதாகவுந் தாயின் இயற்கை பெரிதாகவும் பதிவது மேலெடுத்துக் காட்டிய நிகழ்ச்சிகளாற் செவ்வையாகப் புலப்படுதலால், தாய்மார் சூல் கொண்டிருக்குங்காலங்களில் தீய நினைவேனுந் தீய சொல்லேனுந் தீய செயலேனுந் தம்மிடத்துண்டாவதற்குச் சிறிதும் இடந்தரலாகாது.

இனிக், கருக்கொண்டிருக்கும்போது நல்நினைவும் நற்சொல்லும் நற்செயலும் உண்டாவதற்குச், சிறுபொழுது முதற்கொண்டே அந் நல்வழிகளிற் பழகும் பழக்கம் இன்றியமையாததாய் இருத்தலிற், பெண்மக்கள் ஒவ்வொருவருந் தம் இளந்தைக்காலந்தொட்டே தக்கவர்களை அணுகிச் சிறந்த நூல்களைக் கற்றறிந்து தம்மறிவை வளர்த்துக்கொள்வதொடு, பயன்படாத சொல்லும் பயன்படாத செயலுந் தம்மிடத்தில் உண்டாகாதபடி நிரம்பவுங் கருத்தாய் நடந்துகொள்ளுதலும் வேண்டும். பெண்மக்களுக்குள்ளே வீணவர்களுடன் பழகும் பழக்கத்தின் வழியே அவர்களுக்கு உள்ள வீணான தன்மைகள் எல்லாந் தமக்கும் படியுமாதலால், அவர்களுடன் கலந்து பழகாதபடி தம்மைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதும் உயர்ந்த நிலைமையினையும் உயர்ந்த புதல்வர்களையும் பெறவிரும்பும் பெண்மக்களுக்கு இன்றியமையாத கடமையாகும். இவ்வேழு

முதற் பழகும் பழக்கம் நல்லதாயிருந்தால், அப் பழக்கத்திற்கு ஏற்றபடி மங்கையர் தாம் கருக்கொண்டிருக்குங் காலங்களில் நல்நினைவும் நற்சொல்லும் நற்செயலுமுடையராவர்; சிறுபோதிற் பழகிய பழக்கந் தீயதா யிருந்தால் அதற்கு இசையவே அவர் கருக்கொண்டிருக்குங் காலங்களிலுந் தீய நினைவுந் தீய சொல்லுந் தீய செயலும் உடையர் ஆவர்.

சிறுபொழுதில் உண்டான பழக்கத்தைப் பிறகு இடையிலே மாற்றிக்கொள்வது எளிதிலே முடிவதன்று. இதைப்பற்றி முதலிலேயுஞ் சிறிது பேசியிருக்கின்றேம். முள் நிறைந்துள்ள உடை கருவேல் முதலான மரங்களை, அவை சிறு செடிகளாய் இருக்கும்போதே களைந்தெறிவது எளிதிலே முடியும்; அங்ஙனம் அப்போது களையப் படாமல் விடப்பட்டால், அவை பருத்து வளர்ந்து பின்னர் எளிதிலே அகற்றப்படாதனவாய் இருந்து துன்பத்தைத் தரும் அல்லவோ? இதுபோலவே, சிறுபோதில் தீயபழக்கம் ஏறவிட்டாற், கருக்கொண்டிருக்குங் காலத்தில் அதனை எவ்வளவுதான் நீக்க முயன்றாலும் அது நீங்காதாய்வந்து தாயையும் பிள்ளையையும் ஒருங்கேகெடுத்துவிடுமென்று திண்ணமாய் உணரல் வேண்டும். மற்று, ஒரு தோட்டத்திற் சிறு செடிகளாய் வைத்துப் பயிராக்கிய தென்னை மா பலா வாழை முதலியன காலஞ் செல்லச் செல்ல மிகப் பெரியனவாய் வளர்ந்து, மிகத் தித்திக்கும் பழங்களைத்தந்து உண்பார்க்கு உடம்பையும்வளர்த்து இன்பத்தையும் விளைத்தல்போலச், சிறுபொழுதிலே தாய்மார்க்கு உண்டான நற்பழக்கமானது அவர் கருக்கொண்டிருக்குங் காலத்தும் அவரைத் தூயராய் வைத்து, அவரனும் மக்களையும் பெறுதற்கரிய அழியாச் செல்வங்க

ளாக்கிப் பேரின்பத்தை விளைவிக்கு மென்பதனை நாம் சொல்லுதலும் வேண்டுமோ!

ஆகவே இவ்வரும்பெருண்மையை நம்மிற் பெரும்பாலார் உணராமையினு லன்றோ தாம் கருக்கொண் டிருக்கும்போது பிழைபட நடந்து அதனால் தீய பிள்ளைகளைப் பெற்றுத் தம் வாழ்நாள் முழுதுந் தாமுந் துன்புற்றுப் பிறரையுந் துன்பத்திற்கு ஆளாக்குகின்றார்கள். ஆ! நம் பெண்மக்களின் பேதைமைச் செயல் நினைக்குந்தோறும் நம் உள்ளத்தை நீராய் உருக்குகின்றதே! நம் பெண்மக்களைப் பாதுகாத்துவரும் ஆண்மக்களாயினும் இவைகளையெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்து அவர்களைச் சீர்திருத்துகின்றார்களா வென்றால், பெரும்பாலும் ஆண்மக்களுங் கல்வியறிவு இல்லாதவர்களாகவே யிருத்தலால் அவர்களும் அது செய்யமாட்டாதவர்களாகவே இருக்கின்றனர். இங்ஙனம் ஆண்பாலார் பெண்பாலார் இருவரும் அறியாமை என்னும் இருளிற் குடி யிருப்பவர்களானால் நாமும் நம் மக்களும் முன்னேறுவ தெப்படி! சொல்லுங்கள் அறிஞர்களே!

இனியேனும் இங்ஙனம் பராமுகமாயிராமல் ஆண் பெண் என்னும் இருதிறத்தாரும் உயர்ந்தநூல்களைக் கற்றுங், கற்றறிவுடையோர் சொல்லும் பொருள்களைக் கேட்டும், அவற்றின்படி நடந்து நல்லமக்களைப் பெறுதற்கும், பெற்ற மக்களைச் சீர்திருத்தி வளர்த்தற்கும் நிரம்பவும் முயற்சிசெய்தல் வேண்டும். எல்லாம் ஊழ்வினையால் ஆகும் என்றும், அவரவர் ஊழ்வினைக்குத் தக்கபடிதான் நல்ல பிள்ளைகளோ தீய பிள்ளைகளோ பிறப்பரல்லது நம்மாலாவது ஒன்றுமில்லையென்றுஞ் சொல்லிச் சோம்பேறிகளாய் வாழ்நாளை வீழ்நாளாக் கழிப்பது பெரிய பொல்

[illegible]யங்களைத் தரும். ஊழ்வினையால் வந்த நோயை நம் செயலால் நல்ல மருந்துண்டு தீர்த்துக்கொள்வது போலப் பழவினையால் நமக்கு நேர்ந்த துன்பங்களையுஞ் சிவபெருமானை எண்ணி முயன்று நாம் தீர்த்துக்கொள்ளல்வேண்டும். மார்க்கண்டேயர் தமக்கு ஏற்பட்ட பதினாறு ஆண்டைச் சிவபெருமான் திருவருட்டுணையால் என்றும் பதினாறாக ஆக்கிக்கொள்ளவில்லையா? ஆதலால், நாமுந் தீய நினைவுகளையுந் தீய செயல்களையும் விட்டு முழுமுதற் கடவுளான சிவபெருமானை இடைவிடாது தொழுது கொண்டும், எல்லாஉயிர்களிடத்தும் அன்பும் இரக்கமும் உடையராய் நடந்தும், அறிவுடையோர் நூல்களை இடைவிடாது கற்றும், அவர் பொன் மொழிகளைக் கேட்டுந், தூய நினைவுந் தூய சொல்லுந் தூய செயலும் உள்ளவர்களாய் ஒழுகி வருவோமாயின், உலகத்தாரால் நன்கு மதிக்கப்படும் நல்ல பிள்ளைகள் நமக்குப் பிறப்பார்களென்பது திண்ணம். பிள்ளைகள் நல்லவராதற்குந், தீயவராதற்கும் நம் தாய்மார்களே முதன்மையான வழிகாட்டிகளாயிருத்தலால், அவர்கள் இக் கடமையின் பொருட்டாகவாவது நல்லறிவுடையவர்களாய் நடக்க மிகவும் பழகிக்கொள்ளல் வேண்டும். தாய்மார் மிகவுந் துன்புற்றுப் பிள்ளைப் பெறுதலும், பெற்றபிள்ளை பலவகைநோய்களுக்கு இரையாகி மடிதலும், அங்ஙனம் மடியாது தப்பித் தவறிப் பிழைத்த பிள்ளைகளுந் தீயராய்ப் போதலும் எல்லாந் தாய்மார்களின் அறியாமையினாலுந் தீய செய்கைகளாலுஞ் சோம்பலாலும் விளையுந் துன்பங்களேயல்லது வேறு இல்லையென்று என் அருமைத் தாய்மார்களே! நீங்கள் திண்ணமாய் நம்புங்கள்! நம் அருமைத் தாய்மார்கள் மட்டுங் கற்றறிவுடையவர்களாகவுங், நல்லன்பும் நல்லெண்

ணமும் உடையவர்களாகவும் இருந்தால் இத்துன்பங்கள் தலைக்காட்டுமோ? எல்லாரும் நல்லறிவுடையராகவும் எல்லாரும் நல்லன்பும் நல்லெண்ணமும் நற்செய்கையும் உடையராகவும் விளங்க, இந்நிலவுலகந் தேவர்கள் உறையும் வானுலகமே யாகி, இந் நிலவாழ்க்கை தேவர்கள் வாழும் இன்பவாழ்க்கையே யாகி, எல்லாம் இன்பமேயாய், எல்லாம் அன்பேயாய், எல்லாம் அருளேயாய் விளங்குமென்று உறுதியாய் நம்புங்கள்! நம் மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய இப் பெருங் கடமையை நாம் வழுவாது செய்துவருவோமாயின், எல்லாம்வல்ல சிவபெருமான் நமக்கு அருள் புரிவது திண்ணமென்றும் உறுதியாய் நம்புங்கள்! ஓம் சிவம்.